

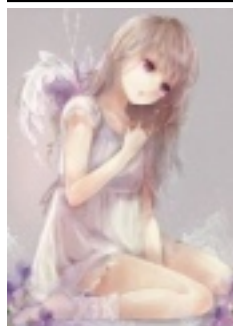
Devil Or Angel

Contents

Devil Or Angel	2
1. Chương 1: Sơ Lược Diệt Gia	2
2. Chương 2: Lộ Tẩy Bản Chất	4
3. Chương 3: Chạm Mặt	6
4. Chương 4: Cùng Ngồi Ăn	7
5. Chương 5: Cô Ý	9
6. Chương 6: Tài Kinh Doanh	11
7. Chương 7: Đắc Tội	13
8. Chương 8: Trước Cơn Giông Bão	15
9. Chương 9: Trò Chơi Bắt Đầu	16
10. Chương 10: Chạm Mặt Soái Ca	18
11. Chương 11: Làm Quen	20
12. Chương 12: Thịnh Nộ	21
13. Chương 14: Thay Đổi Bất Ngờ	23
14. Chương 15: Gặp Chiến Hữu	25
15. Chương 16: Trùng Hợp	27
16. Chương 17: Náo Loạn	29
17. Chương 18: Kẻ Thù Gặp Lại	30
18. Chương 19: Chúng Ta Có Quen Biết Sao ?	32
19. Chương 20: Trò Hay Của Red	34
20. Chương 21: Bại Lộ	36
21. Chương 22: Nguy Hiểm	38
22. Chương 23: Khổ Nhục Kế	39
23. Chương 24: Mắc Bẫy	41
24. Chương 25: Điểm Dừng	43
25. Chương 26: Tập Kích	45
26. Chương 27: Đổi Đầu	47
27. Chương 28: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân	49
28. Chương 29: Quà Đáp Lễ	51
29. Chương 30: Đêm Thác Loạn	53
30. Chương 31: Rắc Rối	55
31. Chương 32: Sự Trả Thù Của Minh Lạc Lạc	57
32. Chương 33: Đêm Điên Cuồng	58
33. Chương 34: Sắc Lang	60
34. Chương 35: Tránh Né	62
35. Chương 36: Diệt Gia Và Lăng Gia	65
36. Chương 37: Diệt Giang Nam	67
37. Chương 38: Tình Cờ Gặp Mặt	69
38. Chương 39: Bữa Tiệc Tại Lăng Gia	71
39. Chương 40: Chống Đối	73
40. Chương 41: Thế Lực Của Tử Gia	76
41. Chương 42: Lời Cầu Hôn Ngọt Ngào	78

42. Chương 43: Cuộc Sống Mới	80
43. Chương 44: Ngày Sinh Nhật Đáng Nhớ	82
44. Chương 45: Cả Đời Này Em Chỉ Thuộc Về Anh	84
45. Chương 46: Kí Ức Lãng Quên	86
46. Chương 47: Sự Thật	88
47. Chương 48: Chuyện Trước Đây	90
48. Chương 49: Phần Nộ	93
49. Chương 50: Tìm Lại Kí Ức	95
50. Chương 51: Hạnh Phúc	97
51. Chương 52: Ngoại Truyện 1: Định Mệnh Sắp Đặt	100
52. Chương 53: Ngoại Truyện 2: Kế Hoạch Tạo Người Của Minh Lạc Lạc	103
53. Chương 54: Ngoại Truyện 3: Hôn Lễ Bất Ngờ	105

Devil Or Angel

Giới thiệu

Diệp Nhược Tuyết vốn là một ác quỷ đội lốt thiên thần. Đó không phải vì bản tính trời sinh mà do h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/devil-or-angel>

1. Chương 1: Sơ Lược Diệp Gia

Ai sống ở khu phố XX thì chắc chắn đều biết Diệp gia. Không phải nổi tiếng vì điều gì to tát mà lại nổi tiếng vì độ biến thái, thật khiến người ta phát ghê. Nhưng, đối với những người bên ngoài không biết thì mọi sự thực đều bị che dấu dưới một tấm màn vô cùng đẹp đẽ. Còn những người đã biết thì tìm mọi cách tránh xa.

Mở màn là hai vợ chồng Diệp Quang Thành và Lâm Tử Y. Họ đã lấy nhau gần được 30 năm nhưng tình cảm không giảm mà ngày càng thăng hoa. Ba Diệp là một võ sư, mở võ quán Diệp gia tại đầu phố rất nổi tiếng. Ông có nhiều đệ tử thành công trên con đường võ học nên cũng gọi là có chút tiếng tăm. Còn má Lâm trước đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, sau khi lấy Quang Thành thì chỉ làm nội trợ tại gia.

Cuộc sống hôn nhân 30 năm của họ phải nói là tuyệt vời. Không có một trận cãi vã hay động chân động tay nào. Theo như lời Nhược Tuyết nói thì chỉ suốt ngày âu yếm quên làm nhưng không quên ăn. Bà Tử Y và ông Diệp diễn những màn ngọt ngào sến chảy nước suốt trước mặt cô con gái cứng khiến Nhược Tuyết thực sự muốn ra ngoài ở riêng cho xong. Họ nghĩ rằng mình vẫn còn như mấy đôi vợ chồng son mới cưới hay sao ? Thật muốn ói mà.

Hệ quả của cuộc hôn nhân biến thái này chính là ba anh em Diệp GiangNam, Diệp Nhược Tuyết và Diệp Nhược Phong. Mỗi người đều thừa hưởng dòng gen biến thái quý hiếm của ba mẹ truyền cho, nhưng lại biểu hiện mỗi khác.

Anh cả Diệp Giang Nam được biết đến là một thiên tài về máy tính. Vẻ đẹp lãng tử mê hồn với tính cách ôn hòa của anh khiến bao nhiêu cô gái phải ngã khụy. Nhưng ông trời vốn công bằng, ai mà biết chàng trai tuyệt vời như thế mà lại mắc căn bệnh biến thái “yêu em gái.” Và kẻ bị hại là Diệp Nhược Tuyết đây. Lão ca ca biến thái đó luôn bám theo cô suốt ngày, khiến ta thực sự phát điên mà. May mà khi hắn đi học đại học ở Thượng Hải xa xôi đã khiến Nhược Tuyết thoát được kiếp nạn ngàn năm có một này.

Còn tên đệ đệ sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với cô, Diệp Nhược Phong thì đúng là một tên bại hoại thứ thiệt. Không biết tên đó ăn cái gì mà chỉ suốt ngày đi chung với mấy đứa con gái ẻo lả trông phát tởm. Hắn tự lập kỉ lục cho riêng mình là đã quan hệ với mấy nàng bạn gái từ hồi mới 10 tuổi. Không hiểu rằng tên này bị mắc bệnh phát dục sớm không nữa mà lúc nào cũng chỉ chăm chăm dính lấy bọn con gái. Một ngày không biết là hắn đi chung với bao nhiêu cô nữa.

Đã vậy lại Nhược Phong còn được mệnh danh là lãng tử phong lưu đa tình. Nhưng thực chất chỉ là tên tiểu dân ô biến thái. Có đánh chết, Nhược Tuyết cũng không thừa nhận tên này là em trai sinh đôi của mình. Chỉ cần nhìn thấy tên này là cô đã muốn đập áy trận rồi.

Và ra mắt cuối cùng chính là Diệp Nhược Tuyết – con người may mắn thoát được dòng gen quý hiếm đặc biệt kia. (Theo ta nghĩ thì toàn là cô nàng tự sướng.). Nhược Tuyết là một cô gái xinh đẹp, nhưng tính tình vốn không thích chơi nổi nên vẻ đẹp ấy đã bị che giấu đi phần nào. Vì má Lâm thích con gái yếu điệu, thực nữ nên cô bị bắt để tóc dài, ăn mặc đoan trang, lịch sự. Mái tóc dài đen nhánh kia luôn được cột cao chót vót, để lộ khuôn mặt xinh đẹp của cô. Đôi mắt to tròn, chiếc mũi cao gọng gàng, làn da trắng mịn không cần trang điểm khiến Nhược Tuyết được nhiều người chú ý.

Nhưng căn bản vì tính cách đơn giản nên ít khi cô để lộ vẻ đẹp tự nhiên của mình. Mọi người chỉ biết đến một Diệp Nhược Tuyết bình thường mà thôi. Nhưng, sâu bên trong vẻ bề ngoài xinh đẹp đó là một ác quỷ hàng thật giá thật. Cô là người duy nhất thừa kế võ quán Diệp gia, trước đây, ba Diệp chỉ muốn cô học mấy bài võ để phòng thân nhưng cô càng học càng mê nên trở thành đệ tử số một của Diệp Quang Thành. Đương nhiên là họ phải giấu má Lâm chuyện đó vì, bà rất muốn coi gái mình trở thành một cô gái hoàn hảo chứ không phải là một đứa con gái suốt ngày chỉ biết động chân động tay.

Nhưng giấy không gói được lửa, khi má Lâm biết chuyện thì hậu quả mà hai ba con Diệp Quang Thành và Diệp Nhược Tuyết nhận được là không hề nhỏ. Ba Diệp bị cấm không được lại gần má Lâm trong vòng một tuần, nên suốt ngày khóc lóc, than thở với con gái như một kẻ bị thất tình. Còn cô thì bị cắt 1 tháng tiền tiêu vặt và ăn kẹo chanh. Tiền tuy quý nhưng không lại gì với món kẹo chanh thượng hạng kia. Má Lâm của thật độc ác, biết cô bị nghiện món đó nên cố tình làm vậy.

Kẹo chanh đó không bán ở bên ngoài mà là món ăn do bà Tử Y tự làm. Vị chua chua ngọt ngọt đặc biệt của nó khiến Nhược Tuyết phát mê mà không rời được. Cô còn nghi ngờ rằng không biết má Lâm có cho chất gây nghiện như cocain hay mooc phin vào trong đó không mà khiến cô như một kẻ nghiện kẹo chanh vậy. Một tuần chỉ được một hộp nên cô phải ăn dè, hôm nào có lỡ ăn quá tiêu chuẩn thì đến cuối tuần sẽ day dứt đến chết mất. Nói tóm lại, kẹo chanh là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời này của cô.

Ở nhà và võ quán thì Tiểu Tuyết hiện nguyên hình một tay du côn chính hiệu. Còn khi đi học thì lại trở thành một cô gái bình thường không chút tiền án tiền sự nào cả. Nhưng, nổi bật ở cô là tính thù dai, cái tính đó đã ăn sâu vào bên trong máu của cô. Mặc dù có thể kiềm chế tốt nhưng kẻ nào dám đắc tội với Nhược Tuyết thì sẽ bị ăn trả lại gấp mười lần, còn có thể hơn hoặc kém tùy thuộc vào tâm tình lúc đó tốt hay xấu.

Nhưng, sống lâu thì lộ bản chất. Tuy lúc nào cũng cố diễn bài học sinh ngoan ngoãn nhưng ai cũng biết rằng, Diệp Nhược Tuyết là kẻ không nên dây vào. Cô có hai đứa bạn thân là Hoàng Lam Nhi và Hoắc Đình Giang. Cô nàng Lam Nhi thì vô cùng nhí nhảnh, suốt ngày chỉ nghĩ thơ mơ tưởng đến tên tiểu dân ô Nhược Phong mặc lời khuyên can của Tiểu Tuyết. Còn tên nhóc họ Hoắc kia thì suốt ngày chỉ biết đến tiền là tiền, Đình Giang đi làm thêm suốt ngày để kiếm tiền mặc dù nhà không thiếu của. Tất cả là vì bệnh mê tiền đó nên trong số cả ba người, Đình Giang là kẻ rùng rình nhất.

Dù vậy thì Nhược Tuyết vẫn không che giấu được thói du côn của mình nên lâu dần cô chán nản với cái bản diễn một người đồ. Ác ma thì sao ? Mà thiên thần thì sao ? Ai nói là cô không thể được làm ác ma, ai nói là cô bắt buộc phải thánh thiện như thiên thần. Tiểu Tuyết thích cả hai thứ đó nên không ai ngăn cản

được, chỉ mong rằng nhìn kĩ mà không bị mắc lừa thôi.

2. Chương 2: Lộ Tẩy Bản Chất

Bầu trời bên ngoài thật trong xanh, những đám mây trắng bay lượn một vùng như muốn chiến tập đoàn con chim bé nhỏ tội nghiệp đang bay kia. Nghĩ một hồi, Nhược Tuyết mới thấy tự khinh chính mình. Bản tính ác quỷ của cô đã phá hỏng bài văn tả cảnh tuyết vời kia rồi.

Trong lớp học vẫn rang rang tiếng giảng bài buồn chán của ông thầy Nôbita. Sở dĩ gọi vậy vì cái kính mắt to đùng mà thầy đeo thật giống với cái kính của cu cậu Nôbita trong Doremon. Ông thầy có một thói quen là giảng đi giảng lại một bài không thấy chán mặc dù học sinh đã hiểu rồi. Tiết học hôm nay cũng theo như lệ cũ.

Bên bàn đối diện thì Lam Nhi đang lục lọi đồng hồ trang điểm của mình. Cô nàng có sở trường chăm sóc sắc đẹp chỉ trong vòng 15 phút nên rất được lòng đám con gái trong lớp. Còn tên Hoắc Đình Giang kia đang cặm cụi hì hục đếm tiền. Hai đứa này lúc nào cũng vậy, không chịu lo học hành gì cả. (Vậy Tuyết tỷ tỷ thì đang làm gì ta ~,~). Ngồi im một chỗ thật khó chịu, cảm giác ngứa ngáy chân tay lại bắt đầu. Bây giờ mà có bọn Tiểu Mập, Tiểu Hồ ở đây thì tốt quá, cô có thể dẫn gân cốt một chút cho khỏe người.

Vút ... Cả lớp bừng tỉnh trong ngỡ ngàng. Thầy Nôbita vừa ra đòn chí mạng quen thuộc thuộc của mình về hướng của Nhược Tuyết. Đương nhiên với trình độ thấp như ông thầy này thì chỉ trong nháy mắt, cô có thể đỡ được. Hung khí là viên phấn lúc trước còn đang ở trong tay thầy giáo khu loạn xạ trên bảng, giờ đã thành đồng bột trong tay của Tiểu Tuyết. Cô thực sự không có dùng nhiều sức mà, không hiểu sao viên phấn vẫn có thể vỡ vụn được. (Ta đi chết đây T.T)

Cả lớp trầm trồ thán phục, tiếng huýt sáo rầm rầm của đám con trai, ánh mắt ngưỡng mộ của đám con gái trong thật khiến cô cảm thấy ngại mà. Nhưng ông thầy lại không chịu để bị mất mặt nên cố ăn thua với cô.

“Diệp Nhược Tuyết, em đứng dậy cho tôi. “Thầy Nôbita lại rống lên. Cả lớp lại trở về trạng thái im lặng ban đầu, bọn nó lại bắt liên tiếp những ánh mắt lo sợ về hướng cô. Tên nhóc họ Hoắc còn để ngang bàn tay lên cổ, ra hiệu “Người sắp toi rồi.” Thật là thằng bạn dõm mà.

Diệp Tuyết lại ngoan ngoãn đứng dậy, cô cố nặn ánh mắt ngay thơ vô tội nhìn về hướng thầy giáo cầu xin tha thứ. Lần này thì đến lượt Lam Nhi làm bộ muốn ới hướng về phía cô. Chút nữa sẽ tính luôn sổ nợ với cả hai tên bạn khốn kiếp này mới được.

“Đang trong giờ học mà em lại hết nhìn ra cửa sổ rồi lại nhòm ngó các bạn là sao ? “ Ông thầy được đà lên giọng, trông thấy vẻ mặt giả vờ sợ hãi của, ông muốn xử từ lâu rồi. Không những vậy mà còn dám ngang nhiên phỉ bợ phần trắng trong tay, trong lòng thầy cảm thấy chút sợ hãi.

“Em không làm vậy ạ. Chẳng qua ... “ Tiểu Tuyết thanh minh, nhưng cô không học giỏi môn văn học nên chẳng biết nên bịa lí do kiểu gì nữa. “Chẳng qua là sao ? “ Ông thầy lại quát rống lên, thật khiến người ta muốn rút mìn nhĩ mà.

“Em thấy trời bên ngoài có vẻ rất đẹp. “ Ặc ... Nói xong câu này Nhược Tuyết muốn tự cắn vào lưỡi mình mất. Cả lớp lại cười rộ lên, mấy tên buồn chuyện đang gọi diên sang lớp khác làm màn tường thuật trực tiếp. Thật hỏng hết hình tượng của cô mà.

“Vậy sao ? Thế thì tôi sẽ đặc cách cho em ra ngoài ngắm bầu trời xinh đẹp của em luôn.” Quên chưa nhắc đến một chuyện là ông thầy này có tài nói mĩa rất cao. Thôi thì đã sớm mất hình tượng rồi nên Diệp Tuyết cũng chẳng muốn giữ nữa. Cô hiên ngang bước theo lối đi giữa hai dãy bàn, nhưng đến gần cửa bỗng lại chạy vụt vào một cách kì lạ.

Thầy Nôbita tức quá nên cũng đành mặc cô, đành nào thì cũng còn tận 20 phút nên cô không thể giờ trò gì được. “Sao lại chạy vào vậy ỉ, Giang Đình vừa đếm tiền vừa hỏi. Thật là tên dõn mặt mà. “Ta để quên

tiền. “ Nhược Tuyết đáp lại nhưng đám người trong lớp đang chăm chú nhìn nên cô không muốn nói nhiều. Chỉ tỏ cho bọn chúng có thêm đề tài nói chuyện mà thôi.

“ Xuống lấy ta một suất loại A, thêm nhiều canh bỏ đậu hũ nha. “ Giang Đình dặn luôn Tiểu Tuyết sợ cô quên. Không hổ danh là bạn thân của cô, khả năng thần giao cách cảm càng ngày càng mạnh. Lam Nhi cũng vớt đồng sơn phần mà hứa theo.“ Cửa ta một suất loại D, bớt cơm nhá. “

Và đương nhiên, đám người trong lớp lại được dịp cười phá lên. Cô còn nghe rõ điệu cười kinh điển của tên Tư Nhân khốn khiếp ở lớp bên cạnh qua chiếc điện thoại mà đám Lí Hồng đang cầm. Hình tượng bị phá hỏng, lũ người kia lại nhẩn tâm cười trên nỗi đau khổ của người khác. Đã vậy lại còn giờ giờ ngón tay cái lên để trêu tức nữa chứ Món nợ này cô chắc chắn sẽ tính cả vốn lẫn lãi.

Đâu phải cô cố tình chơi nổi mà làm gì có ai bị đuổi ra khỏi lớp mà ngoan ngoãn đứng ngoài. Chẳng qua cô chỉ tiện thể xuống luôn căn tin để ăn trưa, đằng nào thì cũng đang có thời gian rảnh, kéo một lúc nữa đám học sinh chen lấn xô đẩy nhau thì thật mất việc. Mà muốn xuống căn tin thì phải đi hết dọc dãy lớp học này. Nhìn thấy đám học sinh bên trong lớp cứ nhìn cô với ánh mắt ám muội, tò mò mà Tiểu Tuyết muốn thổ huyết. Hình ảnh học sinh thanh lịch mới tạo dựng chưa đầy 2 tháng đã bị phá vỡ tan tành. Thật khiến người ta tức chết.

Nhược Tuyết nhẽ nhìn lên một tấm biển lớp ghi 11-4 bỗng nhớ ra một đại sự chưa hoàn thành. Rút chiếc điện thoại ra, cô nhanh chóng nhấp phía ngoài cửa lớp rồi ấn số.

“ Đại tỷ, có chuyện gì vậy ? Thằng em đang học mà. “ Nhược Phong nịnh nọt trả lời. Tiểu Tuyết thầm nghĩ ” Học cái con khỉ mốc. Giờ học mà hần vẫn còn đang ngồi ôm eo một con nhỏ lả lướt cười cười nói nói thế kia trong khi thầy giáo vẫn đang giảng bài.” Mà bản học vốn chỉ dành ột người nay cả hai đều chen vào để ngồi thật không biết ngại.

“ Tiểu dâm tặc, người mau trả ngay 3 ngàn hôm trước mượn nhanh. “ Diệp Tuyết không khách khí nói. Với tên mặt dày 3 tấc này thì chỉ có thể dùng biện pháp mạnh mà thôi. “Cái gì ? Sao lại 3 ngàn. “ Nhược Phong thét rống lên. Đồng loạt cả lớp đều quay lại nhìn hần, nhưng vốn là một tay chơi chính hiệu nên cũng chẳng ai dám làm gì tên này cả. Đến thầy giáo cũng đành nuốt cục tức này vào bụng mà coi như không có chuyện gì xảy ra, mà tiếp tục giảng bài.

Nhược Tuyết thật cảm thấy xấu hổ với tên này. Thanh danh Diệp gia đã bị tên tiểu dâm ô kia phá hoại mất rồi. “ Người vay 2 ngàn, 1 ngàn tiền lãi, không đúng sao ? “ Thực ra cái trò cho vay lãi cắt cổ kia của cô không đến nỗi nặng tay như vậy, nhưng riêng với tên Nhược Phong này thì không giảm lãi một đồng. Đương nhiên hần luôn hiểu việc này nên cũng không dám thắc mắc nhiều, nếu dám chỉ sợ về đến nhà sẽ bị ác quỷ xơi tái mà thôi.

“ Vâng, vâng ... “ Cả lớp hần lại được một phen tò mò không thôi. Chẳng biết là ai có thể chế ngự được chàng trai phong lưu như Diệp Nhược Phong cơ chứ. “ Mang 3 ngàn ra ngoài cửa đưa cho quỷ bà bà cho ta. “ Hần phân phó cho tên đệ tử ngồi phía sau. ” Dạ ... thưa anh, quỷ bà bà là ai ạ.“ Khuôn mặt khốn khổ của tên đó hỏi lại, Phong ca không nói rõ thì hần biết là ai. Diệp Phong vốn đã tức khi vì bị đòi tiền nợ nên được thể giận cá chém thớt “ Thì ác quỷ Diệp Nhược Tuyết chứ ai. “

Nói xong hần mới biết mình lỡ miệng. Cả lớp lại một lần nữa quay xuống nhìn hần, thầy giáo tức tới nỗi khuôn mặt đỏ bừng bừng, không khéo miệng còn có thể phun ra lửa nữa. Nhưng Diệp Phong không có hơi đâu quan tâm chuyện này, việc cấp bách bây giờ là lo lắng không biết Tiểu Tuyết có nghe thấy câu vừa này của hần hay chưa.

Nếu nghe thấy rồi thì hần chỉ có đường chết mà thôi.

3. Chương 3: Chạm Mặt

“ Thằng khốn, mày vừa nói gì hả ? “ Điều hần lo sợ đã tới. Hần nâng cao đề xi ben như vậy thì có đứng cuối hành lang cũng nghe rõ chứ nói gì đến người đang đứng ngay ngoài cửa như Diệp Tuyết. Nhược Phong liếc mắt hướng tên đệ tử ban này, bay giờ hần cần một người thế mạng thật nhanh nếu không để cho Tiểu Tuyết tức giận thì hần chỉ có đường chết.

Tên đệ tử ban này đau khổ bước ra ngoài cửa. Hần biết rằng mình sắp phải đối mặt với thảm họa diệt thân nên cả người mềm nhũn như bún không còn chút sức lực. Vì đây là lớp cá biệt của khối 11 nên học sinh có thể tự tung tự tác mà không sợ giáo viên hay bất cứ ai cả. Đặc biệt là nhóm cầm đầu trong đó có Diệp Phong.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn bất ngờ. Ở bên ngoài cửa lớp là một cô gái ngũ quan xinh xắn, với nụ cười ngây thơ đang đứng chờ. Giọng nói ngọt ngào thiết tha của cô ấy khiến tên đó cảm giác như đang ở trên thiên đường vậy. (Ta phục tài đóng kịch của Tuyết tỷ)

Nhược Tuyết đang cố lấy lại phong độ trước kia của mình, không thể để hình ảnh bị phá hoại trong tay tên tiểu dân tộc kia như vậy được.

Cầm được tiền rồi, Diệp Tuyết hướng xuống phía căn tin. Bên trong lớp, Nhược Phong còn không tin vào mắt mình. Tên thể thao ban này không những không việc gì mà lại luôn miệng khoe ngợi ác ma là một cô gái xinh xắn, dịu dàng, có giọng nói ngọt ngào. Hần hiểu rằng, chị mình lại bắt đầu diễn bài học sinh thanh lịch quen thuộc của bà ấy rồi. Mặc kệ là diễn trò gì, miễn là hần toàn mạng là được.

Trong căn tin vắng lặng, chỉ có một kẻ đang nằm gục trên bàn ăn chờ đợi. “ Sao lâu tan quá vậy, Nhược Tuyết ta phải chờ đến bao giờ đây. “ Vừa ngồi, cô vừa rên cho đỡ buồn chán. Mấy bác phục vụ bên trong nhà ăn thấy cảnh đó mà không nhịn nổi cười. “ Cháu lại bị đuổi ra khỏi lớp sao ? “ Chỉ riêng câu này thôi cũng đã đủ khiến cô mất mặt rồi.

Nhưng họ hỏi vậy cũng không phải không có lí. Một tuần học, lúc nào cô cũng là người có mặt sớm nhất ở căn tin. Chẳng qua là không trốn tiết thì cũng bị đuổi ra ngoài nên cô thường xuống dưới này bầu bạn với mấy bác. “ Haha, bác đúng là con sâu trong bụng cháu. “Diệp Tuyết hướng về phía quầy bán hàng đang nghi ngút mùi hương của các món ăn, thật khiến người ta rất dãi mả.

“ Lấy luôn cho cháu 1 suất A bớt cơm và 1 suất D thêm đậu hũ. Còn của cháu là một suất E thêm phần cá chiên của suất B “ Tiểu Tuyết đọc loạn xạ cả lên, nhưng cô không biết rằng, mình đã đọc nhầm hai phần cơm của hai chiến hữu Lam Nhi và Giang Đình. Tiếng chuông reo lên báo hiệu kết thúc tiết học.

Tuyết Nhi nhanh chóng đem ba phần cơm đặt lên chiếc bàn VIP của căn tin. Bàn VIP thì bao giờ cũng trội hơn bàn thường, ngồi ở đó vừa được hưởng gió trời mà lại còn được hứng gió từ chiếc quạt máy khổng lồ ở căn tin. Đương nhiên là ai nhanh chân thì người đó chiếm được. Nhờ hồng phúc suốt ngày bị đuổi hoặc cố tình trốn tiết cuối của cô mà đám Lam Nhi được thường xuyên ngồi tại chiếc bàn đó.

“ Các người làm gì mà lâu vậy ? Ta ngồi chờ đau lưng rồi này. “ Nhược Tuyết thúc giục trong điện thoại. Cái bệnh lề mề của Lam Nhi giờ có lẽ đã lây sang cả Giang Đình mất. “Người đi mua 2 cola và 1 nước rau quả đi. Ta bao. “ Tiểu Giang chen giọng nói ngang. Hôm nay hần thật hào phóng nha. Nhược Tuyết nhìn xung quanh một lúc, đám người trong căn tin vẫn đang nhăm nhe chiếc bàn này nên cô để lại 3 phần cơm luôn trên mặt bàn làm dấu rồi mới chạy đi mua nước.

Máy bán đồ uống tự động là do một công ty nào đó quyên tặng cho nhà trường. Vậy nên hội học sinh trích phần tiền ra để buôn bán, tiền lãi thì để dành cho các hoạt động chung của trường. Cái máy chết tiệt đó lại đặt ở tên bên ngoài cửa phụ của căn tin nên khiến cô chạy thực mạng mới tới nơi. Nhưng cô không biết rằng, trong thời gian đó, chiếc bàn thân yêu của mình đã bị kẻ khác chiếm mất.

“ Hạo Thiên, chúng ta ngồi đây đi, “ Hoa khôi Trúc Vân của trường này đang kéo kéo tay một chàng trai thuộc hàng cực phần về phía bàn VIP. Cô ta coi như không thấy mấy suất cơm đặt sẵn trên bàn mà ngang nhiên ngồi xuống. Chàng trai mà cô ta đang bám chặt lấy chính là Lăng Hạo Thiên, đại ca của trường Song

Phúc này. Dáng vẻ tuấn nhã, khuôn mặt còn pha nét phóng dăng mê hồn, Hạo Thiên sớm đã nổi danh từ khi mới vào trường này.

Nghe nói Hạo Thiên là con trai của Lãng thị, một gia tộc lớn tại Bắc Kinh. Các công ty lớn nhỏ của Lãng thị chi phối toàn bộ nền kinh tế của Trung Quốc và các nước châu Á. Nắm trong tay quyền lực vô cùng lớn về cả thương mại lẫn chính trị. Nhưng, anh ra lại nổi danh là một tay chơi chính hiệu, suốt ngày chỉ biết ăn chơi và đắm đuối. Một sóai ca vừa có tiền vừa có quyền là giấc mơ của vô vàn các thiếu nữ trường Song Phúc này.

Mà Hạo Thiên và hoa khôi Trúc Vân là cặp đôi nổi bật nhất của trường. Đi đâu cũng dính chặt lấy nhau mà cô nàng hoa khôi kia không hề để ý tới tiếng xấu của bạn trai mình mà vẫn bám chặt lấy anh ta như bạch tuộc bắt mồi. Quả thực báỉ phục. Những người ngồi trên bàn này không chỉ có Hạo Thiên và Trúc Vân mà còn có Diệp Phong lãng tử và con nhỏ ẻo lả hay đi cùng hần.

Không hiểu sao, khi ngồi vào bàn này hần cảm thấy có chút gì đó không ổn. Ba suất cơm trên bàn không biết của ai, nhưng khi Diệp Phong nhìn tới một phần cơm có cá chiên thì bất giác giật mình. “ Lúc tối đây em có nhìn thấy ai ngồi đây trước không vậy ? “ Hần hướng về phía Trúc Vân hỏi. Cô nàng điệu đà trả lời lại. “ Không thấy ah, chút nữa có người đến thì bảo họ đi chỗ khác. Được nha Hạo Thiên. “ Ngón tay trở của cô ta đụng chạm vào phần ngực rắn chắc của Lãng Hạo Thiên, rồi cả người đều chui vào trong lòng anh nũng nịu như con mèo nhỏ.

: Em nói thế nào thì cứ làm vậy đi.” Dù sao cũng là mỹ nhân mở lời, Hạo Thiên muốn từ chối cũng không được. Mà ở trường này, chỉ cần là anh chọn thì sẽ không ai dám tranh, nếu như tên nào đó chán sống thì cứ việc. Nhược Phong không nói gì mà lặng lẽ chờ đợi.

Giác quan của hần khẳng định rằng có chuyện không ổn, nhưng ổn hay không thì mặc kệ.

Trước hết hần vẫn phải thử còn cá chiên này cái đã, không biết là ai lại có sở thích giống hần đến vậy. (Đồ ăn của người khác mà Phong ca.) Lam Nhi và Đình Giang đã tới căn tin nhưng lại không thấy Tiểu Tuyết đâu mà chiếc bàn VIP họ hay ngồi đã bị người khác chiếm mất.

“ Không thể nào ! “ Lam Nhi rên rỉ nhìn về phía chiếc bàn thân yêu, người chiếm bàn không ai khác mà lại là hai siêu cấp sóai ca Diệp Nhược Phong của cô và đại ca Lãng Hạo Thiên. Nếu là ai khác thì cô còn có thể tranh giành hoặc mắng chửi nhưng đây lại là thần tượng trong mộng nên cô chỉ dám than thở mà thôi.

“ Vậy chúng ta ngồi đâu bây giờ ? “ Đình Giang cũng hiểu rằng hai tên chiếm bàn kia không thể động vào nên chỉ còn cách tìm bàn khác để ngồi. Nhưng, từ phía xa xa đã thấy Diệp Tuyết chạy đến chiếc bàn đó. Cả hai đương nhiên hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“ Chúng ta có nên ra đó không ? “ Lam Nhi run rẩy hỏi lại Tiểu Giang. Bọn họ thực sự không muốn tham gia đại chiến thế giới thứ ba đâu. Ai khác thì Tiểu Tuyết còn tha thứ riêng nhắc đến Diệp Nhược Phong thì có chết cũng phải đấu.

Không hiểu Diệp gia nuôi dạy con cái kiểu gì mà hai chị em cứ như kẻ thù của nhau. Đình Giang kéo tay Lam Nhi nhút nhát về hướng đó, nếu không can thì sau này ba người họ sẽ khó sống yên mất.

4. Chương 4: Cùng Ngồi Ăn

Nhược Tuyết từ xa thấy chiếc bàn của mình đã bị người khác chiếm dụng nên chạy về thật nhanh với tốc độ vũ bão. Hóa ra cái tên không có liêm sỉ Diệp Nhược Phong kia là kẻ đã chiếm mất bàn.

“ Đây đây là bàn của ta cơ mà. Sao dám người các người lại ngồi vào. “ Nhược Tuyết tức giận nói, ánh mắt hình viên đạn hướng về phía Diệp Phong. Tên đó chẳng những vô sỉ tới nỗi chiếm bàn người khác mà lại còn bị cô bắt sống tại trận khi đang ăn vụng cá chiên.

Nhược Phong sợ tới nỗi không nuốt trôi miếng cá chiên trong miệng thành ra mắc nghẹn. Quả đúng như giác quan thứ sáu của hắn, phần cơm có cá chiên trên bàn là của ác ma Diệp Nhược Tuyết giờ trong đầu chỉ hiện lên hai chữ “ Xong rồi. “

“ Bàn của cô thì sao ? Khi chúng tôi đến đã không thấy có người rồi. “ Giờ cô mới biết hoa trôi Triệu Trúc Vân cũng có thói hay giờ bài cùn bần ra. Không lẽ mắt cô ta mù mà không thấy mấy suất cơm đặt sẵn trên bàn. Nhược Tuyết vẫn không thèm liếc cô ta mà chỉ chăm chăm hướng về phía tên tiểu dâm ô kia mà nói.

“ Tôi nói là bàn của tôi. Các người thích giở trò cướp đoạt sao ? “ Như thế là cô đã nhẹ nhàng lắm với lũ người này rồi. Nếu thông thường thì cả đám khó mà toàn mạng về tới nhà. Nhược Phong biết rằng bà chị thân yêu của hắn đã cố nhẫn nhịn nên chen vào hòa giải. “ Được rồi, tụi này sẽ ra bàn khác. Đừng tức giận, tuyệt đối đừng tức giận nha. “ Xem ra hắn còn biết điều.

Nhưng con nhỏ ẻo lả đang bám chặt lấy hắn kia với cô nàng Trúc Vân thì không đành lòng yếu thế. Ra sức cãi lại. “ Tại sao phải đi, chúng ta cứ ngồi đây xem cô ta làm được gì. “ Cộng thêm cả mấy lời ngọt ngào như đường của Trúc Vân “ Hạo Thiên àh, anh xem người ta bị bắt nạt nè. “ Thật khiến người ta buồn nôn. Nhược Tuyết căn bản không để ý rằng có thêm người nào nữa nên bất giác cười khẩy một cách gian tà. Cô đã tha cho bọn chúng nhưng lại chơi trò được đằng chân lân đằng đầu thì tuyệt đối phải xử.

Hạo Thiên ngồi đó, khuôn mặt không chút biểu tình mà chỉ hứng thú muốn xem trò hay. Anh đoán cô gái đang đứng kia có quan hệ với Nhược Phong nên mới khiến hắn hết hoảng nịnh nọt như vậy. “ Hai em bớt lời đi, chỉ là cái bàn thôi mà chúng ta ra chỗ khác ngồi. “ Diệp Phong thầm cầu khẩn không để ác ma hiện nguyên hình. Nhược Tuyết trông thấy Lam Nhi và Đình Giang đang đi tới liền gọi to. “ Mau tới đây ngồi.

“

Trúc Vân và con nhỏ ẻo lả kia vẫn không chị bỏ qua. Luôn miệng nói “ Người ta không thích đi đâu. Hạo Thiên – Nhược Phong làm chủ giúp em .” Tiểu Tuyết chưa thấy lại con gái nào kinh tởm đến vậy. Đã ăn cướp lại còn la làng, làm như mình thanh cao lắm không bằng. Không phải hôm nay cô dễ tính thì hai con nhỏ này sớm đi châu Diêm Vương từ lâu rồi. “ Có đi không hả ? “ Sức chịu đựng của cô đã sắp quá giới hạn.

Diệp Phong lấp bắt trả lời. “ Đương ... nhiên là có. “ Nhưng không ngờ đại ca của hắn lại là kẻ đưa hắn vào chỗ chết. “ Không đi.” Hạo Thiên chỉ nói đúng hai từ vồn vện. Nghe thấy hai từ đó, hồn của hắn sớm đã bay lên chín tầng mây còn hai đứa con gái kia thì nở nụ cười đắc thắng, vênh váo nhìn về hướng Tiểu Tuyết.

Lần này thì cô thực sự bùng nổ rồi. Nếu có trách thì trách trời không thương bọn chúng chứ đừng tìm Nhược Tuyết báo oán làm gì. Lam Nhi và Đình Giang đứng liếc mắt nhau ra hiệu, Đình Giang ôm chặt lấy Nhược Tuyết còn Lam Nhi nhanh miệng nói. “ Haha, đừng để ý gì. Chúng tôi đi bàn khác ăn. Các bạn cứ ngồi tự nhiên. “ Trong lòng Diệp Tuyết thấy khinh, cô không ngờ rằng mình có đứa bạn nhát gan đến vậy, còn cả tên cháu chắt chút chít của Hoắc Nguyên Giáp kia nữa (Cái này là chỉ anh Hoắc Đình Giang) dám bạo gan ôm lấy cô. Bọn này chắc sáng uống nhầm thuốc liều mất rồi.

“ Buông ra ngay. Chúng mày muốn chết à ? “ Nhược Tuyết thét toáng lên. Cô không thể nuốt trôi cục tức này, nếu bỏ qua cho đám bệnh hoạn kia thì cô không phải là Tiệp Nhược Tuyết. Tất cả mọi người trong căn tin đều ngoái lại nhìn. Ai cũng tò mò nhìn về phía cô, họ đang hứng thú muốn biết xem ai là kẻ dám đối đầu với đại ca của trường Song Phúc này. Người khác thì sợ mấy tên lãng tử giở hơi này chứ cô thì không.

Đình Giang cứ ở bên tai cô luôn miệng lải nhải “ Giữ hình tượng, giữ hình tượng ... “ Cậu ta cầu mong rằng câu thần chú này với cô bạn ác quỷ của mình. Còn Nhược Phong lại một lần nữa bay mất hồn vía khi nghe thấy tiếng thét của Tiểu Tuyết, con nhỏ ẻo lả và Trúc Vân cũng bị một phen bất ngờ. Họ không nghĩ rằng có người dám đối đầu với Hạo Thiên huống chi là một nữ sinh tầm thường. Duy chỉ có Lăng Hạo Thiên là thích thú. Anh cảm thấy thú vị với cô gái đang đứng đây, mà trong lòng lại càng sung sướng hơn khi thấy vẻ mặt thất thần, tội nghiệp của Diệp Phong.

“ Nếu vậy, thì chúng ta ... cùng ngồi ăn ... chung được không ? Dù sao bàn cũng rộng. “ Lam Nhi nhìn về hướng Tiểu Tuyết đang tức giận, trong lòng thầm mong cô sẽ đồng ý với ý kiến không tệ này của mình. Quả nhiên, Nhược Tuyết đưa ánh mắt khó hiểu về phía cô, không hiểu sao Tiểu Lam lại có thể nghĩ được ra

cái ý nghĩ điên rồ đến thế. Ngồi ăn chúng với cái tên tiểu dâm ô và đám bạn bệnh hoạn của hắn thì Nhược Tuyết cô thà chết còn hơn.

Nhưng, Đình Giang thì ra sức khuyên nhủ cô, bảo nếu sau này muốn sống yên ổn thì đừng nên gây chuyện. Chẳng vậy mà ánh mắt van xin tha thiết của Lam Nhi bắn liên tiếp về hướng cô cầu xin, khiến cô thấy mũi lòng nhá. Diệp Phong thấy được cơ hội thoát nạn liền nghênh đón cô nhiệt liệt. “ Đúng vậy, đúng vậy. Cùng ăn chung đi. Chúng ta còn ngại gì. “ Hắn vớ được tay của Lam Nhi liền kéo thẳng về phía bàn ăn, khiến cô đỏ mặt không ngớt. Và câu chuyện kết thúc bằng một bữa ăn bất đắc dĩ.

“ Diệp Phong, cậu quen cô gái kia sao ? “ Hạo Thiên liếc mắt về hướng Nhược Tuyết. Cô ấy còn đang lấy mắt phần cá chiên trong suất cơm của Nhược Phong, người ngoài không biết lại nghĩ rằng bọn họ là một đôi. Ba người là con nhỏ ẻo lả, Tiểu Tuyết và Diệp Phong ngồi một bên, còn bốn người còn lại ngồi phía đối diện. Bầu không khí nặng nề giống như đang ăn cơm tù vậy. “ Bọn này là ... Áh “ Tiếng thét vang trời của hắn khiến người khác rùng mình. Hắn chỉ muốn nói bọn họ là hai chị em thôi mà. Căn bản là Nhược Tuyết không muốn nhận mình có quan hệ với tên dâm tặc này nên đã dăm cho hắn một cú, ý nói biết điều mà ngậm mồm lại.

Nhưng Diệp Phong cũng không phải dạng vừa, hắn quay lại trừng mắt với cô. Bốn con mắt gặp nhau tóe lửa điện, nhưng ra là họ đang nói chuyện ngầm. Những cặp đôi song sinh thường có thói quen đối thoại bằng ánh mắt nên không cần phải nói ra cũng hiểu. Tường thuật sơ lược cuộc đối thoại như sau :

- Đại tỷ, em nói thật mà, chị nữ lòng nào ...
- Thằng khốn, xem ra mày muốn ăn đập đúng không ?
- Người ta muốn chị được nổi tiếng mà, cho em nói đi.
- Đừng giả ngu, tao không muốn có quan hệ với một thằng dâm ô bệnh hoạn.
- Tiểu Tuyết à, chị nữ không nhận mặt đứa em máu mủ ruột thịt của mình sao ?
- Nếu hồi đó tao biết thế này thì một cước đạp chết mày trong bụng mẹ rồi.
- Tiểu Tuyết àh ... Tiểu Tuyết àh ...
- Câm ! Về lại chuyên môn ngay.

Người khác không biết lại tưởng hai người đang liếc mắt đưa tình. Chỉ có Lam Nhi và Đình Giang biết sự thật thì vừa ăn vừa cười, trong lòng chỉ sọ sặc cơm. Còn con nhỏ ẻo lả kia thì tỏ ra phi thường tức giận, nó không ngờ rằng đứa con gái mới đến kia lại dám quyến rũ anh Nhược Phong của nó.

Hoa khôi Trúc Vân và Hạo Thiên thì lại tò mò. Không biết hai người kia có quan hệ gì. Chỉ dám khẳng định một điều, quan hệ đó không bình thường chút nào.

5. Chương 5: Cố Ý

“ Hai người có quan hệ gì vậy ? “ Trúc Vân không nhịn được mà hỏi. Lập tức, mọi người trên bàn dừng ăn, chăm chú lắng nghe câu trả lời từ phía một trong hai người kia. Thề nhưng, về mặt của Diệp Tuyết vẫn bình thản như không, cánh tay dài, trắng nõn kia cứ khều khều sang phần cơm của Nhược Phong để lấy lại phần cá chiên ban nãy bị hắn ăn mất.

“ Không cần ... để ý. Ăn tiếp đi !” Nhược Tuyết trả lời gọn nhẹ. Cô cảm giác được tên tiểu dâm ô ngồi bên cạnh có vẻ không vui, khuôn mặt của hắn xịu xuống tỏ vẻ bất công. Nhưng, không ai có thể thลံ thay đổi chủ kiến của Diệp Nhược Tuyết cô, đã không nhận là không nhận. “ Thế sao cô cứ tỏ vẻ thân thiết với anh Phong vậy. ? Cô tưởng mình là ai ? “ Con nhỏ ẻo lả kia cũng thật kém cỏi mà. Có chút xịu như vậy đã không chịu nổi rồi, không đủ tư cách làm con dâu Diệp gia.

“ Vậy cô nghĩ mình là ai ? “ Tiểu Tuyết ngạo mạn trả lời lại. Sắc mặt cô phi thường khinh bỉ loại con gái này. Lam Nhi và Đình Giang biết cô sắp giờ trò cũng nên lại tiếp tục ngồi ăn, không thèm để ý chiến sự. Chỉ có Trúc Vân và Hạo Thiên là chăm chú xem mọi chuyện. “ Tôi là bạn gái anh Phong, làm sao nào ? Tôi nói cho cô biết. đừng tưởng mình có chút nhan sắc thì lên mặt với người khác. Diệp Phong sẽ không bao giờ thích cô. “ Con nhỏ đó thét toáng lên, chứng tỏ vô cùng tức giận.

Có chút nhan sắc ư ? Tiểu Tuyết khinh. Con nhỏ đó không nghĩ rằng mấy lời đó phù hợp với mình hơn hay sao mà có thể dễ dàng nói ra đến vậy. Nếu muốn chơi thì Diệp Nhược Tuyết này sẽ chơi đến cùng. “ Bạn gái sao ? Vậy tôi là lão bà của Diệp Nhược Phong đấy. Cô định thế nào ? “ Vừa nói cô vừa ném chiếc thìa xuống khay đựng. khiến cơm và thức ăn bắn tung tóe lên bàn. Bất quá, đó không phải là khay cơm của cô mà là khay cơm của Nhược Phong. Khuôn mặt hằn đang khốn khổ nhìn cô như muốn cầu xin cô đừng gây chuyện. Nhưng kẻ khiêu chiến lại là con nhỏ kia trước nên Tiểu Tuyết cô nhất định không buông tha.

“ Cô ... nói cái ... gì ? “ Khuôn mặt con nhỏ đó bỗng dưng trắng bệch. Đôi mắt đau thương hướng về phía Nhược Phong rồi lại chăm chú nhìn Diệp Tuyết. Cô ta cần một sự giải thích ngay bây giờ nhưng bạn trai yêu quý của cô ta Diệp Phong lại không nói lời nào. Đôi mắt hằn chỉ hướng về người con gái mới đến kia. “ Không ... em không tin. Diệp Phong anh mau nói gì đi. “ Cô ta van xin hần, đôi mắt đầm lệ trông thật đáng thương.

Lam Nhi và Đình Giang cảm thấy không ổn. Nếu cứ tiếp tục để im như vậy chắc Tiểu Tuyết sẽ làm thịt con nhỏ kia tại đây mất. “ Ăn xong rồi ... Đi chứ ? “ Lam Nhi hướng về phía Nhược Tuyết, ý cũng muốn nói nên dừng lại thì hơn. Diệp Tuyết gật đầu, đứng dậy cầm khay cơm của mình đi. “ Cô không được đi. Mau ở lại giải thích cho tôi. “ Con nhỏ đang nằm trong vòng tay an ủi của Diệp Phong vẫn tiếp tục không chịu buông tha cô. Nhưng, nếu không nể tình Lam Nhi đang đau buồn vì màn tình yêu nồng cháy giữa tên tiểu dân ô và cô ta thì Tiểu Tuyết sẽ chơi đến cùng.

Cả ba người đều đứng dậy bỏ đi. Nhưng, chưa quá được ba bước đã nghe thấy tiếng la thét thảm thương của Lam Nhi. Cô ấy bị vấp ngã, khuôn mặt bé nhỏ, đáng yêu giờ đã dính đầy cơm và thức ăn trông thật thê thảm. Và kẻ làm ra chuyện này không ai khác chính là hoa khôi Trúc Vân, cô ta đang cười một cách đầy ẩn ý khi nhìn thấy bộ dạng khó coi của Lam Nhi. Cơn giận dữ trong người bùng lên.

Diệp Tuyết đã chịu hết nổi. Cô cướp lấy khay của Đình Giang mà ném thẳng về hướng Trúc Vân và Hạo Thiên.(Đố biết vì sao phải lấy khay cơm của Hoắc ca ~,~) Cơm còn thừa trong khay bắn tung tóe lên người họ, cả mùi canh cá chua đặc biệt hấp dẫn giờ đã chảy từng giọt, từng giọt tong tong từ đỉnh đầu của hoa khôi Trúc Vân xuống. Giờ thì xem ai thê thảm hơn ai.

“ Cô kia ... cô làm cái gì vậy hả. ? Mau đứng lại cho tôi. “ Trúc Vân hét lên. Âm thanh chua the thé của cô ta khiến người khác phải rợn long mao. Trông bộ dạng cô ta chẳng khác gì một kẻ điên. Đình Giang cũng cười khẩy rồi đỡ Lam Nhi đi. Chỉ có Diệp Tuyết là nán lại một chút để xem nốt trò vui. Bộ dạng điên khùng của Trúc Vân khiến cô cảm thấy phi thường sung sướng, nhưng đôi mắt bắn ra những tia dọa người của Hạo Thiên lại khiến cô bất giác giật mình. Cô biết rằng, đây là kẻ mình không nên dây vào.

Trên người Hạo Thiên vẫn dính cơm, đôi mắt lạnh lùng nhìn người con gái đang tỏ ra ngạo nghễ, vui sướng vì chiến tích của mình. Anh biết rằng, cô cũng không phải là kẻ tầm thường. Một người có thể chế ngự được Diệp Phong mà còn ngang nhiên ném khay cơm vào người của anh và Trúc Vân thì chắc chắn cô phải có một thể lực khá lớn hậu thuẫn phía sau. Tiểu Tuyết quay lại hướng Diệp Phong và con nhỏ ẻo lả nhẹ nhàng mỉm cười. Nụ cười của thần chết. Bộ dạng mất hồn của hai đứa nó thật khiến người khác sung sướng mà.

Diệp Tuyết vứt nốt khay cơm nhẵn như chùi của mình lên bàn. (Trên kia là câu hỏi, phía dưới này là câu trả lời. ha ha) rồi chạy theo hướng hai người kia. Bỏ mặc bốn kẻ bại trận đang ngồi đó. Đương nhiên toàn bộ cảnh này đều được toàn bộ học sinh của trường Song Phúc chứng kiến không sót chút nào. Thật kém may mắn cho những kẻ hôm nay không xuống căn tin. Tiếng xì xào bàn tán không ngừng.

Trúc Vân không chịu nổi, với thân phận bạn gái của thủ lĩnh như cô ta lại bị một người khác bắt nạt như vậy. “ Hạo Thiên à, anh phải giúp em trả thù. “ Ánh mắt nẩy lửa của cô ta quả thật đáng sợ. Nhược Phong biết chị mình đã gây ra họa lớn nên đành phải ra mặt nói giúp vài lời. “ Đừng vậy, là em đắc tội với người ta trước mà. “ Khuôn mặt Trúc Vân liền xịu xuống ngay tức khắc, cô ta ra hiệu với con nhỏ ẻo lả ngồi phía kia khuyên can Nhược Phong nhưng vì quá sợ hãi trước nụ cười ban nãy của Diệp Tuyết nên giờ không khác

gì người mất hồn.

Hạo Thiên đắm chiêu suy nghĩ một chút rồi đứng dậy. Trúc Vân cũng tự động tiến bước theo. Chỉ còn Nhược Phong và Bích Vy (con nhỏ ẻo lả mà Tuyết tỷ gọi), vẫn còn ngồi lại bên bàn ăn. Hắn nhẹ nhàng vỗ đầu cô ta rồi nói.

“ Nếu Trúc Vân có làm gì thì không được theo hiểu chưa ? Đừng kiếm chuyện với cô gái ban nãy. “

“ Nhưng, ... được, em hiểu rồi. “ Cô ta cũng biết một điều, nếu Nhược Phong đã nói như vậy thì chắc cô gái kia không phải là kẻ bình thường. (Mà là kẻ bất bình thường ~,~) Ánh mắt chợt lóe lên những tia giảo hoạt. Cô ta đã có cách báo đáp lại chuyện này là không cần ra mặt. Đợi Diệp Phong đi, Bích Vy liền gọi điện thoại cho ai đó, khuôn mặt tràn đầy sự hả hê.

Diệp Tuyết đưa Lam Nhi đi thay quần áo xong, liền trở về lớp. Nhưng, chưa bước tới cửa cô đã cảm thấy cơn buồn ngủ bỗng ập đến. (Đây là công thức cơn no coca say = buồn ngủ. Thực ra là rượu say nhưng Tuyết tỷ uống coca nên cho thành vậy ^^).Tuyết Nhi đành mạn phép tới phòng y tế để xin thuốc vậy.

Bên trong phòng y tế nồng nặc mùi thuốc khử trùng, chắc vừa mới dọn dẹp lại. Trên chiếc giường bệnh (đây là thuốc ban nãy Tuyết tỷ nhắc đến) trải ga trắng muốt, cả chiếc chăn mềm mại kia đang quăn rũ cô, ngỏ lời muốn cô ngã lưng xuống. Một con người bình thường như Diệp Nhược Tuyết cô làm sao chống cự lại được lời mời tuyệt vời đó.(Ta tưởng là bất bình thường) Nằm trên chiếc giường êm ái đó, Tiểu Tuyết mở điện thoại ra, bật mấy bài nhạc cổ điển nhẹ nhàng cho dễ ngủ.

Trong phòng y tế trống vắng, chỉ mỗi lúc lại nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng, đều đều của Nhược Tuyết. Tiếng nhạc cổ điển đã ngắt từ lâu, giờ là thời gian để cô và Chu Công đi dạo mát, thật thích thú mà. Càng ngủ càng sâu, những giấc mộng đẹp đang tìm đến với cô. Trong mơ, cô thấy mình rơi vào một mỏ vàng, toàn những châu báu ngọc ngà quý giá.Cô nhanh nhẹn cởi chiếc áo khoác bên ngoài, đem hết chỗ vàng bạc đó giấu gọn vào bên trong. Nhưng, khi thoát ra khỏi được cái hang đó thì cô bị vấp ngã, bọc áo đựng chỗ vàng ban nãy đã rơi xuống một cái vực không đáy. Diệp Tuyết khóc không ra nước mắt. Cả người run bần bật khó chịu, bình thường cô khóc sẽ không bao giờ tun rẩy đến mức này.

Tỉnh dậy, hóa ra cảm giác run rẩy ban nãy trong cơn mơ là do chế độ rung của điện thoại. (Ta đi chết đây T.T). 5 cuộc gọi nhỡ của Lam Nhi, 2 cuộc của mama và 1 cuộc của Diệp Phong. Màn hình điện thoại hiện 4h30 PM. Lão thiên ơi, đã tan học rồi. Ban đầu chỉ định ngủ 1 tiếng thôi nhưng vì ngủ ngon quá (hay là bận nhặt vàng trong mơ) mà cô đã ngủ đến lúc tan học luôn rồi. Cô phải nhanh chóng đến võ quán trông nếu không sẽ bị má Lâm cắt mất một hộp kẹo chanh.

6. Chương 6: Tài Kinh Doanh

Võ quán Diệp gia. Nhược Tuyết ba chân bốn cẳng lao đến đó, còn không kịp thay võ phục. Phan ... Tiếng đập cửa khiến cả đám người trong võ quán giật mình. “ Ah, đại tỷ đã tới ... “ Một tên trong đám đó kêu lên, ngay tức khắc, bọn chúng xếp thành hai hàng ngay ngắn chỉnh tề để đón Diệp Tuyết.

“ Không cần rườm rà. Đến rồi, đến rồi ...” Cô vừa thở hồng hộc, vừa nói. “ Một chết ta rồi, nước đầu ... “ Một cốc nước lạnh mát lịm được đưa tới ngay sau đó, cô uống hả hê không còn một giọt, trong miệng vẫn còn ngậm viên đá nhỏ.

“ Ông ... a ói ư ? “ (Ông già tới chưa ? “) Tiểu Tuyết vừa ngậm đá vừa hỏi. Đương nhiên là bọn đệ tử trong võ quán đã quá quen với cái nói chuyện của Tuyết đại tỷ nên nhanh chóng đáp lại. “ Sư phụ chưa có qua. Nhưng sư mẫu có hỏi qua bọn đệ có thấy tỷ tới hay chưa. “ Vừa thấy nhắc tới má Lâm thì Nhược Tuyết bỗng hoảng sợ. “ Ế ác ư ... nói ế ào ? “ (Thế các người nói thế nào ? / Sợ mà vẫn còn ăn đá được ^^.)

“ Bọn đệ nói tỷ đi nhà xí chưa ra. Sư mẫu cũng không hỏi nữa. “ Tiểu Hồ đúng là tên đệ tử mà cô ưng ý nhất. Hắn luôn thông minh trong mấy trò xử lý tình huống giật gân này. Nếu má Lâm biết cô đến muộn chắc tối nay sẽ bị cắt mất phần kẹo chanh.

“ Thế các ngươi bàn nhau xong chưa. Hôm nay là trận của đứa nào ? “ Nhược Tuyết vô cùng khâm phục bản thân mình. Nếu như ai đó nói cô dốt môn toán thì thật sai lầm, chỉ cần biết hết các số cũng như phép tính cũng đã có thể làm giàu được rồi. Ví dụ điển hình chính là cách kinh doanh ngầm ở võ quán này.

“ Thừa đại tỷ, là trận của Tiểu Mập và Lý Lùn. “ Diệp Tuyết trong lòng kinh hỷ. Cô không ngờ rằng hôm nay lại có sự góp mặt của Lùn đại gia. Lần này thì làm ăn lớn rồi. “Ok ! Các người mau để tiền đặt cược lại. Màu đen là của Tiểu Mập, màu trắng là của Lý Lùn.” Diệp Tuyết nhanh chóng phân phó. Đây chính là kiểu kinh doanh ngầm mà cô đã nhắc đến. Trông võ quán có vẻ khang trang, trong sạch như vậy nhưng thực chất bên trong đã bị Diệp Nhược Tuyết làm ô uế tất cả.

Mang danh là đi học võ nhưng thực chất lại nhà những trận cá độ giữa các võ sinh trong võ quán. Nếu tên nào có khả năng giao chiến và muốn thu lợi nhuận từ mấy đòn võ của mình thì hãy đến gặp Diệp Tuyết. Việc kinh doanh này có lợi giữa cả hai bên, người thắng thì nhận được tiền cùng sự ngưỡng mộ của mọi người, còn kẻ thua thì sẽ có cơ hội nhìn nhận lại bản thân mình và tiếp tục tập luyện cho đến khi có thể đánh bại được kẻ thù. Mặc dù hơi phi nghĩa nhưng đòn đánh vào kinh tế này của võ quán Diệp gia đã giúp cho bao nhiêu nhân tài được nở rộ.

Đương nhiên mọi chuyện lại không đơn giản đến vậy. Tiểu Tuyết đóng vai trò vô cùng quan trọng trong những trận cá độ này. Vừa làm trọng tài, vừa là người thu hoa hồng, nên kẻ nào có ý định bùng tiền hoặc chày bữa không chịu trả thì sẽ được lãnh nguyên một quả tặng miễn phí từ đại tỷ Nhược Tuyết. Còn chuyện thu tiền hoa hồng thì thật ngại. Bất quá cô lấy danh nghĩa Diệp gia thu 3 phần tiền đánh cược, còn 7 phần thì dành cho người chiến thắng. Đó chính là cách kinh doanh ngầm mà cô đã nghĩ ra kể từ khi tới võ quán này tiếp nhận đệ tử. Suốt 5 năm trời, tiền thu lời của các trận cá độ lớn bé đã đem lại khoản tiền khổng lồ 30 vạn cho Nhược Tuyết. Còn cộng thêm tiền tiêu vặt hằng tháng, tiền lãi khi cho vay (cái này thì Phong ca của ta đã nếm mùi), mục tiêu cuối cùng của cô chính là mua được một căn nhà chung cư hạng trung, thoát khỏi cảnh sống biến thái hiện tại.

Nhưng cô đã điều tra khá kĩ, nếu bây giờ, muốn mua một căn nhà chung cư thì cần khoảng 60 vạn. Mà hiện tại tất cả các món tiền của cô mới chỉ có 40 vạn, để tích góp được 20 vạn thì cô cần một công việc làm thêm ngoài giờ học. Nhưng, nếu để má Lâm biết chuyện thì chắc chắn sẽ không được rồi nhà nữa bước, vậy nên, Tiểu Tuyết cần phải bí mật làm việc này. Mà đối tượng cô có thể tin tưởng nhất chính là Hoắc Đình Giang – con người của công việc. Mơ ước của cậu ta vô cùng xa xôi, chính là trở thành một trong những tỉ phú trẻ tuổi nhất Trung Quốc, tuy thuộc dạng gia đình khá giả nhưng vì ước mơ đó là cậu ta đã đi làm thêm từ lúc mới 6 tuổi. Tầm đó thì Đình Giang kiếm tiền bằng cách nhổ tóc bạc hay giúp bà nhặt rau, làm chân sai vặt ẹ trong khi những đứa trẻ khác vẫn còn đang mải miết chơi đùa. (Ta thấy Hoắc ca đúng là chết vì tiền)

Sau đó, cậu ta tìm những công việc mới hơn, lương cao hơn. Đến giờ, trong tài khoản riêng của Đình Giang cũng đã có mấy trăm vạn. Chẳng sớm thì muộn, cái ước mơ mà mọi người cho là viễn vông của cậu ta sớm sẽ thành hiện thực. Trận đấu kết thúc, khi Tiểu Hồ hô vang tên người chiến thắng là Lý Lùn thì linh hồn của Nhược Tuyết mới bay trở về thân xác. Cô giả vờ chúc mừng Lùn đại gia, đồng thời tỉ tê cho hắn mấy điều. Đương nhiên, với phong cách sĩ hão của hắn đã mắc bẫy của cô.

Lý Lùn đưa toàn bộ số tiền mình thắng được cho Tiểu Tuyết và nhờ cô bao tất cả mọi người một châu thật đã. Cô phi thường vui vẻ, hôm nay chẳng những vừa được tiền mà lại còn được ăn miễn phí, đâu còn gì bằng. Cả đám võ sinh tới quán rượu của bá Tâm trên đầu phố, đập phá một trận linh đình. Chẳng qua nói vậy cho oai chứ thực chất, mấy món nhắm rượu đều bị Tiểu Tuyết đánh tráo thành mấy món tẹt nhem vớ vẩn. Nên sau khi thanh toán, số tiền còn dư ra là 100 ngàn. Thật quá đã mà.

Diệp Tuyết nhanh chóng rời khỏi đó và về nhà. Mới mở cửa cô đã bắt gặp ánh mắt như điều hâu gặp mỗi của má Lâm. “ Về rồi sao ? Mau vào đây, má có quà cho con đây. “ Khuôn mặt Nhược Tuyết ỉu xiu, cô phi thường ghét mấy món quà kinh điển kia của mama, chỉ toàn những bộ váy lõe xõe, điệu đà. Chạy không chạy nổi, đi gặp gió thì tung bay phấp phới, thật khiến người ta không thoải mái chút nào. Nhưng không may là cô lại trở thành một con manơcanh để má Lâm thử tài nghệ của mình. Bà Lâm Tử Y là một người

khá có khiếu trong nghề may nên suốt ngày chỉ chăm chăm đi ra chợ mua vải về, cắt cắt, may may thành những bộ váy xinh đẹp cho Tiểu Tuyết.

Bất quá, cô thực sự ghét mấy cái váy đó mà. Vừa khó hoạt động lại vừa vướng víu. Có ai mặc váy để đi dạy ở võ quán hay đến trường đâu. Chỉ có cái luật rừng mà má Lâm đề ra là khiến Nhược Tuyết muốn tự tử : “ Chỉ cần ở nhà là phải mặc váy. “ Thật biến thái quá mức. Cái quan niệm điên khùng về nữ tính trong đầu má Lâm đã khiến mấy chiếc áo pull rộng hay chiếc quần soóc bó cô mới mua về trở thành đồng vãi vụn trong sọt rác. Vậy nên trong tủ quần áo của Tiểu Tuyết không thể tìm được một thứ đồ nào ngoài mấy chiếc váy xếp dài và một số bộ quần áo để giành riêng đi học.

Lần này bộ sưu tập của má Lâm dành cho cô có thêm một chiếc váy màu rêu đậm. Màu sắc không tệ, kiểu may cũng tạm chấp nhận, nói chung là dễ nhìn hơn mấy chiếc váy hoa hòe hoa sói lòe xòe của lần trước.

“ Ôi búp bê của ta, con thật xinh đẹp mà. “ Má Lâm hết lòng khen ngợi tác phẩm của mình. Diệp Tuyết liền tiếp ngay. “ Lần này thì của thật Lâm hoàng hậu thật cao tay, Tiểu Tuyết con xin nhận lấy thánh ân. “ Đương nhiên mấy lời nịnh nọt này luôn có cái giá của nó. Má Lâm thấy con gái vui vẻ mặc đồ của mình liền phi thường cao hứng. “ Được, ta chấp nhận thành ý của con. Mai sẽ thưởng thêm hai hộp kẹo chanh nữa. “

“ Hura” Tiếng gào thét sung sướng của Tiểu Tuyết khiến người ta nghĩ rằng cô lại bị phát bệnh.

7. Chương 7: Đặc Tội

Buổi sáng tỉnh mơ, những tia nắng nhàn nhạt màu chiếu qua tấm rèm màu tím trong phòng Nhược Tuyết. Tiếng chuông báo thức của điện thoại kêu muốn đình tại nhức óc. Tiểu Tuyết chọn bài nhạc rock của Linkin Park là Numb để cài nhạc báo thức. Nếu có phát nhạc thì muốn ngủ tiếp cũng chẳng được, nhạc rock luôn hiệu nghiệm trong các thời điểm báo thức.

Nhược Tuyết cố tỉnh dậy sớm hơn Nhược Phong 15 phút để tránh sáng sớm phải cãi lộn. Nhưng hôm nay, hấn lại dậy bằng thời điểm với cô. Cả hai tranh dành nhau quyền sử dụng nhà tắm nên bị ba Diệp nổi giận lôi đình. Và cả hai lại phải cùng nhau sử dụng chung nhà tắm. Không hiểu hấn có cố tình bắt chước các hành động của cô hay không mà bất cứ thứ gì Tiểu Tuyết định dùng thì hấn lại cùng lúc muốn. Thật tức chết.

Bao nhiêu hậm hực ban sáng Diệp Tuyết trút hết cả vào món bánh bao nóng nổi và túi sữa đậu nành trên mặt bàn. Trong lớp học, lũ bạn biết cô đang có tâm sự nên không ai dám lại gần, tiếng xì xào bàn tán chuyện ở căn tin hôm trước khiến cô thấy ong cả đầu.

“ Có chuyện gì thì nói mau. Các người làm ta ăn không trôi đây này. “ Nhược Tuyết quát rống lên. Đến giờ này thì chẳng có giữ hình tượng, hình ảnh gì hết. Trông bộ dạng phát hỏa của cô khiến cả lớp đều im bật, Lam Nhi bước vào lớp. Không khí im lặng quỷ dị khiến cô không khỏi ngơ ngàng.

“ Tiểu Tuyết, người sao vậy ? “ Lam Nhi trông sắc mặt cô không được vui liền nghĩ ngay tới thủ phạm chỉ có thể là Diệp Phong. Sáng sớm thì còn có ai có thể đặc tội với đại tỷ Diệp Nhược Tuyết cơ chứ. “ Còn sao nữa, thằng tiểu dâm ô kia dám chọc ta. Nếu không phải papa ra mặt thì ta đã giết tên đó trong nhà tắm rồi. “ Lúc nào ở trước mặt Lam Nhi, cô cũng gọi Diệp Phong là tiểu dâm ô, tên bại hoại hoặc một số tên khó nghe để Tiểu Lam có thể từ bỏ ước mơ xa xôi của mình đi. Không phải là muốn làm à căn bản tên Diệp Phong trắng hoa đó không xứng với Lam Nhi đang yêu, xinh đẹp của cô.

Mặc dù cũng rất muốn Lam Nhi trở thành em dâu nhưng cô không thể vì sự phẫn khích nhất thời của mình mà đem cả cuộc đời của cô ấy giao cho tên tiểu tử thói kia được. Con tức giận cũng dần dần nguôi ngoai, Tiểu Tuyết nhanh chóng bàn bạc với Đình Giang về ý nghĩ tối hôm qua của mình. Một công việc làm thêm ca tối từ 7h đến 9h sẽ phù hợp nhất với điều kiện của cô hiện tại. Nhưng, kiếm đâu ra một công việc như vậy, bây giờ chỉ có nhờ cậy tài ngoại giao tài ba của Hoắc đại nhân kia mà thôi.

Trong nhà vệ sinh của trường, Diệp Tuyết đang giải quyết nỗi buồn ở đó. Giờ đã là tiết thứ tư, nhưng trong này lại vô cùng náo nhiệt. Có vẻ như là một vụ xử lí của các nữ tay chơi. Âm thanh la hét, mắng chửi của mấy đứa con gái khiến Nhược Tuyết muốn thủng màng nhĩ. Cô không định ra nhưng Lam Nhi lại nhả một tin nhắn để báo có giám thị đi kiểm tra nên cô cần phải về lớp ngay lập tức.

Bước ra khỏi cửa phòng, đám người đang thanh toán lẫn nhau bên ngoài kia vô cùng sững sốt khi thấy Nhược Tuyết. “ Haha, cứ tiếp tục. Tôi không quấy rầy các vị đàm đạo.” Cô nói một cách khách sáo rồi bước nhanh về phía cửa chính, cô không thích dây vào những trò bạo lực của đám con gái trong trường này.

“ Đứng lại. “ Một âm thanh nghe ngọt ngào nhưng bên trong lại hàm chứa sự tức giận ghê gớm. Người vừa nói chính là hoa khôi của trường Song Phúc, Trúc Vân. Nhược Tuyết vừa ngoảnh mặt lại để nhìn thì đã nhận được một xô nước bẩn mùi hôi thối lên khắp người. Toàn thân cô bốc lên một mùi khủng khiếp. Đám con gái trong đó cười phá lên sung sướng.

Cô nén giận trong lòng mà nhìn thật rõ bọn người này. Trí nhớ của cô nhanh chóng thu nạp tên của toàn bộ đám nữ quỷ bên trong này. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Diệp Tuyết quay đi không chút lưu luyến tiếc. Cô nhanh chóng đến câu lạc bộ Karate, tắm rửa rồi thay bộ váy hôm qua má Lâm đưa cho. May mắn sao hôm nay cô định bụng mang bán nó cho Lam Nhi nên đem đi, không nghĩ rằng mình phải dùng nó trong trường hợp này.

Trở về lớp, bộ dạng cô trông thật thê thảm. Mái tóc dài tới thắt lưng ướt đẫm nước, mùi hương của dầu gội đầu của đám thành viên trong câu lạc bộ đó thật kinh khủng. Bất quá, có nơi để tắm rửa là may mắn lắm rồi. Bước vào lớp, không khí vốn ồn ào, bắt nháo bỗng trở nên im lặng. Đương nhiên là ai cũng biết là vì ai đấy. Về mặt muốn giết người của Nhược Tuyết khiến mọi người trong lớp không dám nói lời nào, lặng lẽ ngồi im tại chỗ của mình để học bài. Và tất cả bọn họ đều đồng loạt thắc mắc “ Không biết ai dám chọc vào Diệp Nhược Tuyết này ? “

“ Đi vệ sinh sao lâu vậy ? Bộ dạng của ngươi là sao đây. “ Lam Nhi nhớ rằng hôm nay Tiểu Tuyết có hứa đem bán mình một chiếc váy màu rêu, nhưng giờ thì lại đang mặc trên người. “ Con mẹ nó, ta bị lũ khốn khiếp kia hắt nước thối vào người. Mùi thối kinh khủng. “ Diệp Tuyết hậm hực trả lời. Mỗi khi cô mở miệng là mấy cái tai của đám người trong lớp đều tăng hết tần suất để bắt sóng, không nghe sót một chi tiết nào.

“ Có người dám động vào đại ác ma Tiểu Tuyết sao? “ Nghe giọng nói của Đinh Giang chứng tỏ cậu ta cũng rất nóng lòng muốn biết kẻ nào xấu số đến vậy. “ Để ta đoán nha, nếu trúng thì cho ta 5 ngàn ! Ok” Bệnh nghề nghiệp lại tái phát, đi đến đâu cậu ta cũng chỉ nghĩ tới tiền và tiền. “ Đoán cái đầu người, vậy đưa ta 10 ngàn ta nói luôn kẻ đó cho” Diệp Tuyết lại chơi đòn phản công, tính hiếu kì của đám người trong lớp này cũng không thuộc dạng nhẹ nhàng gì. Bất quá, muốn nghe chuyện của Tiểu Tuyết này thì không thể nghe không được.

Đến giờ đám học sinh phía trên mới dám xì xào đôi chút. Ánh mắt xin người rủ lòng thương mà giảm giá của bọn chúng bắn liên tiếp về hướng của Diệp Tuyết. Nhưng, cô hoàn toàn miễn dịch với mấy trò trẻ con đó, trong đầu giờ đang tìm cách để trả thù mấy nữ quỷ chó chết kia. Rồi một cộp tiền dày ự được để lên mặt bàn của cô, chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết là mới có 9 ngàn 500 đồng (Tuyết tỷ kinh thật), thôi, bỏ qua cho bọn chúng lần này. Xác nhận tiền đã vào túi an toàn, cả lớp bỗng nhón nháo lên tiến về hướng bàn của cô.

Đám người đó vây chặt lấy Nhược Tuyết như hổ đói rình mồi, ai cũng chăm chú lắng nghe câu chuyện. Đương nhiên không phụ lòng các khan thánh giả, Nhược Tuyết tường thuật lại y nguyên sự việc từ lúc vào nhà vệ sinh cho đến khi về lớp. Đương nhiên là cũng phải loại trừ sự việc Tiểu Tuyết cố gắng nhớ tên đám nữ quỷ đó và ghi nhận trong sổ đen của mình có thêm một nạn nhân mới chính là hoa khôi Trúc Vân của trường Song Phúc.

“ Vậy ngươi không làm gì hết a ? “ Bọn họ đủ thông minh để nhận ra điều kì lạ trong câu chuyện đã bị cắt xén của Tuyết Nhi. “ Đương nhiên là không, ta đâu có dại gì đấu với đám nữ quỷ man rợ đó. “ Ngoài miệng nói như vậy chứ thực chất bên trong hoàn toàn khác biệt.

Trong lòng cô đã lập sẵn một kế hoạch bắt hủ dành cho tiểu hoa khôi của chúng ta. Chơi xong vở này, cô càng phải tiếp tục chơi thêm mấy lần nữa để xem lần sau, cô ta có dám động vào Diệp Nhược Tuyết này

nữa không. Đó chính là thói ăn 1 đáp 10 của Tiểu Tuyết dành ấy kẻ không biết trời cao đất dày là gì như vậy.

8. Chương 8: Trước Con Giông Bão

Trở về lớp, tâm tình Trúc Vân vui vẻ hẳn ra. Cô ta liền bám chặt lấy Lăng Hạo Thiên rồi kể về chiến tích vừa nãy của mình.

“ Anh có biết em vừa mới làm gì không ? ” tiểu hoa khôi sung sướng kể lại. Nhưng bộ dạng không để ý của anh vẫn không làm giảm đi sự hứng thú của Trúc Vân. “ Anh còn nhớ con nhỏ hôm qua chứ, em vừa cho nó một bài học nhớ đời trong nhà vệ sinh. Nếu anh nhìn được bộ dạng hôi thối, thê thảm của cô ta thì thật vui ah. “ Hạo Thiên và Nhược Phong cùng một lúc quay đầu lại nhìn cô ta, ánh mắt chứa đầy sự kinh ngạc tột độ.

“ Anh nói em đừng gây với cô ấy rồi cơ mà. “ Nhược Phong trách mắng, tai họa lần này chắc hẳn sẽ ập lên đầu hoa khôi trường Song Phúc mất thôi. “ Thế em đã làm gì cô ấy ? “ Mấy câu hỏi liên tiếp của Diệp Phong khiến Bích Vy không được hài lòng, cô ta tỏ thái độ cáu gắt. “ Anh làm sao vậy ? Một câu cô ấy, hai câu cô ấy. Con nhỏ đó rốt cuộc là ai mà khiến anh phải quan tâm đến vậy. “

Diệp Phong cũng muốn nói rằng đó là chị gái song sinh của mình lắm chứ nhưng bất quá, chuyện này mà lộ ra ngoài thì ác ma Tiểu Tuyết chắc chắn sẽ không tha cho hẳn, nên để chừa lại một đường sống thì hơn. “ Vậy cậu cũng nên nói ra đó là ai thì hơn, kéo tránh cô nàng này suốt ngày lải nhải bên tai. “ Một bên Bích Vy công kích còn chưa đủ, lại còn thêm một Lăng Hạo Thiên thích cười trên nỗi đau khổ của người khác nữa. Thật khiến Diệp Nhược Phong hẳn không chịu nổi nữa.

Mang danh là bạn bè tốt nên sau lời thỉnh cầu hôm qua của hẳn, đại ca mới không truy cứu vụ Diệp Tuyết ở căn tin. Đồng thời hẳn cũng bắt Hạo Thiên hứa một chuyện sẽ không được làm hay điều tra gì về cô ấy, nếu không sẽ trở mặt thành thù. Hẳn cũng biết phương châm sống tốt đẹp của chị mình bắt buộc dĩ lễ mới giáp mặt nhau, nếu không sẽ bị mấy trò chơi khăm quái quỷ kia của bà chị gái hành hạ đến chết mất.

“ Em chỉ cô ta ném mùi nước cọ nhà vệ sinh thôi mà. Vậy là còn khách khí chán so với mùi canh cá chua hôm qua đó. “ Nhắc tới chuyện hôm qua, Trúc Vân vẫn còn âm ỉ tức giận. Nhưng cô ta lại vô cùng thông thoáng khi thấy dáng vẻ nhẫn nhịn không dám phản kháng của con nhỏ kia ngày hôm nay. Vì cô ta chưa hình dung hết được, hậu quả mình sẽ phải hứng chịu sau hành động này là gì nên vẫn còn có thể vui vẻ đến vậy. Nhược Phong bứt rứt đầu óc. Hẳn hiểu tính khí của Nhược Tuyết, giống hệt với thời tiết bất thường, trước cơn giông bão giờ trời cũng lặng.

Cô ấy không phản kháng không có nghĩa là sẽ bỏ qua. Bất quá, với kinh nghiệm trả thù lâu năm của chị hẳn thì sẽ không bao giờ khai hỏa ngay tại trận mà sẽ làm từng bước có trình tự rõ ràng. Chỉ cầu mong là chị ấy sẽ sớm thỏa mãn và bỏ qua cho Trúc Vân, vì dù sao, cô ta cũng là bạn gái của thủ lĩnh. Nhưng vấn đề lớn nhất chính là nằm ở đó, hẳn không thể khuyên can được Nhược Tuyết, càng không thể khống chế được Hạo Thiên khi bạn gái bị ném đòn. Mọi chuyện cứ rối tung hết cả.

“ Hứa với mình một điều ! ” Diệp Phong ra giá trước. Hẳn hiểu tính cách của Hạo Thiên, một khi đã hứng thú với chuyện gì thì sẽ không bao giờ bỏ qua. Mà linh cảm của hẳn cho thấy, thủ lĩnh có vẻ quan tâm đến bà chị gái ác độc kia của mình. “ Nói trước đi. Nếu được tớ sẽ nhận lời. “ Cái liếc mắt của Hạo Thiên thể hiện anh luôn khôn ngoan trong các tình huống như vậy, để Diệp Phong mở lời xin thì chắc hẳn sẽ không phải chuyện tầm thường. “ Nếu có chuyện gì xảy ra, cũng không được động đến cô gái đó. “

Câu nói của Nhược Phong càng khiến Hạo Thiên thêm thắc mắc về thân phận của cô gái bí ẩn kia. Nhưng, anh đã hứa với hẳn là sẽ không điều tra gì về việc đó nên đành phải để thuận theo tự nhiên, cái gì phải tới cũng sẽ tới. Mà Tiểu Phong là bạn tri kỷ nhất của anh, hẳn rất ít khi mở lời cầu xin chuyện gì nên phá lệ cho lần này. Anh sẽ đồng ý với điều kiện của cậu ta.

“ Ok. Nhưng mọi chuyện thì phải có chừng mực. Hiểu chứ ? ” Nói là không thể động đến nhưng nếu để mọi chuyện đi quá xa thì không ổn. Nhược Phong coi như cũng đã hoàn thành chức trách bảo vệ cho bà chị của

hắn, giờ đến lượt cầu xin Tiểu Tuyết tha cho Trúc Vân. Với tính khí của cô ấy, muộn lắm là 24h sau sẽ có đòn phản công, nên bây giờ cần phải tranh thủ từng giây từng phút.

“ Vậy người định làm thế nào ? Xử cô ta chứ. “ Giọng nói của Lam Nhi sắc mùi thuốc súng. Nghĩ đến chuyện hôm qua con nhỏ hoa khôi đã gây sự trước, lại còn làm hỏng hình tượng xinh đẹp, đáng yêu của cô trước mặt Nhược Phong, rồi lại dám gây sự côi Nhược Tuyết. Thật không thể tha thứ được.

“ Đương nhiên là ... “ Tiểu Tuyết cố tình kéo dài âm để thêm phần hồi hộp. “ Ăn 1 trả 10.” Tiếp sau đó là một tràng cười man rợ khó coi. Lần này không những trả 10 mà còn trả gấp 100 gấp 1000 lần cho con nhỏ đó nhớ đời. Tiếng cười bị ngắt lại bởi tiếng chuông điện thoại, Diệp Tuyết nhìn màn hình, người gọi là tên tiểu dân ô thôi tha.

“ Có chuyện gì sao ?” Nói chuyện với tên này khiến cô muốn nổ tung đầu mắt.

“ Cũng không có gì ... chỉ muốn hỏi ... hôm nay chị có vui vẻ không thôi. “ Nhược Phong muốn tự cán đứt lưỡi mình. Hỏi một câu lãng xẹt như vậy chẳng khác nào khơi mào chuyện va chạm của chị ấy và Trúc Vân.

“ Tâm tình ta rất tốt ... Hahaha “ Đương nhiên là tốt, bởi vì đang nghĩ kế sách trả thù lại hoa khôi xinh đẹp của trường Song Phúc nên thập phần vui vẻ. “ Ta nghe nói tối nay mama nấu cá chiên, người về ăn cơm chứ. “ Tiểu Tuyết giả vờ quan tâm. Nhưng thực chất là một cái bẫy vô hình chờ con cá béo bỏ Diệp Phong mắc vào. Bất quá, thân hình cường tráng của hắn không thể gọi là béo được

“ Không, nói với papa hôm nay em có chuyện, không về ăn cơm tối được. “ Đâu phải một mình hôm nay có chuyện, có tối hôm nào hắn về nhà ăn cơm đâu. “ Vậy người đi đâu, ta còn biết đường nói dối papa chứ. “ Bộ dạng làm người chị tốt của Diệp Tuyết khiến hắn không hề phòng bị gì cả. “ Em đi dự bữa tiệc sinh nhật bạn. “ Hắn thật thà trở lời, nhưng thông tin đưa ra vẫn chưa đủ, Tiểu Tuyết muốn moi thêm thông tin nhưng mũi chó của hắn quá thính, dường như đánh hơi được có điều bất ổn liền cấp đuôi chạy mất. “ Thôi em đi đây, muộn rồi. Bye bye Tiểu Tuyết xinh đẹp. “

Trước khi cúp máy hắn còn cố nịnh nọt đôi chút, nhưng không những không có tác dụng mà còn làm tăng thêm tức giận trong lòng cô. Hắn tưởng cô không có đầu óc để tự điều tra hay sao, sống 17 năm trong gia đình đại biến thái kia mà không có mấy món phòng thân thì thật sự quá kém rồi. Được, để thưởng cho lời nịnh nọt trắng trợn của Nhược Phong ban nãy, cô sẽ quyết định phản đòn luôn trong ngày hôm nay, để khiến hắn mất mặt mà không kịp trở tay.

“ Thế nào rồi, có điều tra được hôm nay tụi nó đi đâu không ? “ Diệp Tuyết luôn tin tưởng vào trình độ tìm kiếm tin tức của đồng chí Hoắc. Tiểu Giang cười cười nói nói một chút trong điện thoại rồi quay về hướng cô thông báo. “ Tin hỉ, hôm nay ở pub Diamond sẽ có một bữa tiệc tổ chức để chúc mừng sinh nhật cho hoa khôi Trúc Vân. Mà ta vừa mới đi là thêm ở đó được 2 tuần. “

Thật trùng hợp. Đến cả ông trời cũng muốn giúp cô trả mối thù này. Nói vậy, không trả không được rồi.

9. Chương 9: Trò Chơi Bắt Đầu

Trong một pub xa hoa mang tên Diamond, hai thân ảnh lén lút xuất hiện phía cửa sau. Hai cô gái, một đáng vẻ thanh nhã, điệu đà, một mang dáng vẻ quyến rũ phong tình .

“ Người không thể tìm một bộ đồ khác ngoài cái thứ này sao ? “ Nhược Tuyết liếc mắt hỏi Lam Nhi về chiếc váy sexy màu đỏ chót đồng bóng mà cô đang mặc trên người.

“ Có gì sao ? “ Lam Nhi vẫn đang cố chỉnh trang lại bộ váy màu vàng chanh đáng yêu mà cô chọn mặc ngày hôm nay. “ Nếu đến những nơi như này, người phải ăn mặc như vậy mới hợp. Hiểu chứ ?” Lam Nhi ra sức giảng giải.

“ Ta đến đây đâu phải đi chơi mà người lại chọn cái mảnh vải không che nổi hết thân này. Ta sợ rằng còn chưa xử được con nhỏ kia đã bị bại lộ từ lúc mới vào mắt. “ Tuy biết rằng như vậy, nhưng cô vẫn không thể ưả mắt được với cái màu đỏ chói của chiếc váy này. Không chỉ có thế, má còn thêm cả đôi giày cao gót chưa đi đã muốn ngã kia nữa. Thật không biết rằng, Lam Nhi có hiểu mục đích của tối hôm nay bọn họ tới đây là gì không nữa.

“ Người thôi lải nhải đi mà. Ta biết là ta sai, được chưa. Chẳng qua muốn thử tay nghề của mình tí nên mới mượn người làm manơcanh một buổi. “ Lam Nhi vừa nói vừa liếc nhìn kiệt tác của mình. Nhược Tuyết vô cùng phù hợp với bộ trang phục ngày hôm nay. Màu đỏ tươi sáng kia làm nổi bật lên làn da trắng mịn màng như sứ kia, dáng người thanh mảnh quyến rũ với đôi giày cao gót. Bất quá, chỉ có mỗi mái tóc dài tới thắt lưng kia là có chút không đồng đều, Lam Nhi chỉ có thể cột cao nó lên như bình thường. Nhưng, điều đó vẫn không làm mất đi được vẻ đẹp kiều sa vốn có của Nhược Tuyết.

“ Người mau lau nước miếng đi. Ta không thích có đứa bạn bị lesbian đâu. “ Tiểu Tuyết trông bộ dạng ngây ngất của Lam Nhi mà muốn phì cười. Nhưng mục đích đến đây hôm nay còn quan trọng hơn nên họ không thể cứ đứng bên ngoài này được. Nhìn giờ trên màn hình điện thoại, 7h45’. Cô lẩm bẩm “ Sắp tới giờ hành hình rồi. Đi mau thôi. “ Rồi túm lấy tay của Tiểu Lam mà chạy thẳng vào bên trong pub kia, nơi sẽ diễn ra trò chơi mà Diệp Tuyết cô đã chuẩn bị sẵn để mừng sinh nhật cho hoa khôi trường Song Phúc.

Không khí bên trong pub có phần ngột ngạt, không thoải mái. Tiếng nhạc, lẫn sự hò hét của mọi người bên trong khiến Nhược Tuyết muốn chạy ra khỏi đó ngay lập tức. Cô không thể thích ứng được với cái không khí ồn ào, nhốn nháo này.

“ Cố nhịn đi, sắp xong rồi. “ Lam Nhi ân cần an ủi. Chính cô cũng có cảm giác giống vậy nhưng họ đã quyết tâm chơi trò này nên phải chịu đựng đến giây phút cuối cùng.

“ Nghe ta nói đây, nếu có chuyện gì xảy ra thì hãy chạy thật nhanh về phòng thay đồ mà Tiểu Đình đã chỉ ban nãy rồi tìm cách trốn đi. Còn ta sẽ tự lo ình. Hiểu chứ ? “ Lần này, cô thực sự không yên tâm khi cho Lam Nhi đi cùng. Mọi chuyện đã được sắp đặt vô cùng kĩ càng nhưng nếu không may xảy ra bất trắc thì cô càng phải đảm bảo an toàn nhất nhất cho Tiểu Lam bé bỏng này.

“ Được rồi, người nói đến lần thứ bao nhiêu rồi có biết không ? Ta không phải trẻ con mà. “ Lam Nhi vẫn không thoải mái khi Tiểu Tuyết cứ coi cô như một đứa trẻ lên ba vậy.

Pinh poong ! Tiếng chuông báo hiệu trò chơi bắt đầu. Lam Nhi và Nhược Tuyết nhìn nhau một giây. Đôi mắt lóe lên những tia giảo hoạt đáng sợ rồi rời khỏi quây pha chế. Trước khi đi, Tiểu Tuyết còn cố uống nốt chỗ nước chanh còn thừa trong cốc cho đỡ phí. Tiểu Lam nhìn thấy cảnh đó mà không khỏi lắc đầu chán nản.

“ Chị Trúc Vân hôm nay thật xinh đẹp nha ! Cả bữa tiệc em thấy anh Hạo Thiên luôn chỉ chăm chú nhìn về hướng của chị mà thôi. “ Giọng nói nịnh nọt vang khắp gian phòng vệ sinh. Cô gái đang đứng trước gương hết lời ca ngợi khiến tiểu hoa khôi Trúc Vân không thẹn mà dương dương tự đắc.

“ Vậy sao ? Hôm nay chị chỉ trang điểm nhẹ thôi mà. “ Câu nói khiến Tiểu Tuyết đang trốn trong căn phòng phía sau buồn nôn. Mặt cô ta chất nguyên một mảng phấn dày bự đến vậy mà còn kêu là nhẹ. Ai không biết còn tưởng hôm nay cô ta có buổi diễn kịch.

Chờ đợi, cô đã chờ thời cơ này những 10 phút rồi. Nên hiện tại, không thể manh động kéo bứt dây động rừng. Đang tìm cách thay đổi kế hoạch thì bỗng nhiên, Nhược Tuyết nghe được tiếng nói báo tin hỉ.

“ Em ra trước đây. “ Cô gái ban nãy nói xong liền đi thẳng ra ngoài. Xác định bên trong khu vệ sinh này không còn một ai khác, Tiểu Tuyết mới bước ra. Chiếc mũ vành rộng có phần lưới làm che đi khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô. Từng bước, từng bước. Cô tiến gần về phía kẻ đã được chọn sẵn kia. Ngày hôm nay, cô sẽ cho cô ta nếm mùi khi đã đắc tội với ác ma.

Trúc Vân vẫn mãi mê tô tô vẽ vẽ hai đường lông mày của mình mà không hề hay biết đại họa sắp ập xuống đầu. Bỗng nhiên, cô ta cảm thấy phía sau có một luồng khí lạnh ập đến. Nhìn kĩ lại, chiếc gương trước mặt

đang phản chiếu một hình ảnh kinh dị đến dọa người. Một thân ảnh mặc váy đỏ đang đứng thỉnh thoảng phía sau, Trúc Vân giật mình hoảng sợ đến nỗi chưa kịp kêu thét lên một tiếng đã bị ngắt đi.

Diệp Tuyết hài lòng với công phu dọa người của mình. Bất quá, bây giờ không còn nhiều thời gian để tự sướng nữa mà cô cần nhanh chóng hành động. Ôm lấy cả thân người đang bất tỉnh nhân sự của Trúc Vân, cô không khỏi than lên. “ Mẹ kiếp, sao nặng quá ah ! Nhìn có tới nỗi nào đâu ... “ Lấy giấy buộc chặt hai cánh tay cô ta lại, gội một chậu nước cọ nhà xí hồi thôi mà Đình Giang đã chuẩn bị sẵn. Tiểu Tuyết để mặc hoa khôi Trúc Vân trong bộ dạng thê thảm chưa từng có, cả người bị buộc bên cạnh bồn rửa tay, toàn thân ướt nhẹp hôi thối.

Còn chưa hết, Tiểu Tuyết còn cố xịt thêm một chút thuốc mê để chắc chắn cô ta chưa tỉnh ngay được, rồi lấy một con nhện chết thả vào bên trong chiếc áo lót dầy cộm của cô ta. (Ta bái phục Tuyết tỷ) Lần này, Trúc Vân thật sự sẽ bị dọa đến chết đi sống lại cho xem. Vòng một kết thúc thắng lợi, Nhược Tuyết thu dọn hiện trường để bỏ trốn. Nhưng thật không ngờ, đang nhiên lại xuất hiện một kẻ phá đám.

Cô gái ban nãy chờ mãi không thấy Trúc Vân ra liền quay lại phòng vệ sinh để tìm. Tới cửa bỗng nhiên lại bắt gặp một đứa con gái mặc chiếc váy màu vàng chanh (Đây là Lam tỷ) hấp tấp làm đổ hết ly nước quả vào người, làm hỏng bộ váy mà cô ta đang mặc trên người. Nhưng cô ta không ngờ rằng, vừa bước vào bên trong đã bắt gặp cảnh tượng hãi hùng. Chị Trúc Vân mà cô ta đang tìm bị buộc chặt vào bồn rửa tay, toàn thân dầm nước hôi thối, thê thảm. Cô ta thét lên khi nhìn thấy Nhược Tuyết đang đứng gần ở đó mà chưa kịp rời đi.

Tiểu Tuyết không ngờ mình lại bị thất bại ngay trong vòng đầu như thế này. Nếu bị bắt lại thì chắc chắn cô sẽ không còn đường sống. Mà tiếng thét của con nhỏ kia quá lớn, mà ngay lúc đó nhạc trong pub đột nhiên dừng lại, khiến mọi người thu hết sự chú ý về phía khu nhà vệ sinh bé nhỏ này.

Đương nhiên chỉ còn một đường. Đó chính là chạy ...

10. Chương 10: Chạm Mặt Soái Ca

“ Tiểu Tuyết, mau rời khỏi đó nhanh lên. Bọn chúng kéo đến đông lắm. “ Tiếng kêu la của Lam Nhi trong điện thoại khiến cô hiểu rõ được tình hình trước mắt. Nhược Tuyết chạy nhanh về hướng cửa, xịt cho con nhỏ đang kêu la kia một chút thuốc mê khiến cô ta ngã lăn ra bất tỉnh.

Nhưng, đám người bên ngoài quá nhanh nên cô đã bị chặn lại ở cửa. Bọn chúng không hề nghi ngờ gì nên cô có thể tự nhiên rời khỏi đó, đang tìm cách lẩn ra ngoài thì bỗng bên trong pub vang dội tiếng kêu. “ Bắt lấy đứa con gái tóc dài kia. “ Cô không ngờ rằng trong lúc bọn người đó đi vào bên trong thì Trúc Vân đã tỉnh lại. Cô ta chỉ nhớ được mái tóc dài của Nhược Tuyết nên bọn họ nhanh chóng phát hiện ra kẻ đứng đằng sau chuyện này. Xác định đã bị lộ. Tiểu Tuyết nhanh như chớp, vụt bỏ chạy về hướng gian phòng VIP của pub.

Tiếng gào, kêu la của đám người đang rượt đuổi phía sau khiến cô hồi hộp muốn vỡ tim. “ Dừng lại mau, đứng lại ... “ Bọn chúng thật sung sức, mới chỉ được một lúc thôi mà đã đuổi được gần tới chỗ của cô mất rồi. Chỉ tại đôi giày cao gót chết tiệt này khiến Nhược Tuyết không thể chạy nhanh được. Toàn bộ bên trong pub như bị chấn động bởi màn rượt đuổi hết như phim hành động này.

Cô chạy tới một dãy phòng lạ của pub. May mắn là khu phòng này tách biệt với không gian ồn ào, nhốn nháo của khu chính nên Tuyết Nhi có thể tìm một nơi trốn dễ dàng hơn. Nhưng, ở bên trong này hoàn toàn không có đường ra nên cô đành chọn tạm một phòng không có khóa cửa để trốn vào.

Một căn phòng tối, ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn nhỏ chỉ nháy nhòa trong bóng đêm. Diệp Tuyết toàn thân dựa vào cửa, hơi thở hồng hộc vẫn chưa thể ổn định lại được. Cô dí sát tai để nghe ngóng tình hình bên ngoài. Bọn chúng vẫn chưa bỏ cuộc mà tìm từng căn phòng một. Nếu chúng vào được bên trong này thì mọi chuyện coi như xong.

Bỗng nhiên, cô có cảm giác vô cùng ngứa ngáy, khó chịu ở bên tai, cảm giác nóng khác thường. Xoay người lại thì suýt chút nữa hoảng sợ mà la lên. Một chàng trai đang đứng ngay bên cạnh mà cô không hề hay biết, đôi mắt màu hổ phách kia phát sáng trong không gian đen tối của căn phòng khiến người khác không tự chủ được mà ngấm nhìn.

“ Cô là ai vậy ? “ Anh chàng đó hỏi với giọng điệu nhẹ nhàng, nghe thật êm tai. Nhược Tuyết vốn đang bị mê hoặc bởi ánh mắt màu hổ phách kia bỗng như được tỉnh lại. Cô đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng, rồi chắp hai tay lại như đang cầu xin. May mà người đó hiểu ý nên không nói nữa mà chỉ hứng thú đứng bên cạnh xem bộ dạng kì lạ của cô.

Tiếng người càng lúc càng lớn, dường như bọn chúng lại kéo thêm người đến. Số cô lần này đen đủi mà. Quay người lại gần phía chàng trai lạ mặt kia, cô nhướn người lên gần phía tai anh rồi nói nhỏ. “ Tôi đang gặp chút rắc rối bên ngoài kia. Anh có thể giúp tôi chứ ? “ Nhược Tuyết đang sử dụng đòn mĩ nhân kế với anh chàng này, tuy không biết là loại người nào nhưng hiện giờ cô đang rất sự giúp đỡ của anh. Chàng trai kia đương nhiên hứng thú với chuyện này, từ lúc cô bước vào căn phòng này, toàn bộ những hành động, bộ dạng và kể cả vẻ đẹp tinh xảo nổi bật trong màn đêm của cô kia đều khiến anh vô cùng thưởng thức.

Trên đời này có một thứ mà Tử Hạ Lâm anh không bao giờ từ chối, chính là phụ nữ đẹp. Mà người con gái trước mặt anh hiện giờ có một vẻ đẹp hoàn toàn khác lạ với những người đã gặp trước đây. Có sự cao quý, tinh xảo nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ táo bạo. “ Vậy cô muốn tôi giúp chuyện gì. ? “ Đôi mắt mê người kia của anh lại một lần nữa quét qua khuôn mặt xinh đẹp kia của Nhược Tuyết, trong lòng vẫn không ngừng than phục.

Tuy ánh mắt nhìn chằm chằm của chàng trai kia có phần lỗ mãng nhưng không hiểu sao, cô lại không có cảm giác ghét bỏ hay tức giận. Nhược Tuyết cảm nhận được bên trong nó dường như ẩn chứa một cảm giác dịu dàng, mềm mại, khiến người ta vô cùng thoải mái.

“ Có đám người đang tìm bắt tôi. Có thể bọn họ sẽ vào đây. Anh có thể giúp tôi trốn chứ ? “ Tuyết Nhi vào thẳng vấn đề. Cô không thích kiểu nói chuyện rườm rà, khách sáo. Hạ Lâm nghe vậy liền hiểu ngay vấn đề. Anh gật đầu đồng ý. Trên mặt còn xuất hiện nụ cười mê hoặc khiến cô cảm thấy có chút đỏ mặt. Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa ầm ầm của đám người bên ngoài khiến cả hai bất giác giật mình.

Hạ Lâm kéo người cô về sát phía tường, gắt gao ôm trọn lấy toàn bộ thân thể cô. “ Đừng phản kháng, nếu bị bắt thì tôi cũng sẽ bị liên lụy đó ! “ Anh biết rằng cô không phải là kẻ dễ dãi mà có thể tùy tiện để người khác chiếm tiện nghi như vậy. Nhưng, anh lại không thể ngờ được, cô lại không như theo suy nghĩ ban đầu của mình. “ Tôi thích là người chủ động, anh hiểu chứ ? “ Nói xong, Nhược Tuyết liền xoay người đối tư thế.

Giờ thì người bị ép chặt vào tường lại là Hạ Lâm. Đôi mắt hổ phách kia lóe lên những tia kinh ngạc cực độ. Đôi tay trắng nõn của cô như con rắn cuốn quanh vùng cổ, rồi trườn lên mặt. Nhược Tuyết cố nhướn người lên, để khuôn mặt của mình che lấp trong hõm cổ gồ ghề nam tính của anh. Bọn người bên ngoài đập cửa một hồi rồi tự động lao vào. Chúng chỉ nhìn thấy bên trong căn phòng tối tăm không chút ánh đèn này, có một đôi nam nữ đang dây dưa, bộ dạng mờ ám ở sát tường. Căn phòng thật kích thích. Tưởng rằng tìm nhầm nơi nên chúng rối rít xin lỗi, rồi chuẩn thẳng ra ngoài.

Cạnh ! Tiếng đóng cửa vang lên. Bọn người kia lại tiếp tục tìm kiếm những phòng khác. Cảm giác đã được an toàn, Nhược Tuyết mới lười nhác chui ra khỏi vùng cổ mát rượi của anh. Giờ cô mới nhận ra, cánh tay rắn chắc của chàng trai lạ mặt kia đang đặt trên vòng eo bé nhỏ kia của mình. Cô trừng mắt, gạt tay anh ra rồi tự động tiến về hướng sôpha được kê ở giữa gian phòng mà gieo mình xuống. Hạ Lâm càng ngày càng hứng thú với hành động kì lạ của cô gái này. Lúc thì táo bạo, mạnh mẽ, nhưng lúc lại cổ hủ. Thật khiến người ta không thể nắm bắt được.

“ Cô luôn hành động kì lạ vậy sao ? “ Hạ Lâm không khỏi thắc mắc. “ Thái độ cũng thật tệ mà, đối xử với người vừa mới cứu mình xong như vậy là không hợp đạo lí cho lắm. “ Nhưng, anh không biết rằng con người của Diệp Nhược Tuyết không bao giờ có nhắc đến đạo lí, nên nói vậy cũng thành dư thừa mà thôi. “ Vậy cảm ơn. Được chứ ? “ Tiểu Tuyết lười nhác đáp lại. Bấy giờ tâm tình cô không rảnh để quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh đó. Hiện giờ suy nghĩ duy nhất còn hiện trong đầu cô lúc này là làm cách nào để thoát ra khỏi cái pub nguy hiểm này.

“ Tôi bật đèn được chứ ? Ngồi trong phòng tối sẽ không tối ắt của cô “ Hạ Lâm nhẹ nhàng hỏi. Nhược Tuyết rất thích kiểu mẫu người dịu dàng, biết quan tâm đến người khác như vậy. Cô gật đầu đồng ý. Ánh sáng trong phòng xuất hiện.

Đồng tử của Tiểu Tuyết mở to hết cỡ, nhìn chăm chú vào chàng trai trước mặt mình. Lão thiên ơi, số cô thật tốt phúc. Cứ nhiên lại gặp được siêu cấp soái ca trong thời khắc gian nan cơ chứ. Thật không phụ lòng người mà. Ánh mắt kinh ngạc, bộ dạng ngây ngốc ngẩn nhìn của cô khiến Hạ Lâm không khỏi bật cười.

“ Xin chào, tôi là Tử Hạ Lâm, lần đầu gặp mặt cô. “

11. Chương 11: Làm Quen

Đúng là siêu cấp soái ca. Trông bộ dạng cũng đã hơn đứt hai tên biến thái họ Diệp kia rồi. Lần đầu tiên Nhược Tuyết mới trông thấy một khuôn mặt đẹp đến vậy. Dáng vẻ ngây thơ, trong sáng, đôi mắt màu hổ phách khi nhìn gần lại càng thêm đáng yêu. Nhưng, thân hình cao lớn, rắn chắc bên dưới (Không biết tỷ ấy nhìn thấy cái gì bên dưới ???) lại không phù hợp cho lắm với dáng vẻ non nớt như thiên thần của anh ta.

Làn da trắng sáng, mịn màng. Ánh mắt tươi cười, ngây thơ và nụ cười ngượng ngùng của anh ta. Tất cả đều hấp dẫn cô.

“ Mặt tôi có gì sao ỉ ‘ Lão thiên ơi, chẳng những người đẹp mà giọng nói còn dịu dàng, ấm áp nữa. Quả đúng là báu vật nhân gian mà. Tiểu Tuyết vẫn không thêm để ý tới bộ mặt si ngốc đang chăm chú ngẩn nhìn mà tự nhiên đáp lại. “ Đẹp quá ... Tôi chưa từng thấy ai đẹp đến thế !”. Hạ Lâm cười phá lên. Lần đầu tiên anh thấy có người thật thà đến vậy. Những cô gái nhìn anh thì luôn tỏ ra thẹn thùng, e lệ, nhưng riêng với tiểu mỹ nhân trước mặt này lại tỏ ra bộ dạng ngây ngốc để ngẩn nhìn mình như vậy. Thật vô cùng đáng yêu.

“ Cô tên gì vậy ? “ Hạ Lâm cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiểu Tuyết. Cô nhanh chóng ổn định lại tinh thần. “ Diệp Nhược Tuyết, còn anh ? “ Vừa rồi anh mới giới thiệu xong nhưng vì choáng váng trước vẻ đẹp thần thánh của anh nên cô không thể nghe rõ được. Hạ Lâm chỉ cười cười. Anh cứ nhiên hiểu được lí do cô hỏi lại mình. “ Tôi tên Tử Hạ Lâm, năm nay 18 tuổi. “

“ Cái gì ? 18 tuổi ... “ Tiểu Tuyết thốt lên kinh ngạc. Trông bộ dạng non nớt, ngây thơ của anh chỉ như mấy chàng trai mới vào đời mà không ngờ đã sắp có thể lấy vợ được rồi. “ Haha ... Vậy thì hơn tôi 1 tuổi. “ Diệp Tuyết cảm thấy mình hơi lỗ mắng, mà giờ thì đâu cần giữ hình tượng này nọ. Khi mới vào đây cô đã giở trò mỹ nhân kê ra để dụ dỗ anh rồi nên giờ cảm thấy muốn tự đập đầu vào tường quá. Tự mình làm mất hình tượng trước mặt soái ca, giờ con mồi đến tận miệng lại bị cướp đi, thật tức chết.

“ Vậy tôi gọi em là Nhược Tuyết được chứ ? “ Soái ca đã mở lời thì làm sao mà từ chối được. “ đương nhiên là ok. Thế em cũng gọi anh là Hạ Lâm. Hay Tiểu Lâm ? “ Kế tiếp là một tràng cười man rợ của cô. Thật không ngờ là soái ca lại tự động tiếp cận nên không cần phải diễn mấy bài quen thuộc để lấy lại hình tượng. “ Tùy ý em. Àh mà sao bọn người kia lại truy bắt em vậy ? “

Câu hỏi của anh khiến cô ngớ người. Mãi tán phét với soái ca mà lại quên mất nhiệm vụ chính của mình. “ Em có quay một chút ở bên ngoài nên bọn mới tìm bắt. Giờ không biết là có thoát ra khỏi pub được không ? “ Cô giả bộ đáng thương kể lại. Có đánh chết cô cũng không dám nói trước mặt anh là trò quay của mình chính là mấy đòn chơi khăm hoa khôi Trúc Vân kia. Hạ Lâm cũng biết là cô đã nói tránh đi nên không đề cập đến nữa. Anh ân cần hỏi. “ Thế giờ em định làm sao ? “

Vừa dứt lời thì tiếng chuông điện thoại chợt kêu. Là Giang Đình. Nhược Tuyết vui mừng nghe máy.

- Tiểu Tuyết ah, người trốn ở đâu mà kĩ vậy ? Bọn chúng đang đứng ở tất cả các cửa rồi. Giờ muốn ra cũng khó khăn lắm. Đình Giang thông báo

- Ta đang ở trong một phòng VIP, đang nghĩ cách để thoát ra ngoài.

- Bọn chúng kiểm tra tất cả mọi người, đặc biệt là các cô gái có mái tóc dài như người. Tiểu Tuyết àh, ta lo lắm. Người mau nghĩ cách đi. Bọn chúng lại tiếp tục lục soát trong pub rồi này.

Mấy câu nói của Tiểu Đình khiến cô chán nản. Giờ trong đầu cô cũng không có cách nào để thoát thân cả. Thật là ông trời muốn trêu ngươi mà. “Vậy Tiểu Lam ổn chứ?” Cô cũng không muốn cô nàng ngốc nghếch đó chung hoàn cảnh với mình. “Người yên tâm đi, Lam Nhi đã thay đồng phục nhân viên rồi đi vào bên trong chỗ làm của ta rồi. Àh mà ta Diệp công tử nhà ngươi có vẻ đang nghi ngờ rồi đó. Thôi, ta đi làm việc đây. Người cố nghĩ cách nha.” Tiểu Đình tin rằng với bản tính của cô thì sẽ không có gì có thể làm khó được.

Trong lòng cô vẫn đang cố suy nghĩ để tìm cách thì ở bên cạnh, Hạ Lâm liền lên tiếng. “Nếu em gặp rắc rối thì anh có thể giúp. Máy người trong pub này tuyệt đối không dám gây khó dễ đâu.” Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn lại chàng trai trước mắt mình. Chẳng những là siêu cấp sóai ca mà còn là công tử nhà giàu nữa. Thật ông trời không tuyệt đường sống của cô mà. Khuôn mặt đang ưu tư của cô bỗng chốc vui vẻ trở lại. “Oa ... nhìn anh như vậy không ngờ cũng là đại gia nha.” “Mấy lời khen ngợi của cô càng khiến anh có thêm cảm tình với cô gái trước mặt.”

“Bây giờ em tính sao? Bọn chúng chắc biết mặt em nên rất khó để ra ngoài.” Hạ Lâm cũng loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện của cô trong điện thoại nên giờ muốn lấy lòng tiểu mỹ nhân thì cũng nên thể hiện một chút. “Anh có kéo không?” Muốn thoát thân thì cô chỉ đành hi sinh mái tóc này của mình mà thôi. Nhưng nếu mà má Lâm mà biết thì cô chỉ còn con đường chết mất.

Một đoạn tóc khá dài đã bị cắt bỏ. Nhược Tuyết thay bộ đồ thể thao của Hạ Lâm rồi chuẩn bị tìm cách ra ngoài. Hạ Lâm thì thâm vào tai cô. Nụ cười trên mặt của Tiểu Tuyết khiến anh ngây ngốc ngẩn nhìn.

“Em không sợ anh lừa đảo sao?” Hạ Lâm đang bế cô trên tay nhẹ giọng hỏi.

“Nếu nhìn cả hai chúng ta thì trông em giống kẻ lừa đảo hơn.” Cô thật thà thú nhận. Về mặt non nớt, ngây thơ của anh với vẻ tinh ranh, xảo quyệt của cô thì thật sự người sợ bị lừa phải là anh thì đúng hơn.

“Haha ... chúng ta thật hợp nhau ah.” Anh cũng phi thường thích cô gái này. Càng tiếp cận, anh càng cảm thấy cô vô cùng đặc biệt. Không chỉ vì vẻ đẹp tinh xảo kia mà còn vì tính cách mạnh mẽ, khôn ngoan. Cô thật sự rất thu hút sự chú ý của người khác.

Hạ Lâm và Nhược Tuyết đi gần tới khu chính của pub. Một nhân viên vội hốt hải chạy tới. “Cậu Lâm, có chuyện gì sao?” Ý cậu ta hỏi Tiểu Tuyết mà anh đang bế trên tay. “Bạn gái tôi hơi say nên không thể đi nổi. Tôi nào nỡ để tiểu mỹ nhân như vậy nên đành ôm chặt mà thôi.” Hạ Lâm trả lời lưu loát. Ánh mắt anh quét qua một lượt quanh pub. Theo như lời của Nhược Tuyết nói thì đám người đó đang chăm chú nhìn anh, anh nhận ra được có hai kẻ nổi bật chính là Diệp Nhược Phong và Lăng Hạo Thiên. Ánh mắt hung ác của Hạo Thiên đang trừng trừng nhìn về phía anh. Chắc hẳn đang rất ức giận. Anh cũng không ngờ rằng tên đó cũng có mặt tại đây. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Hạ Lâm bế Nhược Tuyết đi qua phía họ. Cô vẫn chỉ chăm chăm cúi mặt thật sâu vào lồng ngực rắn chắc của anh. Mùi hương dịu nhẹ trên cơ thể anh khiến cô cảm thấy rất thoải mái. Đám người kia tỏ rõ thái độ thù địch khi thấy anh đi ngang qua đó, đặc biệt là Lăng Hạo Thiên. Bản tính dã thú khó kiềm chế kia của hắn khi nhìn thấy anh thật giống như hổ đói rình mồi.

“Chờ một chút.” Giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Tuyết vang lên. Hạ Lâm đương nhiên hiểu cô muốn làm gì nên càng tiến gần về phía chiếc bàn chính của đám người kia. Xong xuôi, anh lại hiên ngang bế cô tiến ra ngoài cửa chính mà không gặp bất cứ sự cản trở nào.

12. Chương 12: Thịnh Nộ

“Thế nào rồi? Lâu như vậy mà vẫn chưa tìm ra một con nhỏ. Chúng mày là đám ăn hại sao?” Tiếng nạt nộ của Hạo Thiên khiến đám người trong pub run sợ. Họ biết một phần là vì thủ lĩnh muốn giữ thể diện

cho bạn gái mình là hoa khôi Trúc Vân vừa bị hành hạ trong phòng vệ sinh kia. Một phần cũng là giận cá chém thớt vì sự xuất hiện của Tử Hạ Lâm, kẻ thù không đội trời chung của anh.

Nhược Phong ngồi đó, khan mặt biểu lộ sự ưu tư. Chỉ cần nghe thấy cái thông tin mà bọn đàn em báo lại về cô gái đã bỏ trốn kia là hắn đã đoán được ra người đứng sau vụ này chắc chắn là bà chị ác quỷ Diệp Nhược Tuyết kia. Nhưng, hắn có gọi điện hay nhắn tin bao nhiêu lần thì cũng không thấy có phản hồi lại. Còn một cách duy nhất để biết được sự thật.

“ Papa, con là Tiểu Phong đây.” Hắn liền gọi điện thẳng về nhà. Đến lúc đó, Tiểu Tuyết có muốn cãi cũng không được.

“ Tiểu tử thôi, con đang phá hỏng thời gian quý báu của ta biết không. Có chuyện gì nói mau. “ Ba Diệp đang ân ái với má Lâm thì không ngờ lại có người phá đám. Liền vội quay sang an ủi lão bà của mình. “ Đừng giận mà em yêu. Không phải lão Trương gọi anh đi uống rượu mà là Tiểu Phong. “

“ Tiểu Tuyết có nhà không ba ? “ Hắn thật sự không muốn làm ma dưới đao của papa nên liền hỏi thật nhanh. Hai ông bà gia này, hồi lúc nào rảnh là lại làm mấy cái chuyện cấm thiếu nhi đó.

“ Có, nhưng nó vừa đi đâu rồi. Ta cúp máy đây. Con mau mau mà trở về đi, đừng có la cà bên ngoài nữa. “ Ba Diệp liền cúp máy rồi chạy thẳng về phía giường, nơi má Lâm đang nằm để tiếp tục cuộc vui.

Trong lòng Nhược Phong nghi ngờ. Nhưng, chính papa nói là chị ấy vừa rời khỏi nhà thì mấy chuyện ở pub là do ai làm ? Thật rắc rối mà.

“ Anh Thiên, anh Phong ... bọn em vừa tìm được thứ này ở trên bàn. “ Một tên đàn em đưa chiếc thiệp màu bạc xinh xắn lên. Trên tay nó vẫn còn run run sợ hãi. Hạo Thiên cầm lấy, mở ra.

Rầm ... Xoảng xoảng. Âm thanh đổ vỡ của những chai rượu, bát đĩa khiến không khí trong pub dường như đông cứng lại. DJ biết có chuyện không hay nên liền tắt nhạc, mọi người bên trong sợ hãi rời đi. Cả đám đàn em phía sau thì không ngừng run rẩy. Họ thật sự không biết là chiếc thiệp này được đặt trên bàn từ lúc nào, rõ ràng mọi người đều ngồi tập trung ở đây mà không có người lạ nào lảng vảng xung quanh. Giống như chiếc thiệp này tự có cánh bay về phía họ vậy.

Diệp Phong quan sát chiếc thiệp. Ở bên ngoài chỉ duy nhất có màu bạc đặc trưng và bên góc trái có in một dòng chữ, “ We e to the HELL”. Và thông điệp được ghi bên trong vô cùng ngắn gọn, nhưng lộ rõ sự ngông cuồng và ngạo mạn. “ Trò chơi bắt đầu. “ Hắn để ám chỉ về chuyện đã xảy ra với Trúc Vân. Mà ở dưới cuối còn có một ấn kí vô cùng đặc biệt, chính điều này đã khiến Hạo Thiên và Diệp Phong vừa ngạc nhiên và vừa tức giận. Chữ H bên cạnh chiếc lưỡi hái tử thần, ấn kí của ” HELL “. Một trong những bang hội có tiếng ở Trung Quốc.

: Chết tiệt ! Vân Nhi có đắc tội với bọn chúng sao ? “ Hạo Thiên vốn nghĩ chuyện này chỉ là một trò đùa quá lố của người ghen tị với bạn gái mình nhưng thực tế lại không phải vậy. Những tin đồn về HELL vô cùng kinh khủng, mỗi thành viên trong hội đều đáng sợ như những tử thần và nếu bị rơi vào trò chơi của họ thì quả thật chỉ có con đường sống không bằng chết. Nhưng, dám đụng vào người của anh thì thật quả to gan.

Trước đây, hai bang hội chưa hề có chút va chạm nào. Mà nghe nói, tổ chức của HELL vô cùng bí mật. Mỗi thành viên trong hội đều không bao giờ lộ diện mà chỉ khi có lệnh họp mặt mới gặp nhau. Bất cứ ai cũng có thể là thành viên trong hội, nhưng, với cuộc sống bên ngoài thì họ chỉ là những con người bình thường mà không ai để ý tới. Đặc biệt, thành viên trong hội thường không để lộ diện mạo và tên thật của mình. Họ được phân biệt dưới tên gọi của các màu sắc và tùy với từng tên thì mỗi thành viên đều có chiếc mặt nạ tương ứng theo từng màu sắc đó, có thể là người cùng bang hội nhưng họ lại không biết mặt nhau.

Diệp Phong nhìn Hạo Thiên với ánh mắt lo ngại. Nếu chuyện này có liên quan đến HELL thì thực sự, Tiểu Tuyết sẽ không liên quan gì. Hắn hiểu rõ bà chị gái bốc đồng của mình, tuy có nóng nảy và thích đụng đến bạo lực nhưng Nhược Tuyết sẽ hoàn toàn không có chút dính líu gì tới HELL. Hắn khẳng định chắc chắn một điều là vậy. Có thể, đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

“ Mọi chuyện có vẻ rất rắc rối. Nhưng tớ chắc chắn là sẽ không liên quan đến cô ấy. “ Diệp Phong lên tiếng đảm bảo. Hắn hiểu cái nhìn mà Hạo Thiên dành tình và sự hoài nghi của anh. Nhưng, Tiểu Tuyết sẽ không

bao giờ có quan hệ với HELL. Sống chung với nhau từ nhỏ đến giờ, mọi sinh hoạt của cô hẳn đều nắm rõ hơn ai hết nên điều này hoàn toàn không thể xảy ra.

Giờ chuyện mà họ nên nghĩ chính là làm cách nào đảm bảo sự an toàn cho Trúc Vân. Bởi vì một khi đã dính vào mấy trò chơi của HELL thì thật sự, cuộc sống của cô ta sẽ trở thành địa ngục ngay lập tức. Diệp Phong và Hạo Thiên nhanh chóng tới bệnh viện mà Trúc Vân đang nằm để có thể dễ dàng giúp cô tránh khỏi nguy hiểm.

“ Haha ... thoải mái thật đấy. Không ngờ một cậu bé như anh mà cũng có tài lái xe như vậy ah. “ Nhược Tuyết lên tiếng ca ngợi. Cô cũng bất ngờ khi biết được Hạ Lâm sử dụng xe máy, chẳng những vậy mà lại là loại xe đua có tiếng Ninja ZX-10R. Trông thật ngầu.

“ Em thích nó đến vậy sao ? “ Hạ Lâm cũng rất ngạc nhiên khi thấy phản ứng của cô khi nhìn thấy con ngựa sắt yêu quý của mình. Cô cứ quần quýt lấy nó không rời, vuốt ve, yêu chiều nó như người yêu mình vậy. Điều đó làm anh vô cùng ghen tị với nó. Nhưng, miễn là cô thích là được, không gì hơn là có thể lấy lòng của tiểu mỹ nhân.

“ Hối thừa ah, xin như nó thì ai mà không thích cho được. Em cũng nên thay đổi cách nhìn về anh chứ nhỉ ? Một cậu bé ngây thơ thì không thể đi xe kiểu này nha. “ Nhược Tuyết cũng hiểu, về bề ngoài của anh và tính cách bên trong dường như không mấy đồng nhất, khiến cho người khác cảm thấy bị cuốn hút.

“ Vậy em thích mẫu người như nào ? “ Hạ Lâm dè dặt hỏi. Có vẻ câu hỏi này của anh với một người con gái mới gặp lần đầu không được lịch sự cho lắm nhưng anh hiểu được, trái tim mình muốn gì. Lần đầu tiên trong đời, anh gặp được một cô gái có thể thu hút mình một cách mãnh liệt đến vậy, nên bằng mọi cách. Hạ Lâm sẽ phải chinh phục được tiểu mỹ nhân này.

“ Haha ... “ Nhược Tuyết chỉ cười ngượng. Cô đương nhiên hiểu được ý của anh trong câu hỏi kia. Nhưng, châm ngôn thường có nói, cô gái ẩn chứa những bí mật mới là sự quyến rũ mãnh liệt nhất nên cô đành chọn cách từ chối trả lời mà thôi.

Hạ Lâm biết cô né tránh nên không đề cập đến nữa. Anh cảm vẫn cảm thấy vui mừng khi cánh tay thon nhỏ đang ôm chặt lấy anh từ phía sau kia của cô chứng tỏ một điều. Diệp Tuyết sẽ không phản đối chuyện anh tiếp cận cô.

Trên con đường tràn đầy ánh đèn led trong màn đêm sâu thẳm, hai thân ảnh ngồi trên chiếc xe máy đang quần quýt lấy nhau thành một khối. Chiếc xe lướt nhanh qua màn đêm, giống như điếm báo về một tương lai hạnh phúc.

13. Chương 14: Thay Đổi Bất Ngờ

“ Trời ơi ! Đây là sao ? “ Nhược Tuyết hét toáng lên. Mái tóc của cô giờ bị thành dạng gì đây trời. Không khác gì con ma trong The Ring. Mái tóc dài, dễ ngói giữa, một số phần bị cắt tém đi không thật kinh dị không tả nổi. Mà Tiểu Tuyết đặc biệt dị ứng với kiểu tóc này, nó khiến cô vừa ghét vừa sợ.

“ Cái quái gì đây ? Tên khốn này, người muốn chết phải không ? ” Cơn tức giận phun trào như dung nham núi lửa. Đã vậy, cô còn túm được cuốn truyện tranh The Ring đang để ngay trên bàn. Tên Fink kia thật biết dọa người, cô tiện tay ném bốp quyển truyện giữa mặt hắn, tức giận thở phì phò.

Hạ Lâm không nói gì, trong lòng chỉ biết than phục tài năng của Fink. Nhưng, lần này thì hắn đã chọc nhầm người rồi, trông bộ dạng muốn giết người của Tuyết Nhi làm anh không dám lên tiếng nói giúp họ. Trong lòng anh bỗng dâng lên cảm xúc khó tả. Khuôn mặt kia, mái tóc kia rất giống một người. Người đó tồn tại trong tâm trí anh, khiến anh vừa hận, vừa yêu.

“ Tôi ... không phải là như vậy đâu. “ Fink giờ quyền truyện lên để thanh minh. Có đánh chết hắn cũng không dám nhận mình lấy cảm hứng để cắt tóc cho Diệp Tuyết là từ trong The Ring. Cư nhiên, hiện thực trước mắt đã phản bội hắn, mái tóc kia giống đến 99.9% con ma kinh dị kia. Chỉ vì hứng thú muốn làm một tác phẩm kinh điển như vậy, cộng thêm hắn cảm cô rất phù hợp với kiểu tóc này nên mới dám làm liều. Nhưng ai ngờ, đằng sau khuôn mặt xinh đẹp của tiểu mỹ nhân là một con cạp cái chính hiệu.

“ Bình tĩnh ... đừng nóng giận nha. “ Hắn vẫn cố làm người ngoài đi cơn giận của Nhược Tuyết, nhưng càng nói thì sắc mặt của cô càng tối đen đi. Trong lòng tràn ngập tức giận. “ Vật người định thế nào ? “ Vừa nói, đôi tay xinh đẹp của cô vừa cầm lấy chiếc kéo chuyên dụng trên bàn, dường như ám chỉ nếu không trả lời cho tốt thì hắn chỉ có con đường chết.

“ Không cần ... động thủ. Nhắm mắt lại ... 3 giây là ... được” Fink hốt hoảng trả lời lại. Hắn không muốn chết trẻ thế này đâu, mới có hưởng thụ đời vui được 30 năm, hắn còn bạn trai ở nhà và một đồng trai đẹp chưa chinh phục hết. Thật sự hắn không muốn chết đâu. Trông bộ dạng sợ hãi của hắn, Tiểu Tuyết có chút thương cảm. Nhưng, lí trí của cô không cho phép tin tưởng tay nghề hắn lần thứ hai. “ Không nhắm mắt, người cứ cắt đi. “

“ Không nhắm ... làm sao ... mà cắt được. “ Nhưng nhận được cái trừng mắt đáng sợ của cô liền khiến Fink ngậm miệng lại ngay lập tức. Quả đúng tài nghệ siêu phàm của hắn đã được bộc lộ. Chỉ trong vòng 3 giây, với những đường kéo tinh xảo, nhanh đến chóng mặt của hắn đã khiến mái tóc kinh dị lúc trước trở thành một tác phẩm hoàn hảo bất ngờ. Những lọn tóc được tỉa nhẹ nhàng, xõa thẳng xuống lưng. Đi kèm với đó là phần tóc mái được cắt bằng, ôm sát khuôn mặt xinh đẹp của cô. Thực sự, Diệp Nhược Tuyết rất phù hợp với kiểu tóc mới này.

Diện mạo xinh đẹp của cô được trưng bày hết cỡ. Kiểu tóc này khiến ai cũng cảm thấy ngỡ ngàng trước vẻ đẹp kiều diễm của Tiểu Tuyết. Trước đây, cô vốn đã xinh đẹp nhưng, chỉ vì không quan tâm đến điều đó nên dường như, vẻ đẹp ấy đã bị ẩn giấu đi. Nhưng hiện giờ, sự long lanh và sức hút mê người của nó đang được tập trung hết cỡ. Đến chính cô cũng phải kinh ngạc về diện mạo bây giờ của mình.

“ Tôi vốn dĩ đã xinh rồi ... bây giờ thay đổi một chút, thì càng tuyệt hơn. Phải không? “ Câu nói ngược ngùng của Diệp Tuyết khiến bầu không khí càng thêm khó tả. Ánh mắt ngưỡng mộ của Fink và đôi mắt màu hổ phách mê hồn, tràn ngập ôn nhu của Hạ Lâm vẫn đang chăm chú nhìn cô không chớp mắt, khiến cô cảm thấy không thoải mái chút nào.

“ Em thật xinh đẹp. “ Hạ Lâm thốt lên. Anh thật sự mong muốn người con gái xinh đẹp này ngay lập tức thuộc về mình. Vẻ đẹp kiều diễm kia của cô có sức hút mê người, vì thế sẽ có nhiều người để ý tới cô hơn. Anh thật sự hối hận khi đưa cô đến cửa hàng của Fink. “ Anh nói gì mà sến vậy ? “ Dù vậy nhưng trong lòng cô cảm thấy thập phần sung sướng. Được chính miệng sóai ca khen ngợi thì đâu phải ai cũng có được cái phúc đó.

“ Hải lòng rồi chứ ? Tiểu mỹ nhân.” Giọng nói của Fink có phần kiêu ngạo. “ Lần này chị sẽ miễn phí cho em, coi như là đền bù được chứ.” Giờ có dĩ tiền của cô vào tay, hắn cũng không dám nhận, chỉ sợ tổn thọ mà thôi. “ Đương nhiên là được. “ Tiểu Tuyết vui vẻ trả lời. Cô hướng ánh mắt tới Hạ Lâm tỏ ý muốn về nhà. Trước khi rời đi, cô tới chiếc bàn gỗ gỗ, dùng chiếc kéo, đâm một nhát sâu xuống mặt bàn. Nhát kéo đó đâm xuyên qua quyển truyện The Ring, khiến nó bị dính chặt xuống. “ Chị nên bỏ thói quen đọc truyện để lấy cảm hứng sáng tác đi là vừa. “

Hành động vừa rồi của Nhược Tuyết khiến Fink thất kinh. Khuôn mặt hắn tái mét không còn giọt máu, hắn không ngờ rằng cô lại thù dai đến vậy. Chỉ cầu mong sau này, em trai Hạ Lâm đáng yêu của hắn sẽ không đưa cô tới đây nữa. Hắn cảm thấy thương cho Hạ Lâm, một chàng trai đáng yêu, ngây thơ như vậy mà lại vướng phải lưới tình của một ác ma đội lốt thiên sứ kia. Tuy nhan sắc của cô thuộc dạng kinh điển nhưng tính tình thì hoàn toàn không được. Thật đáng thương cho tiểu thiên sứ của hắn.

Hạ Lâm và Nhược Tuyết lại tiếp tục hành trình. Tuy cô đã nói để mình tự về nhưng anh lại nhất quyết đưa cô về nhà bằng được. Trong lòng anh lo sợ, một cô gái xinh đẹp như hoa kia mà đi về một mình thật không chút yên tâm. Dù biết sẽ chẳng ai có thể làm gì nổi cô nhưng anh vẫn muốn đưa cô trở về. Chỉ cần được ở bên cô một giây cũng đã khiến anh hạnh phúc rồi.

“ Em có dùng điện thoại không ? Nếu có thì chúng ta trao đổi số được chứ ? “ Hạ Lâm dè dặt hỏi. Anh

chưa từng làm chuyện này với những cô gái khác trước đây. Trong lòng anh hiểu một điều, lần này anh thực sự thật lòng với Diệp Tuyết. Đáp lại anh là khuôn mặt đem theo nụ cười đáng yêu của cô. Cô cảm thấy rất vừa lòng với anh, một chàng trai trong sáng, dễ thương như vậy thì làm sao từ chối cho được.

“Được. Anh lưu số đi. 012xxxxxxx” Giọng nói êm ả của cô khiến Hạ Lâm vô cùng hồi hộp. Anh lập tức gọi sang số đó vì sợ mình lưu sai, tiếng chuông điện thoại của Diệp Tuyết là một bài nhạc tiếng anh. Anh nhận ra bài hát đó “An angel của Declan Galbraith”. Không ngờ cô cũng có sở thích lãng mạn như vậy. Lòng hiếu kỳ của anh nổi lên, có quá nhiều điều mà anh muốn biết về cô, nhưng thời gian còn lại rất ít. Anh không thể giữ cô lại cả đêm ở bên ngoài cửa để hỏi mấy chuyện đó cho được.

“Em vào nhà trước đây. Tạm biệt.” Giọng nói đáng yêu của cô vang lên. Về mặt anh thoáng nổi thất vọng, nhưng lại nhanh chóng biến mất. “Ừ! Hẹn gặp lại.” Câu nói mang nhiều ẩn ý. Trông bóng dáng bé nhỏ của Tiểu Tuyết bước vào nhà, ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn về hướng đó.

Nhưng, thần may mắn vẫn mỉm cười với anh. Chỉ trong một ngày mà đã có thể biết được số điện thoại cũng như địa chỉ nhà của Diệp Tuyết là đã là quá nhiều rồi. Chiếc xe máy vọt đi trong đêm tối. Trên tầng hai của ngôi nhà, có một bóng đen đứng sau tấm rèm cửa sổ.

Diệp Tuyết bắt giắc cười lớn. Không ngờ hôm nay cô thật tốt số. Chẳng những hoàn thành việc báo thù mà còn tiếp cận được soái ca. Cô sẽ tự thưởng mình nửa hộp kẹo chanh còn lại kia, dù biết rằng, đến cuối tuần mình sẽ vô cùng thảm thương.

14. Chương 15: Gặp Chiến Hữu

Diệp Tuyết trở về nhà mà không gặp chút trở ngại nào. Papa và mama đang ở trong phòng và làm mấy cái việc cầm thiếu nhi đó. Còn tên tiểu dâm ô Nhược Phong vẫn chưa có mặt tại nhà. Cô đoán chắc, hiện giờ hẳn đang ở bệnh viện mà canh chừng cho con nhỏ Trúc Vân kia. Dù sao dạo này cũng không có thứ gì để chơi nên làm vụ này để giải khuây cũng đỡ.

Tiểu Tuyết khóa chặt cửa phòng để đảm bảo an toàn, rồi ôm lấy chiếc laptop đáng yêu của mình. Bây giờ thì trò chơi mới thực sự bắt đầu. Cô sẽ cho Trúc Vân hiểu thế nào là sống không bằng chết. Tiếng chuông điện thoại reo lên. Một tin nhắn đến, là của soái ca Hạ Lâm mới quen kia.

- Em đã ngủ chưa? Về nhà muộn không bị mắng chứ.- Một tin nhắn hỏi thăm vô cùng tình tứ. Tiểu Tuyết chắc chắn anh chàng kia đã vướng vào lưới tình của mình. Cô nhanh chóng nhắn lại. – Cảm ơn, em không sao. Anh cũng về nhà an toàn chứ.- Hạ Lâm vui mừng như điên khi nhận được tin nhắn của cô. Cả hai nói chuyện luyên thuyên một hồi.

- Em nên đi ngủ đi. Thứ muộn không tốt cho sức khỏe đâu. – Thật giống như một chàng trai đang chăm sóc cho người yêu của mình vậy. Nhược Tuyết cảm thấy tình cảm của họ có sự thay đổi nhanh chóng. Cả hai đều thấy vô cùng hợp nhau, không giống như hai người chỉ vừa mới quen nhau chút nào. – Ừ. Vậy chúc anh ngủ ngon. – Dù sao thì cô cũng có việc cần làm. – Em cũng vậy!- Hạ Lâm nhanh chóng trả lời. Trong lòng anh bây giờ đang rất thoải mái, trong đầu đang nghĩ cách ngày mai làm cách nào để liên lạc với cô.

Trên màn hình laptop, những dòng chữ điên loạn hiện tràn lan trên máy. Toàn những câu chửi thề bằng tiếng anh, “Shit ... Darm you ... Slut ... Bitch ...”. Mãi nhắn tin với Hạ Lâm mà cô đã quên mất mình đang chat với Red. Thật nguy hiểm chết người. Chậm chút nữa thôi thì cô càng hacker kinh điển này sẽ áy tính yêu quý của cô thành đồng phế liệu mất.

Cô gõ thật nhanh lên màn hình. “Stop ngay. Red ... Ta quay lại rồi.” Trên màn hình lập tức hiện thị dòng chữ. “We e to the HELL” màu đen đáng sợ. Đây là phần quen thuộc khi mỗi thành viên của HELL đăng nhập vào kênh riêng của hội. Bây giờ có khá đông người đang có mặt tại kênh này. Khoảng 5 người gì đó. Tính cả cô và Red.

[Red]: Người chết dẫm ở chỗ nào rồi hả ? Chui ra đây cho ta coi nhanh.

[Sliver]: Có cần làm vậy không? Người suýt chút nữa phá hỏng máy của ta đó.

[Orange]: Vậy là còn may mắn chán. Lần trước cái lap yêu quý của ta còn bị cô ta thả một đồng virus kì dị vào, làm nó đơ một tuần liền.

[Red]: Lần đó người dám nói xấu ta trước. Đừng trách ta vô tình.

[Green]: Bớt làm nhảm đi mấy cô. Này, Sliver, ta nghe nói cô em vừa quậy tung ở Diamond phải không ?

[Sliver]: Bái phục Green huynh. Tin tức mau lẹ ghê. Ta còn suýt chút nữa bị tóm ở đấy đó. May mà gặp được soái ca cứu trợ. Haha ...

[Blue]: Sliver Người thật gian manh. Có trò hay dám không rủ bọn ta.

[Red] [Orange] [Green]: Đúng vậy. Đúng vậy. Người đã biết tội chưa ?

[Sliver]: Đâu phải ta muốn vậy. Tại kế hoạch gấp quá. Không kịp thông báo. Nhưng ta cũng có quà tạ lỗi cho các người đây. Hắc Hắc.

Sliver, phải nói rõ hơn là Diệp Nhược Tuyết tải một đồng hình lên. Toàn cảnh đặc sắc không thể quên của hoa khôi Trúc Vân. Đương nhiên là không ai có thể tin được, cô lại là một thành viên của HELL. Bí mật này, ngay cả người nhà của cô đều không biết được. Khi tham gia vào HELL, cô luôn cẩn trọng với tất cả mọi hành động của mình, không để lộ một chút sơ hở nào nên khó ai có thể đoán được. Mật danh của cô ở trong hội là Silver – màu bạc cao quý. Màu sắc mà cô yêu thích nhất.

Trong HELL có 20 thành viên, không quá nhiều nhưng đủ để làm cho người khác phải khiếp sợ. Mỗi thành viên đều có những tài năng riêng biệt và đều có chung một sở thích, đó chính là trả thù dai. Nếu ai vô phúc mà đắc tội với một người trong HELL thì chắc chắn sẽ lãnh được quà đáp lễ hậu hĩnh nhất.

[Sliver]: Xem xong thì tự biết mình nên làm gì chứ ? Red thân yêu. – Nhược Tuyết đương nhiên muốn xem cô nàng hacker kinh điển này sẽ chơi tiếp phần hai này như nào.

[Red]: Được. Ta tiếp nhận vòng hai. Mấy người kia tự chia nhau vòng khác nha. Đừng tranh giành với ta đấy. – Tất nhiên là không ai dám chọc cô nàng vì tất cả đều muốn bảo vệ máy tính của mình ah.

[Blue]: Vậy ta vòng 3.

[Orange]: Ta vòng 4 ...

[Sliver]: Các người tự chia nhau. Xong có gì liên báo cáo cho ta.

[Green]: Vậy người định chơi mấy vòng ?

[Sliver]: Không giới hạn. Haha ... Ta sẽ cho con nhỏ đó ăn gấp bội thì thôi. – Nhớ đến mái tóc thân yêu của mình và trò lẩn trốn nhục nhĩ trong pub kia khiến Tiểu Tuyết không thể nguôi giận. Trò chơi lần này không chỉ giành riêng cho Trúc Vân mà qua đó, cô còn muốn cảnh cáo Thiên Phong hội.

[Violet]: Thế chúng ta tuyên chiến với Thiên Phong hội sao? – Anh ta vừa mới nghe được tin tức của Sliver liền lập tức lên kênh để góp vui.

Cả đám người của HELL đồng loạt đánh lên màn hình dòng chữ. “ Vậy mà còn phải hỏi.” Nhưng, căn bản chuyện lần này là xuất phát từ Sliver, cô đã động đến bạn gái của Lăng Hạo Thiên, thủ lĩnh của Thiên Phong hội. Bang hội của hắn cũng không hề nhỏ, dạo này đang bành trướng thế lực, nhưng giữa hai hội lại chưa từng có hiềm khích hay va chạm nào. Chuyện lần này có vẻ sẽ làm bùng lên một cuộc chiến ngầm giữa HELL và Thiên Phong hội.

[Green]: Ta cũng không ưa bọn chúng lâu rồi. Nhân tiện lần này, chơi cho chúng một vố.

[Red]: Ta ủng hộ nhiệt tình ah. Ta cảm tên khốn Lạc Lạc bên đó. Thẻ lần này phải cho chúng biết mùi lợi hại của HELL. – Đương nhiên là ai cũng biết mối thù ngàn năm của hai hacker nổi tiếng của thế giới mạng là Red và Lạc Lạc. Và tình cờ, mỗi người lại thuộc một hội khác nhau. Anh chàng hacker đẹp trai Lạc Lạc kia là một trong những thành viên có tiếng trong Thiên Phong hội. Nhân dịp này, Red sẽ trả thù triệt để.

[Sliver]: Đúng ý người nha. Tiện thể báo cho thủ lĩnh giùm ta với. Ta out đây, có hẹn với Chu Công đi đàm đạo ^^.

Nhược Tuyết tắt máy tính. Bỏ lại đám chiến hữu đang rất hăng máu bàn bạc về trò chơi của mình. Con buồn ngủ ập đến, cô không thể cưỡng lại được điều đó. Trong cơn mê, hình ảnh đáng sợ trước đây hiện lên. Một người phụ nữ mặc chiếc váy màu trắng, tóc để xõa giống như con ma trong The Ring, cô ta đang nhìn chăm chăm vào cô. Thật vô cùng đáng sợ.

Nhưng, không chỉ có một mình cô ở đó. Có một đứa bé trai rất đáng yêu đang đứng chắn trước mặt cô. Luôn miệng an ủi cô đừng sợ. Giấc mơ đó đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần rồi. Thực sự, cô không có chút cảm giác quen thuộc gì với nó. Một điều cô có thể chắc chắn, đứa bé trai kia rất giống một người. Đường như, cô đã từng quên mất một điều gì đó quan trọng vậy.

15. Chương 16: Trùng Hợp

“ Này, người không định nói gì về cái này hay sao ?” Mới sáng sớm đến lớp đã bị cô nàng tra khảo gắt gao. Nhược Tuyết lười biếng nhìn lên, trong miệng vẫn còn đang ngậm viên kẹo chanh ngon lành.

“ Vậy người muốn biết chuyện gì ah ?” Cô giả nai hỏi lại. Cô biết tổng cái chuyện mà Lam Nhi và cả đám người bên trên kia đang nóng lòng muốn biết. Thứ nhất đó chính là sự thay đổi đáng kinh ngạc của Tiểu Tuyết cô với mái tóc mới kia. “ Nếu nói về tóc thì đẹp đi, ta không có gì để nói. “ Cô đương nhiên hiểu, nếu mình càng nói thì chỉ càng gây sự chú ý mà thôi. Với dáng vẻ kiêu diễm hiện giờ của cô thì đã sớm bị hàng trăm, hàng ngàn tia laser của đám người trong trường nhìn uốn thăng rồi.

“ Không nghĩ Tuyết cô nương lại xinh đẹp thế này nha !” Giọng nói trêu chọc của Đình Giang khiến cô muốn phì cười. “ Không lẽ người quên ta là người của Diệp gia sao? “ Đương nhiên là những người biết thì sẽ không ai có thể quên, bằng chứng chính là hai đại soái ca Diệp Giang Nam và Diệp Nhược Phong kia đã chứng tỏ, cả ba người đều được thừa hưởng gen trội từ nhị vị phụ huynh kia. “ Thế người đã biết chuyện gì chưa ? Đừng nói với ta là không đấy nhá.”

“ Chuyện gì ? “ Tuyết Nhi cảm thấy mình rất có năng khiếu trong lĩnh vực diễn trò này. Đương nhiên khi nhìn vào khuôn mặt ngây thơ vô tội kia của cô thì không ai đoán ra được, kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này chính là Diệp Nhược Tuyết. “ Ấy nha ... vụ của hoa khôi trường ta, Trúc Vân ý. Ta nghe nói, con nhỏ đó còn đặc với HELL nên đã bị xử vô cùng thâm. Ảnh hôm qua cô ta bị chụp trong nhà vệ sinh giờ đã bị tung toàn bộ lên các web, blog, QQ. Ở dưới có đề là Red của HELL” Đình Giang thần bí kể lại.

“ Có chuyện đó sao ? “ Cô vẫn tiếp tục giả bộ. “ Hôm qua ta hi sinh mái tóc rồi về luôn, mà người nói HELL gì cơ. “ Câu nói đó khiến cả đám người trong lớp quay lại nhìn cô một cách kinh ngạc. “ Người không biết HELL.” Lam Nhi hét toáng lên, khi gặp cái gật đầu lầm lũi của Tiểu Tuyết kia thì lại thét lên một tiếng hãi hùng. “ Là HELL đó ... HELL đó. Một bang hội nổi tiếng nhất nhì tại Bắc Kinh ta. Người có phải vừa bị tẩy não không vậy ?” Cô cũng không nghĩ rằng hội của mình lại nổi đến vậy ah.

Ánh mắt ngây thơ giả bộ của cô lại hướng về phía Đình Giang, chăm chú nghe cậu ta thuyết giảng. “ Người thật sự không biết, ta đây nói à nghe nha ... “ Rồi nói một tràng những hiểu biết sâu xa của mình về HELL, nhưng nghe đi nghe lại vẫn không thấy có điểm gì mới lạ so với những tin đồn thất thiệt ở bên ngoài giang hồ. “ Cái này ta cũng không chắc lắm đâu nha, đây chỉ là những chuyện mà ta nghe được thôi. Còn thật sự thì tổ chức của HELL vô cùng bí mật.” Nếu không bí mật thì để cho người ngoài biết được, quét sạch bay người của hội đi thì còn gì vui nữa. Nụ cười tà ác của Tiểu Tuyết lại xuất hiện.

“ Vậy sao người biết chuyện của Trúc Vân là do HELL làm ?” Lam Nhi ở phía sau nhồm lên hỏi. Buổi sáng đến trường, bọn họ đã nghe được những tin nóng hổi về chuyện của cô nàng hoa khôi, và chiến tranh bùng nổ giữa hai bang hội là HELL và Thiên Phong hội. “ Hôm qua khi người đi về, ta nghe được mấy đồng nghiệp nói là HELL gửi chiến thư đến cho Thiên Phong hội, khiến Lăng Hạo Thiên tức giận đập vỡ hết đồ trên bàn nha. Ta ra đó thu thập tình hình thì biết là do Trúc Vân đắc tội với người của bọn họ, mà còn nói

thêm là mọi chuyện mới chỉ bắt đầu. “ Đình Giang kiêu ngạo nói lại. Quả thực, những tin tức mà cậu ta biết được là khá chính xác, không hổ danh là Hoắc radio.

“ Ta nghĩ người nên đi làm tình báo cho bộ quân cơ đi. Nếu lãng phí tài năng thế này thì có tội với lão thiên nha.” Tiểu Tuyết được đà nịnh bợ cậu ta. Nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có đôi chút không thoải mái, vì dù sao hai người họ là bạn thân của cô, mà chuyện cô có quan hệ với HELL lại giấu kín với họ. Thật cảm thấy có lỗi. “ Cả người nữa, mau đi cải tạo kiến thức của mình đi là vừa. Trông bộ dạng si ngốc của người khi nhắc đến giới giang hồ làm người khác nghĩ người là một con bé nhà quê lên tỉnh đó.” Đình Giang cũng vui vẻ đáp lại. Tuy trong lòng cậu ta có chút hoài nghi về chuyện này nhưng trực giác mach bảo, Nhược Tuyết bé nhỏ kia sẽ không dính vào mấy chuyện như này. Có thể đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Diệp Tuyết xem điện thoại. Có hai tin nhắn và một host link được gửi đến. Tin nhắn của Red : – Haha ... ta thương cho cô nàng xui xẻo ah. Người vào out thì White soái ca xuất hiện, anh chàng hỏi thăm người đó. – Đúng là xui ah ! Lâu lâu mới mò lên mà lại không gặp được White, thật khiến cô đau lòng mà. White là một trong những soái ca kinh điển của hội, đến Green và Violet còn phải thấy thẹn khi nhắc đến White. mặc dù mọi người chưa từng được nhìn thấy khuôn mặt thật của anh ta nhưng, chỉ cần có sự xuất hiện, là cả đám đã náo loạn cả lên rồi.

White thường rất ít khi đi tụ tập cùng cả hội. Chỉ khi nào có những sự kiện nổi bật mới thấy góp mặt cho vui. Mà Tiểu Tuyết lại phi thường thưởng thức chàng trai này, cô chắc chắn sau chiếc mặt nạ màu trắng tinh xảo kia và một khuôn mặt hoàn hảo, không chút tì vết. Còn tin nhắn thứ hai là của Hạ Lâm.

-Em ngủ dậy chưa ? Chúc một ngày tốt lành. –

Nhược Tuyết không nhắn lại. Cô còn đang bận tìm hiểu cái host link kia, một loạt các đường truyền bí mật của Red gửi cho. Nghe nói cô nàng còn hack cả mạng trực tuyến quốc gia và đài truyền hình, tin tưởng rằng trong ngày hôm nay, toàn bộ người dân tại Trung Quốc đều sẽ được chiêm ngưỡng bộ dạng thê thảm nhất của hoa khôi Trúc Vân tối qua. Mà Red còn ngang nhiên tới độ, chỉ điểm rõ danh tính của mình, công khai tuyên chiến với Thiên Phong hội.

Mà chế độ an ninh mạng ở Trung Quốc đều sợ vỡ mật khi nhắc đến hacker Red của HELL. Nên sự kiện này có thể làm trắng trợn như vậy cũng khiến HELL có thêm danh tiếng trong giới giang hồ. “ Ba tao nói trên tivi vừa phát mấy cái ảnh của hoa khôi trường ta đó.” Một đứa trong lớp hô to thông báo. Không ngờ Red lại ra tay nhanh như vậy, nhưng cô nàng chọn thời điểm không thích hợp chút nào. Phát giờ này thì chỉ có mấy ông bà già xem chứ làm gì có ai.

“ Mạng trường ta bị hack, bây giờ toàn bộ máy tính đều tràn ngập ảnh của Trúc Vân kia.” Một đứa khác cũng không chịu kém thể liên thông báo. Không phải chỉ nguyên khu vực này mà chỉ cần có máy tính đang sử dụng mạng thì lập tức đều bị hack. Tin tức lan truyền nhanh chóng. Cả trường nhốn nháo, xôn xao về thông tin này.

Một tin nhắn đến. Là Red báo cáo tin vui. – Vui không ? Chỗ này của ta đang như bây ong vỡ tổ nè. Tối nay 8h bật tivi. Ta có quà chúc mừng. – Diệp Tuyết nhanh chóng nhắn lại. – Thế round 3 là của ai ? – Tốc độ nhắn tin của cả hai nhanh đến kinh hồn, chỉ thấy những ngón tay bấm loạn xạ trên màn hình.

- Là của Green. Anh ấy sẽ chơi trong bệnh viện, nếu thích thì người nên đi xem.

- Ngày mai sao? Vậy bảo Green lúc nào hành động thì thông báo cho ta một tiếng.

Không khí ồn ào, nhốn nháo bỗng nhiên im bất một cách quỷ dị. Cô giáo tiến vào trong lớp, đi cùng cô là một siêu cấp soái ca. Cả lớp như dừng hít thở để ngắm nhìn chàng trai này, vẻ đẹp mê hồn của anh thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người. “ Đây là ... bạn học mới của lớp ta, em nên ... giới thiệu một chút về ... bản thân mình cho cả lớp cùng biết.” Giọng điệu nghẹn cứng, lắp bắp của cô giáo cũng đủ biết, cô cũng đã bị anh chàng kia hấp mất hồn rồi.

Nhược Tuyết nhìn lên. Cô nghe loáng thoáng được là có học sinh mới chuyển đến lớp này. Ánh mắt của cô và của chàng trai đó cùng lúc gặp nhau. Thật trùng hợp !!!

“ Tuyết Nhi ? “

“ Hạ Lâm ? “

Cả lớp ngơ ngàng nhìn hai con người này.

16. Chương 17: Náo Loạn

Cảm giác như trong toàn bộ không gian rộng lớn của lớp học này chỉ tồn tại hai con người đó mà thôi. Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn về hướng của Hạ Lâm, ánh mắt của anh đáp lại một cách ôn nhu, hiền hòa. Nụ cười ngây thơ, trong sáng kia lại hiện lên, khiến tâm hồn cô bay bổng về hướng nào không hay. Bất giác, Nhược Tuyết đỏ mặt, cúi xuống và không tiếp tục nhìn anh nữa.

Không khí lãng mạn đã bị đám người trong lớp phá hỏng. Nếu cô thắm thiết, đắm đuối nhìn anh thì đám người kia lại không chút khách khí, sầm soi nhìn cả hai người như hổ đói thấy mồi vậy. Thực sự, cô không muốn làm vậy hi sinh cho lũ người buồn chuyện này đâu.

“Xin chào ! Tớ là Tử Hạ Lâm, lần đầu tới lớp ta, mong được các bạn giúp đỡ.” Câu nói của anh khiến cô bất ngờ. Rõ ràng lúc trước anh có nói mình 18 tuổi, giờ lại có thể học cùng lớp với cô. Không lẽ là anh nói dối ? “Em có thể ngồi chỗ kia được chứ !” Anh mở lời trước khi giáo viên có ý định sắp xếp chỗ ngồi giúp mình. Đương nhiên cái vị trí mà anh muốn ngồi kia là chiếc bàn trống phía sau Tiểu Tuyết. Cả lớp như lấy lại được hồn xác liền nhào nhào lên như bầy ong, họ đang rất thắc mắc về mối quan hệ giữa hai người này. Họ nghĩ thấy có chút gì mờ ám.

“Được ... được chứ !” Soái ca bao giờ cũng được hưởng một lợi thế và đặc ân khác người bình thường. Đến cả giáo viên còn bị Hạ Lâm hút mất hồn, nên mọi chuyện sau này của anh sẽ tương đối dễ dàng hơn nhiều. “Em có thể về chỗ của mình.” Hạ Lâm hiền ngàng tiến về phía của Tiểu Tuyết, trong lòng anh không nén nổi sung sướng. Nụ cười ngây thơ ấy của anh đã làm biết bao nhiêu cô gái trong lớp hồn xiêu phách lạc, bọn họ ngây ngốc ngắm nhìn anh như những báu vật liên thành quý giá vậy.

“ Em không vui sao ? Buổi sáng anh không thấy em trả lời tin nhắn. “ Khuôn mặt Hạ Lâm mang theo vẻ giận dữ, đáng yêu. Thật giống như đứa trẻ đang nhận lỗi vậy. Nhược Tuyết cười nhẹ nhàng, quay cả người xuống phía bàn của anh. “ Không phải, em chỉ hơi bận chút thôi. Nhưng, em nghĩ anh nên giải thích về chuyện này.” Hạ Lâm đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của cô. Anh cảm thấy nói chuyện với Tiểu Tuyết trong trường hợp này có hơi bất tiện, vì đám người trong lớp kia đang mở to hết công suất bộ đàm bắt sóng của mình, để nghe câu chuyện của hai người họ. Mà dường như đám người đó rất hứng thú với chuyện này.

“Anh đừng để ý tới chúng.” Nhược Tuyết thấy ánh mắt e ngại của anh liền an ủi. “Bọn chúng lúc nào cũng vậy, thấy có chuyện hay là bầu xâu vào.” Tiếp ngay sau câu nói đó của cô là một tràng những ánh mắt mang hình viên đạn bắn về hướng mình, cứ nhiên bọn họ không bao giờ chấp nhận sự thật bị phanh phui phủ phàng đến vậy. “Bạn của em thật vui tính.” Một câu nói lịch sự của anh lại khiến đám người đó thay đổi thái độ nhanh đến chóng mặt, trở nên hiền hòa , nhã nhặn như chưa từng có chuyện mưa đạn ban nãy. Diệp Tuyết không đành lòng nhìn một cậu bé ngây thơ như anh bị đám ác lang kia lừa gạt. “Bọn nó không phải bạn em. Chỉ có hai đứa kia thôi.” Rồi chỉ tay về hướng của Lam Nhi và Đình Giang vẫn đang duy trì trạng thái ngơ ngàng. Cô hiểu được điều đó, vì dù sao, cô vẫn chưa nói chuyện mình quen biết Hạ Lâm với hai đứa kia.

Thái độ của đám người trong lớp lại thay đổi dữ dội. Giờ thì chuyển từ ánh mắt viên đạn sang ánh mắt tên lửa, có đứa còn dội nguyên bom nguyên tử về hướng này. Bất quá, người như Nhược Tuyết đâu phải dễ bị ăn hiếp, chỉ cần một cái trừng mắt đe dọa của cô đã khiến bọn chúng ngoan ngoãn như đám cỏ non, ngồi nguyên tại chỗ của mình. Nhưng độ hóng hớt của chúng về câu chuyện của cô và Hạ Lâm thì vẫn không hề khuyên giảm, vốn đã là bản tính trời sinh nên khó mà có thể bỏ được.

“Chào hai em, anh tên là Hạ Lâm, là ... bạn của Nhược Tuyết.” Đình Giang và Lam Nhi như không tin vào tai mình nữa. Không ngờ Diệp Nhược Tuyết lại có một người bạn là soái ca đến vậy, mà trông thái độ của cả hai thì có vẻ không đơn thuần chỉ là bạn. “ Chào anh, em tên là Hoắc Đình Giang.” – “Còn em là Hoàng Lam Nhi.” Nhưng cả hai vẫn vui vẻ trả lời, dù sao còn có buổi thăm vãn kia, lo gì không tra khảo được tin

tức. “Được rồi, bớt dài dòng đi, anh không định nói về chuyện này sao ?” Diệp Tuyết không thể nhẫn nhịn được để chờ câu trả lời của anh, cô mong rằng sẽ không phải là anh đã lừa dối cô vì chỉ cần như vậy, quan hệ giữa hai người họ sẽ bị cắt đứt.

“Đừng giận mà, không phải anh nói dối mà vì có lí do riêng nên anh nhập học muộn hơn một năm. Nếu không tin thì em nhìn chứng minh thư của anh đây này.” Hạ Lâm vội vã giải thích, nhìn khuôn mặt lạnh lùng ban nãy của cô khiến anh phải giải thích triệt để chuyện này. Nếu không, với tính cách của Tiểu Tuyết thì hai người khó lòng có thể tiếp tục. Khuôn mặt non nớt, ngây thơ của anh đỏ ửng lên vì tìm cách giải thích khiến cô hí cười. “Không cần khẩn trương như vậy! Nếu nói rõ từ đầu thì có phải tốt hơn không.” Cô nhẹ giọng an ủi, bây giờ cô lại cảm thấy như mình đã mắc một tội lỗi lớn không bằng. Về mặt của Hạ Lâm lại trở về vui vẻ như ban đầu, anh thực sự không muốn lần gặp lại thứ hai của họ lại có hiểu nhầm.

“Mà sao tình cờ quá vậy, chúng ta lại học cùng lớp ?” Tiểu Tuyết thường không tin vào duyên phận nhưng lần này, có thể là thiên thực sự muốn bọn họ gặp lại nhau. “Anh rất thích điều đó, em không được vui sao ?” Cô không ngờ trên đời lại có soái ca ngây thơ, trong sáng đến vậy. Ánh mắt trong suốt màu hổ phách kia dường như chỉ chăm chú nhìn vào thái độ của cô, chỉ cần một phản ứng nho nhỏ của cô cũng đủ khiến anh buồn vui thất thường rồi. “Em nói không vui hồi nào. Chỉ cảm thấy lạ thôi, nhưng không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh đến vậy ah.” Cô vui vẻ đáp lại, toàn bộ đáng vẻ, cuộc nói chuyện giữa hai người đều bị đám người trong lớp tường thuật trực tiếp hết cả.

Chỉ sợ rằng giờ này, trường Song Phúc đang náo loạn lên vì thông tin lớp 11-2 xuất hiện soái ca bí ẩn và cuộc tình giữa soái ca và Diệp Nhược Tuyết. Đương nhiên cô không lo lắng, vì ở trường này, hình ảnh của cô rất mờ nhạt nên có nhắc đến cũng không ai biết, bất quá, có lo lắng thì chỉ đối với Hạ Lâm mà thôi. Một cậu bé ngây thơ như anh thì không nên để lũ sói gian ác mê trai của trường này làm hại đến.

“Bị cáo Diệp Nhược Tuyết đã biết rõ tội lỗi của mình chưa ?” Thẩm phán Hoắc đang cố lên giọng nạt nộ. “Tội gì ah ?” Bọn người gian ác này đúng là không bỏ qua cho cô, dám thừa cơ hội Hạ Lâm lên phòng giáo vụ mà ở lớp chất vấn cô. Nhưng, nếu không nói ra sự thật thì chắc bị bọn chúng dùng cực hình tra khảo mất, mà cô lại ghét nhất mấy cái trò đó.

“Tôi phản đối, ngài không thể áp đặt như vậy cho thân chủ của tôi.” Luật sư Lam Nhi đang cố gắng bào chữa cho cô trong phiên tòa này. “Ít ra cũng nên để cô ấy trình bày sự việc rồi mới được kết tội.” Con mẹ nó, bọn chúng tất cả đều cùng một ruộc, muốn tìm hiểu về chuyện giữa cô và Hạ Lâm, đã vậy lại còn bày đặt thẩm vấn này nọ. Đồ luật sư dõm. “Các người im ngay cho ta.” Cô hét lên trong thất vọng.

“Kháng cáo không có hiệu lực. Bị cáo nên thành thực khai ra sự thật, luật pháp sẽ khoan hồng cho những kẻ biết quay đầu lại.” Trời ah, quen biết soái ca là tội rất nặng hay sao mà khiến đám người kia xâu xé cô thế thảm đến vậy. Muốn rời đi cũng không được muốn ở lại cũng không xong.

Sau một hồi tra tấn bằng cực hình, cuối cùng lũ người dã man kia cũng có được toàn bộ thông tin cần thiết, mà tên đầu trò Hoắc Đình Giang kia còn đang bán tin mật đó cho CLB báo chí của trường. Đồ vì tiền mà quên bạn. Lần này thì cô thực sự tiêu rồi

17. Chương 18: Kẻ Thù Gặp Lại

Giờ Diệp Tuyết mới hiểu được tại sao các nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết lại thường kì thị các soái ca đến vậy. Nhưng dù sao, chuyện giữa cô và Hạ Lâm cũng không hẳn là mối quan hệ ban bè bình thường nên giữ kín mọi chuyện thì hơn. Điện thoại của cô lại rung, lần này chắc hẳn là Green.

“Tiểu thư xinh đẹp của tôi ... Em đã dậy chưa vậy ?” Giọng nói cọt nhả của anh ta luôn khiến Tiểu Tuyết cảm thấy không được thoải mái, bất quá, cũng là người trong hội nên lâu dần cũng có cảm giác quen.

“ Em đang ở trường! Anh có muốn đến không ?” Muốn đùa với cô cũng được, nhưng đến khi gặp quà đáp lễ thì không nên oán trách cô nha. Câu hỏi này với anh ta như một mỏ vàng không đáy vậy, chỉ cần tra được thông tin cá nhân của Sliver trong HELL thôi cũng đã là một kì tích rồi. Huống gì lần này là do cô tự đề nghị trước.

“ Làm sao anh có thể từ chối tấm lòng của tiểu mỹ nhân được. Mau đọc địa chỉ, anh tới liền.” Đến mặt mũi của cô ra sao anh ta còn không biết, thì làm gì có chuyện tốt tới mức tự khai địa chỉ của bản thân.

“ Em đùa thôi, mau báo thời gian đi, em còn đi ăn cơm.” Cô muốn trả thù vụ ban này anh ta dám nói đùa cô. Làm gì có cô gái nào còn chưa thức dậy lúc 11h trưa thế này, mà còn hỏi rằng em đã dậy chưa ? Thật tức chết mà.

“ Vậy thì giờ này ngày mai vậy. “Anh ta cũng không mơ tưởng gì nhiều chuyện Sliver sẽ tự khai ra bí mật của bản thân nên tốt hơn là tự mình điều tra. Có thể ngày mai sẽ là cơ hội lớn dành cho Green.

“ Nào, chúng ta đi chiến thôi. Hôm nay em sẽ bao anh một bữa để kỉ niệm.” Diệp Tuyết ra vẻ hào phóng vỗ lên vai Hạ Lâm. Dù rằng sẽ biết, người trả tiền chắc chắn không phải là cô.

“ Đi đâu. Tối cần tin ăn trưa áh.” Hạ Lâm giờ mới ngẩng đầu lên, suốt từ nãy đến giờ anh chỉ chăm chú nghiên cứu cái điện thoại của mình, không biết là có cái gì bên trong nữa. “ Em cứ đi đi. Anh có cơm hộp riêng rồi.” Vừa nói, anh vừa lấy hộp cơm màu trắng, sạch sẽ của mình ra khỏi chiếc túi xách. Một dạng hộp giữ ấm thức ăn loại tốt.

“ Anh mang cơm từ nhà theo ? Ai làm cho anh vậy.” Tiểu Tuyết ngạc nhiên hết cỡ. Không phải là nhóm người hâm mộ tặng anh đây chứ ?

Trông ánh mắt ngạc nhiên của cô, Hạ Lâm lập tức giải thích. Có thể cô sẽ hiểu nhầm một số chuyện.”Anh theo chủ nghĩa đàn ông hoàn hảo. Cơm này là của anh làm, anh thích ăn cơm của mình tự nấu.” Anh nhẹ nhàng thú nhận. Một tiếng nổ bùm trong đầu của Tiểu Tuyết. Cô neho mắt đánh giá lại chàng trai trước mặt. Một siêu cấp soái ca với dáng vẻ ngậy thơ, chưa hiểu chuyện đời, tính tình lại ôn nhu, dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc đến người khác. Đã vậy còn biết nấu cơm. Thật đúng là một chàng trai hoàn hảo.

Cô không để ý tới mọi người xung quanh mà tự nhiên bám chặt lấy tay anh thì thào.”Người đàn ông hoàn hảo ? Vậy là tính cả chuyện bếp núc, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa và chăm em bé chứ ? “ Nếu đúng thì cô thật sự không muốn buông tha ột chàng trai tốt đến vậy. “ Tất cả đều đúng nhưng khoản cuối hơi mắc vì anh chưa có em bé nên không biết là có làm được không !” Từ Hạ Lâm đúng là một bảo bối vô giá, Diệp Nhược Tuyết tự thề với chính mình sẽ không bao giờ buông tha cho anh, bất kì kẻ nào muốn đụng tới anh thì phải bước qua xác cô.

“ Anh có danh sách ứng cử viên cho bà xã tương lai của mình chưa ? Em đăng kí một phần được chứ ỉ.” Tiểu Tuyết vứt bỏ tất cả mấy cái sĩ diện của mình mà nói với anh. Như vậy có thể tính là một lời tỏ tình không ? Hạ Lâm nở nụ cười tươi sáng, anh không ngờ tiểu mỹ nhân trước mắt lại coi trọng mình đến vậy, đúng là tâm đầu ý hợp. “ Không cần lo, nếu có danh sách đó thì chỉ có một ứng cử viên duy nhất là Tuyết Nhi mà thôi.” Anh vui vẻ chấp nhận.

Cô và Hạ Lâm xuống căn tin. Mặc dù anh đã có cơm riêng nhưng vì Tiểu Tuyết muốn cùng ăn nên anh đi theo. Chuyện học sinh mang cơm hộp tới trường là vô cùng lạ lẫm, huống chi, người đó lại là soái ca mới nhập học tại trường Song Phúc. Nếu họ biết cơm là do anh tự làm thì quả thật sẽ chấn động học sinh toàn trường mất.

“ Ăn thế này thật không thoải mái chút nào ?” Lam Nhi kêu than. Cả bốn người bọn họ, trong đó có Nhược Tuyết, Hạ Lâm, Đình Giang và Lam Nhi, đều có nhan sắc hơn người nên gây sự chú ý rất nhiều. Đặc biệt là đôi kinh đồng ngọc nữ Tuyết tiểu thư và Lâm công tử đang ngồi tình tứ bên nhau kia, thật khiến toàn bộ ánh mắt của mọi người trong trường muốn bùng nổ.

“ Nếu vậy thì ăn mau đi. Từ nãy đến giờ ta chưa thấy người động đũa nha.” Nhược Tuyết trong miệng lúng búng đầy cơm, vừa nói vừa nhai. Cô không thềm để ý tới ánh mắt sầm soi đến từ mọi phía của đám học sinh trong trường mà chăm chăm lấy thức ăn từ hộp cơm của Hạ Lâm. Đồ ăn anh làm ngon tới mức

không thể chê vào đầu được nên Tiểu Tuyết đã ăn hết phần nửa, cuối cùng, cô đành đổi suất cơm của mình với anh. Hạ Lâm trong lòng vô cùng vui vẻ. Chỉ cần lấy được lòng cô thì chuyện tình cảm giữa hai người họ sẽ tiến triển nhanh chóng.

“Vây, mai anh sẽ làm thêm cho em một hộp. Đồ ăn ở trường tuy rẻ nhưng không đủ chất dinh dưỡng.” Hạ Lâm thân nhiên nói. “Em muốn ăn gì thì cứ nói, anh sẽ khiến em vừa lòng ah.” Thật khiến người khác cảm động, nếu không phải trên miệng Diệp Tuyết dính dầu mỡ thì cô đã tặng anh một cái thơm lên má rồi. “Thật sao? Em mong đến ngày mai quá.” Cô cười ngọt ngào nhìn anh. Nhưng, không khí vui vẻ chưa được bao lâu thì đã bị kẻ khác phá đám. Tiếng nói giận dữ từ phía sau hai người họ vang lên.

“Thằng chó ... mày muốn chết hay sao mà lại dám mò tới đây.” Người đang gào lên như một kẻ điên kia chính là một tên đệ tử trong Thiên Phong hội. Tiểu Tuyết nhận ra hắn vì đó chính là kẻ truy bắt cô tối hôm qua. Đứng sau lưng hắn chính là tên thủ lĩnh Lăng Hạo Thiên và tên tiểu dâm ô nhà họ Diệp, Diệp Nhược Phong. Cô không hiểu là bọn khốn này đang nói về ai, là Đình Giang hay Hạ Lâm.

“Đừng có gây sự tại đây. Tao không rảnh tiếp chúng mày.” Giọng nói của Hạ Lâm thay đổi nhanh chóng, vừa lạnh lùng lại vừa mang theo uy quyền chế áp. “Vây mày nói xem mày đến đây làm gì?” Hạ Thiên bình tĩnh phản kích lại, nhưng trong ánh mắt của anh ta đã nổi rõ những tia tức giận đáng sợ. Tiểu Tuyết được che lấp bởi phần lưng rộng lớn, rắn chắc của Hạ Lâm nên hoàn toàn không hiểu sự việc là gì. Anh quay người lại, thấy cô vẫn đang chăm chú ăn mà không để ý nên thở phào nhẹ nhõm, anh thực sự không muốn cô nhìn thấy một phần khác trong con người anh. Lạnh lùng, tàn nhẫn ...

“Tao đến nhập học. Không phải đi gây sự nên mày có thể rời đi.”

“Mày tưởng mày nói là được sao? Hôm nay tự dẫn xác tới đây chắc đã có chuẩn bị rồi chứ nhỉ. Àh mà quên, mày đâu có người nhà để an táng inh cơ chứ.” Giọng nói chế giễu của Hạ Thiên khiến anh vô cùng tức giận, đôi bàn tay rắn chắc kia nắm chặt thành quyền, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ tức giận.

“Có chuyện gì sao?” Một giọng nói đáng yêu cắt đứt bầu không khí đối đầu căng thẳng giữa hai chàng trai. Hạ Lâm liền thay đổi thái độ, ôn nhu cười nói với Nhược Tuyết. “Không có chuyện gì đâu. Đừng lo lắng.” Anh không muốn cô vướng vào chuyện ân oán giữa mình và Lăng Hạo Thiên.

“Tiểu Tuyết !!!!!” Diệp Nhược Phong hét toáng lên khi nhìn thấy cô đang ở phía sau lưng của Hạ Lâm. Hắn không ngờ người bạn gái trong tin đồn ở trường của Tử Hạ Lâm lại là chị gái mình. Ánh mắt lười biếng của cô nhìn về phía hắn, ý hỏi có chuyện gì mà lại gào lên như vậy.

Hắn không thể tin vào mắt mình nữa. Tiểu Tuyết lại có thể quen với tên khốn Hạ Lâm kia, đã vậy hai người họ còn tình tứ ngay trước mặt hắn. Thật không thể chịu nổi.

18. Chương 19: Chúng Ta Có Quen Biết Sao ?

“Em quen với Diệp Nhược Phong sao?” Ở đây không phải có duy nhất hắn kinh ngạc mà cả Hạ Lâm và Hạ Thiên cũng vậy. Đùng là oan gia ngõ hẹp, trông cử chỉ và hành động của họ như vậy chắc chắn không phải chỉ là quan hệ bình thường.

“Nó là em trai em !” Tiểu Tuyết với nhẹ người, thì thào thân mật vào tai anh. Bùm ... Chỉ riêng hành động đó của cô thôi đã đủ khiến Diệp Phong muốn nhảy bổ vào, đập cho tên họ Tử kia một trận rồi. Trông khuôn mặt xám đen vì tức giận, cả người run bật bật không thể kiềm chế của tên tiểu dâm ô làm cho Nhược Tuyết mắt lòng mắt dạ.

“Em vừa nói gì ? Em trai sao?” Hạ Lâm kinh ngạc thốt lên. Không ngờ trên đời lại có chuyện trùng hợp đến vậy, người con gái anh đang để ý lại chính là người thân của kẻ thù, Quả thật, lão thiên trêu người mà. Cùng lúc đó, Lăng Hạo Thiên đứng bên Nhược Phong nói với giọng lạnh lùng, bá đạo. “Cô ấy là ai ? Nếu lần này cậu nhất quyết không nói thì tớ sẽ tự đi điều tra.” Đã rất nhiều lần mọi chuyện của bọn họ đều

có vương phải cô gái này, mà lần nào Diệp Phong cũng ra mặt nói đỡ, bảo đảm cho cô gái kia. Hắn ta thực sự thắc mắc về thân phận của cô.

Mà ban nãy, Nhược Phong có hét .” Tiểu Tuyết” Hạo Thiên hoàn toàn cứng đờ, trong đầu hắn không thể nghĩ được chuyện gì nữa. Người con gái xinh đẹp trước mặt kia, cô ấy có quan hệ với Diệp Phong, dáng vẻ của cả hai rất giống nhau, tại sao hắn không nhận ra ngay từ đầu. Cô ấy chính là Diệp Nhược Tuyết, cặp đôi song sinh của Diệp gia. Hắn thật không thể tin vào mắt mình, cô gái kia chính là Tuyết Nhi, người mà hắn không bao giờ dám nhớ đến.

Hạo Thiên liền túm cổ áo Nhược Phong, trừng đôi mắt đen đáng sợ nhìn hắn. “ Nói! Cô ấy là Tuyết Nhi sao ?” Diệp Phong cũng biết mình không thể giấu kín được chuyện này thêm nữa, liền gật đầu ảm đạm xác thực. “Haha, thật đúng là nghiệp chướng! Giờ thì các người thấy vui rồi chứ?” Hạo Thiên hét lên điên cuồng. Giờ trong người anh đang tồn tại những dòng cảm xúc lẫn lộn, vừa vui sướng tột đỉnh khi biết Tuyết Nhi đang ở ngay trước mắt mình, vừa tức giận khi biết người mà anh tin tưởng nhất vẫn giấu kín mọi chuyện với mình.

Nhưng, hắn hiểu nỗi khổ riêng của Nhược Phong, hắn làm vậy cũng là vì muốn tốt cho Tuyết Nhi. Mọi chuyện năm đó vẫn còn ám ảnh mọi người, kể cả với hắn. Hắn không dám nhớ đến cô gái ấy, dù chỉ một giây. Trong đầu luôn cố loại bỏ hình ảnh thân quen ấy, vì hắn sợ mình sẽ không tự chủ được mà tìm đến cô. Cứ nhiên phải giấu kín tung tích của cô ấy, tất cả bọn họ, Diệp gia, Lăng gia đều lo sợ một ngày, hắn thực sự sẽ phát điên.

Ánh mắt vừa tràn ngập kinh hãi, vừa ôn nhu nhìn về phía Nhược Tuyết. Dáng vẻ si ngốc của Hạo Thiên khi ngắm nhìn cô thực buồn cười. Đã 12 năm trôi qua, cô vẫn xinh đẹp như hồi đó, đôi mắt trong sáng đẹp dễ kia vẫn toát lên những tia tinh nghịch, giảo hoạt. Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời kia vẫn in đậm trong tâm trí hắn ngày ấy.

Tiểu Tuyết đang nói chuyện cùng Hạ Lâm thì đột nhiên cảm nhận được một luồng khí nóng đang ập về phía mình. Trực giác của cô vô cùng nhạy bén, quay người về phía sau, cô bắt gặp ánh mắt mờ ám từ phía Lăng Hạo Thiên. Cả Hạ Lâm cũng nhận ra điều đó. Ánh mắt kia thật đáng sợ. Tiểu Tuyết không thể thích ứng được với cảm giác của chính mình, cô không hiểu vì sao mình lại sợ ánh mắt đó đến vậy. Bất giác, cô liền nấp sau phần lưng rộng lớn của Hạ Lâm, như một con thỏ non đang tìm nơi trú ẩn.

Giờ Hạo Thiên mới nhận ra, bên cạnh Tuyết Nhi của hắn, là tên khốn Tử Hạ Lâm. Hai người, một là người hắn yêu thương nhất, một lại là người hắn thống hận, căm thù nhất, lại ở bên nhau. Mà ánh mắt ngây thơ, bộ dạng vui vẻ của Tiểu Tuyết khi đang ở bên cạnh Hạ Lâm khiến hắn vô cùng tức giận. Không lẽ, cô đã quên tất cả mọi chuyện hay sao mà có thể ngang nhiên ở bên cạnh tên đó đến vậy? Cục tức trong lòng bùng nổ như núi lửa phun trào, hắn không thể khống chế được mình là lao đến chỗ hai người kia.

“ Mau ra đây! Diệp Nhược Tuyết, cậu không nghe rõ tôi nói gì sao ?” Vừa nói, Hạo Thiên vừa túm lấy cánh tay rắn chắc của Hạ Lâm đang chắn trước mặt. Vì quá bất ngờ nên, Hạ Lâm đã lãnh trọn một cú đấm giáng trời vào mặt từ hắn. Mất đi lá chắn ban nãy, Diệp Tuyết hoang mang nhìn chàng trai trước mặt mình. Dáng vẻ lãnh khốc, tàn bạo. Đôi mắt đáng sợ kia vẫn cứ chăm chú nhìn cô như chỉ muốn nuốt sống cô tại trận. “ Tuyết Nhi, cậu không nghe thấy gì sao ?”

Trời à! cô có nghe lầm không vậy ? Hắn gọi cô là Tuyết Nhi, dáng vẻ là cực kì ôn nhu, dịu dàng, khác hẳn ban nãy. Hành động này của hắn khiến mọi người ngạc nhiên muốn rớt hàm. Cánh tay Hạo Thiên không tự chủ được, liền vươn tới, chạm vào mái tóc của Nhược Tuyết. Rùng mình ... hơi lạnh trong người bỗng bốc lên. Cô vẫn không có chút phản ứng nào ngoài ánh mắt kinh ngạc đang nhìn hắn.

“ Tuyết Nhi !” Tiếng gọi của Hạ Lâm như đem cô từ cõi mê trở về. Bất giác, cánh tay bé nhỏ mang theo đạo lực kinh người của cô ra thẳng một đòn vào bàn tay không an phận trên mái tóc mình của hắn. Hạo Thiên rên lên một tiếng đau đớn, hắn không ngờ rằng cô dám ra tay với mình, không chỉ vậy mà còn rất nặng tay. “ Chuyện quái quỷ gì đây? Cậu là ai !” Diệp Tuyết lấy lại được tinh thần, lãnh giọng hỏi với vẻ bất cần.

Cô không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra ở đây. Cái tên thủ lĩnh của Thiên Phong hội kia lại tỏ vẻ như thân quen với cô, nói những lời thân mật buồn nôn kia. “Cậu không nhận ra tớ sao ? Tuyết Nhi!” Đường nhiên là cô không nhận ra, trong đầu cô chưa bao giờ tồn tại hình ảnh của hắn, huống chi là bảo quen biết.

“ Đừng gọi tôi thân mật đến vậy. Chúng ta không quen biết nhau. “ Cô trực tiếp chối bỏ. Về mặt bá đạo, ngang tàng kia của hần thực sự khiến cô thấy chán ghét. Đã vậy hần còn là một trong những đứa bạn bại hoạt của tên tiểu dân ô, Diệp Nhược Phong kia nữa. Có đánh chết, cô cũng không quen biết với mấy loại người này.

“ Chúng ta có quen biết. Cậu hãy nhớ lại đi. Tổ là Lăng Hạo Thiên. “ Giọng nói kiên định của hần khiến cô cảm thấy lung lay, nhưng cô thực sự chắc chắn một điều, cô chưa từng quen biết con người này. “ Tôi không cần biết. Cút xa ra.” Cô quát tháo hần rồi chạy về phía Hạ Lâm đang đứng. Ban nãy anh bị tên điên đang lăm nhăm kia hạ một đám, cô lo lắng không biết anh có làm sao hay không ? Nhưng, mọi chuyện không dễ dàng đến vậy.

Cánh tay của Hạo Thiên nắm chặt lấy tay Tiểu Tuyết, không để cô rời đi. Hần biết, lúc này, cô muốn đến bên Tử Hạ Lâm.“ Buông tay ra mau !” Cô hét và mặt hần, Hạ Lâm đang ở kia, khoe môi anh vẫn còn đọng lại chút máu khô, ánh mắt ngây thơ kia đang nhìn về phía cô, tràn ngập nỗi thất vọng, thương xót. Cô thực sự không muốn anh hiểu nhầm mọi chuyện.

Diệp Tuyết giật phắt tay mình ra, nhưng hoàn toàn không được. Tên đó nắm quá chặt, cô không tài nào giằng ra được. Ánh mắt đáng thương của Hạ Lâm vẫn nhìn về phía cô, dường như anh đã hiểu lầm. Mọi chuyện chỉ do tên điên kia tự biên tự diễn, cô không thể có chút liên quan. Một cái nhíu mày của Hạ Lâm, cảm giác đau từ cú đám ban nãy lại trôi lên, anh cảm thấy bất lực và đau khổ. Tiểu Tuyết lại có quan hệ với cả hai kẻ thù lớn nhất của anh. Thật trở trêu.

T toàn bộ cảnh đó đều rơi vào tầm mắt của Nhược Tuyết. Cô xoay người, ra một cước nhanh lẹ vào bên hông trái của Lăng Hạo Thiên. Đạo lực vô cùng mạnh khiến hần buông tay, ngã khụy xuống đất, nhân cơ hội đó, cô liền chạy về chỗ Hạ Lâm.

19. Chương 20: Trò Hay Của Red

Không khí trong căn tin bỗng trầm xuống, giống như một khối khí bị nén chặt lại, chuẩn bị nổ tung thành ngàn mảnh. Toàn bộ đám học sinh có mặt tại đó đều kinh ngạc, không ai dám tin vào mắt mình. Một cô gái trông xinh đẹp, nhu nhược như kia lại có thể khiến đại ca của trường Song Phúc, thủ lĩnh của bang hội Thiên Phong nổi tiếng toàn Bắc Kinh phải ngã lún dưới đất, chỉ bằng một cước. Không khí căng thẳng đến nghẹt thở, nhưng không ai dám rời đi, bởi vì họ còn muốn biết kết cục của chuyện này.

“ Có bị làm sao không ?” Âm thanh đồng loạt vang lên. Nhược Tuyết và Nhược Phong đều cùng nói một câu giống nhau, bất quá, đối tượng lại khác nhau. Diệp Phong bàng hoàng khi thấy cảnh bà chị mình ra tay tàn độc với Hạo Thiên, hần không nghĩ cô lại mạnh tay đến vậy. Hạo Thiên đau đến nổi nhàu mày, không trụ vững được mà phải vịn vào vai hần. Chứng tỏ một cước vừa nãy của cô giống như đòn toàn bộ mười phần lực vậy.

Hần hiểu được tâm trạng của Hạo Thiên. Khuôn mặt vừa tức giận lại vừa đau khổ kia làm người khác thấy cảm thương. Bị người mình yêu quý nhất đã thương rồi ngang nhiên chạy về bên kẻ thù thì thực sự, đây là một đả kích quá lớn với Tiểu Thiên. Ở bên đối diện hần, Tiểu Tuyết vẫn dịu dàng như nước với Tử Hạ Lâm mà không biết, hai ánh mắt lửa nóng ngùn ngụt đang nhìn về phía mình. “ Hơi đau một chút thôi, anh không sao.” Hạ Lâm nhẹ giọng nói.

Anh thực sự phi thường thoải mái khi thấy Tiểu Tuyết làm vậy. Dù không phải là chuyện ân oán giữa anh và Lăng Hạo Thiên mà cũng một phần khẳng định, vị trí của anh trong lòng cô. “ Tên khốn đó chán sống rồi! Cứ nhiên diễn trò điên loạn trước mặt người khác.” Nhược Tuyết bực tức mắng chửi. Nhưng dù vậy, cô cũng rất thắc mắc về chuyện tên thủ lĩnh kia nói có quen biết với mình. Thực sự cô không thể nhớ nổi mình đã gặp hần ở đâu, toàn bộ kí ức trong trí nhớ cô chưa bao giờ tồn tại hình ảnh của hần, đến ngay cả tên của hần cô cũng chỉ biết được vì hần là thủ lĩnh của Thiên Phong hội.

“ Tiểu Tuyết, chị mau qua đây.” Diệp Nhược Phong không thể chịu nổi cảnh tượng trước mắt. Bà chị ngốc nghếch, bốc đồng lại dám thân mật với kẻ thù không đội trời chung của hắn, thật tức chết. “ Tên khốn họ Tử kia, mày mau biến xa ra. Đừng có ở đó mà lấy lòng chị tao.” Giờ hắn cũng không thèm để ý xung quanh, tự động khai báo thân phận của Nhược Tuyết trước bàn dân thiên hạ. Tiếng xì xào bỗng nổi lên nhanh chóng, người con gái mà bọn họ đang thắc mắc chính là chị của Diệp Nhược Phong nổi tiếng đào hoa kia. Những ánh mắt sầm soi hướng về phía cô và Hạ Lâm.

Trong lòng Diệp Tuyết thập phần tức giận. Bữa ăn trưa bị bọn người của Thiên Phong hội phá đám, tên thủ lĩnh điên loạn kia của bọn chúng lại dám diễn trò trên chóc cô. Giờ lại đến tên tiểu dân ô đáng ghét này, khai báo quan hệ giữa cô và hắn ọi người cùng biết. Thật không thể chịu nổi. “ Mày câm ngay cho tao. Giờ chuyện tao quen biết ai mày cũng quản sao ?” Nhược Tuyết tức giận quát lại. Hôm nay, cô không xử tên này thì quả thật mất mặt rồi.

“ Chị mau qua đây, không nên đứng gần thằng chó kia.” Cô không thể ngờ được miệng hắn lại có phun ra câu nói như vậy. Nếu Tử Hạ Lâm là chó thì Diệp Phong hẳn phải đáng là chó đại, thật xấu hổ khi có đứa em như hắn. “ Nếu tao không qua thì sao ? Tao nói ày biết, chuyện của tao không đến phiên mày quản. Còn về Hạ Lâm thì đừng có mà nghĩ đến chuyện đụng tới anh ấy. Coi chừng tao ày nằm liệt luôn đó.”

Cô ra tới hậu thư rồi nắm tay Hạ Lâm mà kéo đi. Chỉ cần đứng đó một lúc nữa thôi thì thực sự, cô muốn nhảy vào đâm nát mặt hai tên thủ lĩnh của Thiên Phong hội kia mất. Con tức cứ từ đó theo cô đến khi về tới nhà. Ba Diệp nhận thấy con gái mình không vui liền ra sức nịnh nọt nhưng cô tuyệt không nói một lời nào, chỉ nhắc tới chuyện Tiểu Phong chọc giận mình ở căn tin.

“ Hai đứa nhỏ này. Tại sao cùng một trứng sinh ra mà lại không hợp nhau đến vậy.” Má Lâm cũng bắt đầu ca thán, bà không nghĩ rằng cặp song sinh nhà họ Diệp mà người ngoài luôn luôn ngưỡng mộ lại có tương lai như vậy. Tính tình của Tuyết Nhi luôn sẵn lòng đả kích, chỉ cần Tiểu Phong làm gì là con bé lại tức giận. Mà chuyện Tiểu Phong làm lại luôn liên quan đến con bé, chỉ làm những chuyện nó ghét nên cả hai cứ như chó với mèo, đấu khẩu nhau liên miên.

Nhược Tuyết mặc kệ nhị vị phụ huynh đang ca thán dưới nhà mà trốn luôn lên lầu. Cô không muốn nghe mấy bài giảng đạo kia cả má Lâm đâu, mà chỉ có một người cứu được cô ra khỏi tình trạng nguy hiểm đấy. Đó chính là ba Diệp. Chắc giờ hai người đó lại làm chuyện cảm thiếu nhi đó rồi. Mở máy ra, cô thấy tràn ngập những thư điện tử. Đã gần đến 8 giờ, trò hay mà Red báo cho cô sắp đến. Tranh thủ ngồi trả lời thư, cô bắt gặp một địa chỉ lạ, không có lưu tên. Đó là thư của White, anh ta nói rất muốn gặp cô để bàn về vụ giữa HELL và Thiên Phong hội, nhưng lại không nói rõ thời gian và địa điểm, giống như một thư thăm dò vậy.

Cô cũng nhàn nhạt trả lời lại. Không nói rõ một chi tiết nào cả. Ping pong ... Tiếng chuông báo điểm 8 giờ. Cô bật một kênh truyền hình trực tiếp qua mạng để xem, một cảnh kinh dị không ngờ nổi. Trong thời khắc ấy, toàn bộ những máy tính và tivi trên khắp đất nước Trung Quốc đều đang tải một clip, nội dung là những bức ảnh thê thảm của hoa khôi Trúc Vân của trường Song Phúc. Red chơi chiêu độc đến nỗi còn tung cả địa chỉ, số điện thoại dị động cá nhân, số điện thoại gia đình của cô ta lên đó. Kết thúc clip đó là một hình ảnh không chỉ chấn động toàn bộ giới hacker mà còn là toàn bộ người dân Trung Quốc.

Đó là hình ảnh của hacker Minh Lạc Lạc nổi tiếng đang tạo dáng với dáng vẻ nude toàn thân, nhưng vị trí quan trọng đã bị làm mờ. Nhược Tuyết cười phá lên, cô không ngờ Red lại chơi đòn thâm hiểm đến vậy. Nếu cô là tên Minh Lạc Lạc kia thì chắc đã tìm một lỗ mà chui xuống rồi. Mà hiện giờ, gần 1,3 tỉ dân Trung Quốc đang xem tivi hoặc sử dụng máy tính, cô dám chắc không ai lại không biết tới anh chàng hacker này, bằng chứng chính là Red đã bê nguyên cả một profile chi tiết của anh ta lên. Đây đúng là cách lăng xê hiệu quả nhất từ trước tới nay mà cô từng biết.

Dù Nhược Tuyết không có thù oán gì với tên Minh Lạc Lạc kia nhưng vì hắn ở Trong Thiên Phong hội, đã vậy còn đắc tội với Red nên không thể tha. Để cho bọn chúng biết, chọc đến HELL thì có kết quả như thế nào. Nhưng qua chuyện này cô cũng phải công nhận một điều, thể lực đằng sau rất Red vô cùng lớn. Cô nàng đã hack không biết bao nhiêu lần bộ an ninh mạng, đài truyền hình và hàng trăm vụ lớn nhỏ khác mà chưa hề bị cảnh sát mò đến. Mặc dù rất phẫn nộ nhưng với tài năng siêu đỉnh của Red thì họ hoàn toàn không thể tò ra được tung tích của cô, hoặc nói cách khác, họ không thể làm gì được cô nàng hacker ngông cuồng này.

Sau khi clip chạy hết, màn hình máy tính của cô thay đổi hình ảnh. Một phong nền màu đỏ chói rực rỡ, bên trong có ẩn kí riêng của HELL. Có điều chiếc lưới hái của tử thần có phần hơi lớn nên nhìn rất rùng rợn. Đó chính là cách kết thúc tuyệt vời nhất, dù không thông báo thì ai cũng biết được, kẻ đứng đằng sau vụ này là Red của HELL. Tâm tình của Nhược Tuyết cũng thoải mái hơn rất nhiều. Cô muốn cho Thiên Phong hội biết được thực lực thật sự của HELL.

Giờ này, Red đang rất sung sướng khi nhìn thấy thành quả của mình. Tivi dưới nhà cô cũng đang pháp clip đó, cô cố tình phát lại hai lần để ọi người cùng chiêm ngưỡng trò vui này. Minh Lạc Lạc chắc hẳn đã tức đến thổ huyết và vào viện tiếp máu rồi. Một nụ cười ghê rợn vang xa khắp khu biệt thự, khiến mấy người hầu bên trong nhà Red rùng mình. Họ biết, khi cô chủ cười, thì chắc chắn sẽ có chuyện kinh khủng nào đó xảy ra.

20. Chương 21: Bại Lộ

Red ngồi đó, căn phòng tràn ngập màn hình máy tính, mỗi cái lại hiển thị một thông tin khác nhau. Hôm nay là ngày vui nhất trong cuộc đời của cô. Không những đã hạ được tên Lạc Lạc đáng ghét kia mà còn phát hiện được bí mật vô cùng to lớn. Lần này, chắc chắn các thành viên trong HELL sẽ phải nhìn cô với kinh ngạc hơn bao giờ hết.

Một tiếng bip kêu lên. Có người xâm nhập vào đường truyền kết nối riêng của cô. Người có hết phá hỏng bức tường lửa vững chắc và hàng loạt các mật mã bảo vệ khác nhau do Red tạo nên chỉ có thể là Minh Lạc Lạc. Không ngờ, một thời gian không gặp, trình độ của hần đã tiến bộ vượt bậc, đến mức có thể lần ra địa chỉ của đường truyền này. Nhưng, dù thế nào thì hần cũng không thể đạt được mục đích của mình. Red không bao giờ là người thiếu cảnh giác như vậy, chỉ bằng một mình hần làm sao có thể đánh gục được cô.

“Tiểu Lạc Lạc của ta ... người đã quá xem thường bản cô nương rồi đó.” Giọng nói kiêu ngạo của Red vang khắp căn phòng. Ngón tay thon dài kia gõ lên mặt bàn kính theo từng nhịp đều đều với thái độ bình tĩnh quý dị. Trên màn hình chính hiển thị con số 82 %. Điều đó chứng tỏ, Lạc Lạc sắp lần ra được địa chỉ IP cũng như đường truyền cá nhân của Red, đồng thời với đó cũng là thời điểm, hacker lừng danh Red sẽ bị bại lộ thân phận. Nếu như tìm được, thì có thể, cuộc sống của cô sẽ bị hàng trăm mối nguy hiểm rình rập. Cô nhấp miệng, thưởng thức vị ngon lành của li bloody mary, loại cocktail yêu thích của cô.

Tiếng gõ tay trên bàn càng lúc càng dồn dập, con số trên màn hình bắt đầu tăng lên 96 %, 97 %, 98 %. Minh Lạc Lạc đang đi dần tới đích. Âm thanh ngọt ngào phát ra từ trên đôi môi đỏ thắm của Red. Cô bắt đầu đếm “1... 2... 3.”

Cạnh ... Ngón tay nhanh như cắt nhấn nhẹ lên nút Enter của bàn phím. Con số trên màn hình dừng lại ở 99 % mà không thể tăng thêm được nữa. Red nở nụ cười xảo quyết mê hồn. Lần này, Minh Lạc Lạc sẽ cảm thấy nhục nhã vì thất bại lần này. Nếu hần đã dám chấp nhận lời khiêu chiến của cô thì cô sẽ cùng hần chơi đến cùng. Trò mèo vờn chuột là trò chơi yêu thích của cô.

Cùng lúc đó, tại căn phòng số 444 của khu chung cư VIP tại Bắc Kinh, Minh Lạc Lạc đang vô cùng tức giận. Hần sắp sửa có thể truy được tung tích của cô nàng hacker Red kiêu ngạo kia thì toàn bộ Bắc Kinh bị cúp điện. Thành phố được xếp vào hạng tiên tiến nhất của thế giới đang chìm ngập trong bóng đêm, không có một chút ánh đèn. Mọi thứ sử dụng đến điện đều bị ngừng hoạt động, và tất nhiên là dàn máy tính yêu quý của hần cũng vậy. Chỉ còn 1 % duy nhất.

Việc bị cắt điện không thể trùng hợp đến thế, mà người có khả năng làm vậy chỉ có thể là Red. Mọi công sức của Lạc Lạc từ sáng đến giờ đã đổ xuống sông xuống bể hết cả, choang ... hần tức giận mà ném li nước vào tường. Bàn tay nắm chặt lộ rõ cả những đường gân, cơ.

“Không cần phải vậy. Dù sao đây cũng không phải lần đầu.” Giọng nói giễu cợt của Nhược Phong vang lên, trong phòng này không chỉ có một mình Minh Lạc Lạc mà còn có cả những thành viên chủ chốt của Thiên

Phong hội. Đám người đó chẳng những không an ủi hắn mà còn cười phá lên sung sướng, có kẻ còn dùng high five để ủng hộ Diệp Phong.

“ Các người được lắm!” Hắn tức giận thở phì phò rồi lao về phía Nhược Phong. Cả đám đánh nhau loạn. Bọn họ hiểu rằng, thất bại ngày hôm nay là một sự sỉ nhục đối với Thiên Phong hội, nhưng cổ ngữ có câu, quân tử trả thù mười năm vẫn chưa muộn. thời gian cho cuộc chiến này vẫn còn nhiều, Thiên Phong hội cần cảnh giác hơn với HELL.

[Red]: Tên khốn Lạc Lạc dám theo đuôi ta. Bọn chúng suýt nữa Làm được. Há há

[Green]: Cười cẩn thận rớt răng. Tên đó cũng không tầm thường đâu.

[Pink]: Mấy hôm không gặp mà có nhiều chuyện hay ghê. Ban nãy chị làm mất điện toàn bộ Bắc Kinh sao ?

[Orange]: Thế cậu em nghĩ là ai ? Chúng ta phải cho bọn chúng nếm mùi của HELL mới hả dạ... Thế Sliver đâu rồi ?

[Sliver]: Ta đây ... Ban nãy không báo trước, hại cái lap của ta tí nữa là toi mạng.

[Red]: Thế mạng của cái lap của người với mạng ta thì cái gì giá trị hơn hả? Ta chặn hắn ở 1 % cuối cùng, thật thoải mái... haha

[Violet]: Tội nghiệp Minh Lạc Lạc. Ta xem cái ảnh nude của hắn mà đứng tim. Cô em ác độc thật.

[Yellow]: May mà còn che đi cậu em bé nhỏ của hắn. Thế mai các người định chiến tại bệnh viện sao ?

[Green]: Vòng này của ta. Các người đến xem là được rồi.

[Purple]: Hix hix mai ta có việc không đến được. Các người nhớ quay lại cho ta nha.

[Brown]: Xin chia buồn cho cô em, mai anh sẽ tận tình tường thuật trực tiếp. Mà em đi đâu mất tích, anh đến nhà mấy lần không thấy.

[Red]: Đây hai đứa kia. Các người moi được thông tin của nhau rồi sao ?

[Purple]: Tại tên kia gian quá, ta mắc bẫy thôi T.T

[Sliver]: Vậy là Brown ăn một điểm, còn 4 điểm nữa. Ta đang mong có người thắng trò này đây.

[Amber]: Ta nghe nói Red cô nương truy được 5 đồng chí rồi. Lần này thì chúng ta coi như tự tử tập thể.

[Gray]: Ta là nạn nhân đầu tiên đây. Hôm nhận được thiệp của Red mà hết hồn. Vậy mau báo cho thủ lĩnh để chọn ngày tụ tập đi.

[Indigo]: Để cuối tháng này đi. Xong vụ bọn Thiên Phong hội thì xả hơi một thể.

[Copper]: Được đấy, chút nữa ta báo cho thủ lĩnh.

Đám người trong HELL nói chuyện tùm lum, không có chủ đề. Nhược Tuyết tạm biệt rồi chìm vào giấc ngủ. Hôm nay, tâm tình của cô cũng tốt lên được một chút, nhưng, cô không ngờ rằng, cơn ác mộng khi xưa lại tới. Trong khu rừng âm u đầy sương khói, dáng vẻ đang sợ của người phụ nữ có mái tóc dài, che khuất một bên mặt giống như con ma trong The Ring khiến Tiểu Tuyết giật bắn người. Cô chưa từng sợ điều gì như vậy, ánh mắt hằm hằm đầy sát ý của cô ta nhìn về phía cô. Trong khu rừng vắng lặng, tiếng cười man rợ của cô ta càng làm tăng thêm phần kinh dị

Nhưng, điều kì lạ là luôn có một đứa bé trai đứng chắn trước mặt cô. Miệng không ngừng an ủi cô đừng sợ. Cánh tay bé nhỏ của nó bắt chặt lấy tay cô, run bắn bật. Mặc dù cô biết rằng nó cũng đang rất sợ hãi nhưng, dáng vẻ kiên định, cứng cỏi kia của nó khiến cô có một cảm giác an toàn. Đứa bé quay người lại, khuôn mặt ngây thơ pha lẫn vẻ hoang dã, mãnh mẽ của nó khiến cô cảm thấy sững sờ. Đứa bé đó trông rất quen mắt, đặc biệt là nụ cười của nó.

Đột nhiên, một cơn đau ở ngực ập đến. Máu chảy xối xả, kèm theo tiếng la hét thất thanh của đứa bé đó. Khung cảnh thật thê lương. Tuyết Nhi choàng tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm trán cô. Cánh tay thon thả kia bất giác sờ lên ngực, ở đó có một vết sẹo lớn, màu hồng nhạt. Cô không thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra, vết sẹo này từ đâu mà có. Đường như cô đã đánh mất một phần kí ức quan trọng liên quan đến nó. Nhưng, điều cô muốn biết hơn cả, là người phụ nữ và đứa bé trong giấc mơ của mình là ai ?

Những suy nghĩ lan man tràn ngập trong đầu Nhược Tuyết, ánh mắt cô nhìn qua cửa sổ. Buổi đêm ở Bắc Kinh rất đẹp, ánh đèn điện vẫn soi sáng các khu phố nhỏ, con đường nơi đây. Cô cố gắng ép mình nghĩ về trò chơi ngày mai của HELL, để quên đi nỗi sợ hãi về giấc mơ ban nãy.

21. Chương 22: Nguy Hiểm

“ Em không nghĩ mọi chuyện sẽ đến mức này. “ Vừa nói, Nhược Tuyết vừa chọc vào phần cơm đang ở trước mặt mình, đôi mắt xinh đẹp của cô ánh lên những tia tức giận đáng sợ về hai kẻ đang ngồi phía đối diện kia. Bữa cơm hôm nay vốn dĩ chỉ có cô và Hạ Lâm nhưng không ngờ lại bị hai tên đầu sỏ của Thiên Phong hội là Lăng Hạo Thiên và Diệp Nhược Phong phá rối hết cả.

Không hiểu bọn chúng còn có sĩ diện không mà Tiểu Tuyết có mắng chửi thế nào, hai bọn chúng cũng coi như không biết mà ngồi cùng bàn với cô. Về mặt Hạ Lâm cười dịu dàng, tỏ vẻ không để ý nhưng cô biết, trong lòng anh vẫn có phần tức giận. “Em nên ăn cái này trước cho nóng.” Hạ Lâm coi hai kẻ đối diện khi như không khí mà tự nhiên đưa phần thức ăn của mình về phía cô một cách rất thân mật. Mùi canh gà thơm lừng, khói nóng bay nghi ngút trong không gian.

“ Sao anh làm được vậy ?” Cô biết rằng thức ăn này anh làm từ lúc sáng sớm, mà để trong hộp giữ nhiệt cũng không thể nào còn nóng như vậy được. “Anh nhờ mấy bác dưới căn tin hâm nóng lại hộ. họ còn bảo anh có muốn nghỉ học làm nhiên viên dưới đó không nữa.” Thật buồn cười. Một sóai ca ngồi ngồi như Hạ Lâm mà lại bị mời xuống làm nhân viên căn tin, thật không hiểu mắt họ bị làm sao nữa.

“Cứ tưởng vậy là hay àh.” Diệp Phong chêm thêm một câu đả kích. Hấn và Hạo Thiên ngồi trước mặt bọn họ mà bị coi như không khí thật không thể chịu nổi. Đã vậy Tiểu Tuyết còn không những không để ý mà còn chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn hấn một lần, mà còn thân mật với tên Hạ Lâm kia. Thật khiến người khác tức chết.

“ Đương nhiên là hay. Người có ý kiến gì sao ?” Trong lúc chờ đợi Hạ Lâm lọc mấy phần xương răm trong miếng cá chiên kia, Diệp Tuyết liền quay lại xử lí hai tên vô sỉ trước mặt.

“ Cậu ăn phần thịt bò hầm này đi.” Hạo Thiên lại tỏ vẻ quan tâm đến cô, đưa phần thịt của hấn đến trước mặt Tiểu Tuyết. Bọn hấn không hiểu rằng chính mình đang phá đám chuyện vui của người khác hay sao? Thật đáng ghét mà.

“ Tôi không ăn đồ của người lạ.” Cô thẳng thừng trả lời, nhưng cánh tay của hấn nhanh nhẹn hơn liền để phần thịt đó vào trong hộp cơm của cô trước.

“ Chúng ta không phải người lạ.” Hấn cố tình nhấn mạnh. Không khí trên bàn ăn lập tức trở nên khó chịu. Ánh mắt kinh ngạc của Nhược Tuyết, đôi mắt đầy hận thù của Hạ Lâm và Hạo Thiên nhìn nhau. Còn riêng tên tiểu dân ô Diệp Phong lại đang rất vui vẻ vì được xem trò hay.

“ Nếu rồi hơi thì đi tìm cô bạn gái hoa khôi kia mà đùa. Tôi không rảnh để chơi trò với cậu.” Nhược Tuyết tức giận nói.” Mà tôi nghe nói cô ta còn đang nằm trong bệnh viện, nếu biết bạn trai mình ở ngoài như thế này chắc liền tự tử mất. Thật mong là cô ta chết mau mau lên.” Giọng điệu châm chọc đầy ác ý của Tiểu Tuyết hướng về phía Hạo Thiên mà nói. Trong lòng cô không cảm thấy một chút thương xót hay dằn vặt gì cả. Còn người ai đều cũng tồn tại bản ngã đen tối trong chính tâm hồn mình, chỉ có điều, có người thừa nhận nó, còn có người thì không. Riêng với cô, việc chấp nhận và nuôi dưỡng ác tâm lại là một việc vô cùng thoải mái, một con người thông minh thì sẽ biết sử dụng nó vào đúng thời điểm.

Hạ Lâm cũng không mấy bất ngờ trước câu nói của Tiểu Tuyết. Vì khi nhìn vào đôi mắt trong veo, đầy xúc cảm kia của cô. Anh dường như có thể hiểu rõ được toàn bộ tâm ý của cô, kể cả bản chất lẫn nội tâm thực tại của cô. Nhưng, anh nguyện tâm nguyện ý yêu người con gái có ác tâm này. Thật sự, vị trí của cô trong lòng anh quá lớn, không thể hay đổi nổi, từ lần đầu tiên gặp Nhược Tuyết, anh đã tự thể với mình là phải có được cô, dù bằng bất cứ giá nào.

“ Chuyện đó không giống nhau.” Câu nói của Lăng Hạo Thiên khiến Diệp Tuyết cười khinh. Thế nào gọi là không giống nhau, hình như hắn không hề quan tâm đến sự sống chết của bạn gái hay sao mà còn ngồi đây. Định đáp lại lời hắn nhưng tiếng bíp ở điện thoại lại kêu lên. Là Red thông báo đến giờ hành hình, mà cô bị mắc kẹt giữa đám người này thì làm sao có thể tới được bệnh viện. Mãi nghĩ suy nhĩ lung tung mà Tiểu Tuyết đang không ngờ đến nguy hiếp trước mắt.

“ Ngon thật đấy!” Cô thử một miếng canh gà thơm ngon trước mắt mình. Không thể tin nổi là Hạ Lâm lại có thể nấu được món này ngon đến vậy. Vị ngọt thanh mát của hạt sen, với thịt gà thơm mềm kia, khiến người ta muốn ăn mãi không thôi.

“ Đừng có tự sướng nữa đi.” Diệp Phong đúng là chuyên gia phá đám. Hắn không thể ngồi im một chỗ để ăn được hay sao mà cứ phải chen thêm mấy câu chọc ngoáy kia chứ. Tiểu Tuyết dùng dùng nổi giận, đứng phắt dậy, ném chiếc thìa trên tay về phía hắn, nhưng không may là tên đó lại tránh được. Cô hét toáng lên. “Mày muốn gì ...”

Nhưng câu chưa kịp nói hết thì cô có cảm giác tức nghẹn trong ngực, không thể thở nổi. Hô hấp dường như bị chặn lại, không thể cảm nhận được gì. Bóng đen đã bao phủ trước mắt Diệp Tuyết, cô chỉ biết mình sắp ngã xuống.

Hạ Lâm bất ngờ khi thấy phản ứng lạ thường của Nhược Tuyết, khi cô ngã xuống, rơi vào vòng tay rắn chắc của anh thì anh thực sự thấy hoảng sợ. Tại sao lại bị như vậy, cô vốn vẫn đang bình thường, không những vậy còn chuẩn bị cho em trai mình một bài học lại tự nhiên ngất đi.

“ Tuyết Nhi, em không sao chứ ? Mau trả lời đi. Đừng dọa anh ...” Anh gào lên trong đau khổ. Khuôn mặt bé nhỏ của cô đỏ ửng lên, miệng không ngừng thở rít đáng thương giống như người bị ngạt thở vậy. Diệp Phong và Hạo Thiên cũng đứng tim. Cả hai chạy đến phía Hạ Lâm đang gắt gao ôm chặt lấy Nhược Tuyết. “Cô ấy bị làm sao vậy? Thằng khốn mày làm gì Tuyết Nhi rồi.” Hạo Thiên điên cuồng hét lên. Trong số họ không chỉ có mình Hạ Lâm là không giữ được bình tĩnh, ngay cả Lăng Hạo Thiên cũng như phát điên khi thấy cảnh này.

Trong căn tin bỗng nhiên xôn xao hết cả. Đám họ sinh trong trường đứng quây lại phía bọn họ, ánh mắt toát ra những tia lo lắng. Không thể hiểu được là Diệp Tuyết đã bị làm sao? Trong lòng họ lo lắng không ngừng. Dáng vẻ đau đớn của người con gái xinh đẹp kia khiến mọi người không thể cầm lòng được.

“ Mau đưa đến bệnh viện, chị ấy bị dị ứng rồi. Nhờ ơn món canh gà của mày đó, Tử Hạ Lâm.” Diệp Phong ném hộp đựng canh gà mà ban nãy Tiểu Tuyết bữa ăn xuống đất, khiến nó vỡ tan tành.

“ Làm sao ... như vậy ...” Giọng nói của của Hạ Lâm nghẹn lại. Anh không nghĩ mọi chuyện lại như vậy

“ Trong đó có nấm hương. Chị ấy bị dị ứng với nó. Mày còn không đưa Tiểu Tuyết đi, định để cho chị ấy chết ở đây sao?” Diệp Phong lại gào lên. Nhưng, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng của Hạ Lâm đâu nữa.

Cả hắn và Lăng Hạo Thiên cũng mau chóng đuổi theo. Họ chỉ cầu mong không có chuyện gì xảy ra với Nhược Tuyết.

22. Chương 23: Khổ Nhục Kế

“ Tuyết Nhi àh ... đừng như vậy. Anh lo lắm.” Giọng nói nỉ non mang theo chút ướt mát của Hạ Lâm khiến ai cũng thấy cảm thương. Trên chiếc xe cứu thương đã được gọi sẵn, bác sĩ đã sơ cứu trước cho Nhược

Tuyết nên tạm thời tình hình vẫn ổn. Nhưng họ cần phải đến bệnh viện thật nhanh thì mới có thể vượt qua được giai đoạn nguy hiểm trước mắt.

Bàn tay bé nhỏ, trắng bệnh không chút huyết sắc của cô bám nhẹ vào lòng bàn tay anh. Giọng nói thều thẻo, không còn sức lực của cô khiến cho anh không thể hiểu nổi cô đang định nói gì. Áp tai xuống gần đôi môi đang mấp máy kia, tìm anh dường như tan nát.

“ Anhđừng như vậy... Em không ... sao.” Anh thật muốn tức giận với cô gái ngang bướng này. Trông bộ dạng đau đớn hiện giờ của cô mà lại dám nói mình không sao. Anh hiểu cô có ý muốn an ủi mình nhưng thực sự, người có sao phải là anh. Trong lòng Hạ Lâm quặn lên một nỗi đau xót khôn nguôi. Anh thực sự không biết cô bị dị ứng với nấm mà có vậy, mùi nấm trong canh khá nồng, không có lí gì mà cô lại không thể ngửi thấy cả. Hoặc khi cô đã quá bất cẩn, tin tưởng vào món ăn mà anh đã làm ỉn.

Đôi mắt của Nhược Tuyết không nhìn về hướng chàng trai đang đau khổ trước mặt mình nữa, tất cả đều không phải lỗi của anh. Người duy nhất có lỗi bây giờ chính là cô. Nhược Tuyết dường như tự trách chính mình, cô không nên lợi dụng tấm lòng của anh dành ỉn như vậy ... Đôi mắt cô hiện lên những tia áy náy, nhưng đan xen qua đó là những tia giao hoạt, toan tính.

“ Bác sĩ, cô ấy thật sự không sao chứ!” Giọng nói ân cần của Hạ Lâm bên ngoài phòng bệnh khiến Tiểu Tuyết thấy phát ngấy. Từ lúc mới tới đây, anh đã trực tiếp đòi gặp viện trưởng rồi mời bác sĩ chuyên khoa đến khám cho cô. Chỉ là một cơn dị ứng nhẹ do thức ăn mà anh ấy lại làm lớn chuyện như cô đang mắc bệnh nan y không bằng.

“ Cậu Hạ Lâm, chúng tôi nói rằng cô ấy sẽ không bị làm sao cả. Chỉ là một cơn dị ứng nhẹ mà thôi. Tôi biết rằng cậu đang lo lắng cho cô ấy, thế nhưng tôi nghĩ giờ này cậu nên vào trong xem Diệp tiểu thư thế nào đi thì hơn.” Vị bác sĩ chuyên khoa hết lời khuyên nhủ anh. Dù họ đã giải thích rất nhiều lần như vậy nhưng anh vẫn cố chấp bắt mọi người phải kiểm tra lại thật kĩ càng cho cô, tránh trường hợp ngoài ý muốn.

Nghe vậy, Hạ Lâm liền vào thẳng trong phòng bệnh của Tiểu Tuyết, thấy dáng vẻ hồi phục nhanh chóng của cô anh mới yên lòng.

“ Em không sao chứ ? Có thấy khó chịu ở đâu không ?” Lần phát bệnh này của cô dường như đã ám ảnh anh rất nhiều. Nỗi lo sợ mất cô tràn ngập trong tâm trí anh, đến giờ vẫn chưa dứt.

“ Đừng trẻ con vậy. Bác sĩ nói không sao tức là không sao. Em cũng chưa đến nỗi phải chết mà.” Cô cố ra vẻ cười đùa để xua đi nỗi dằn vặt, day dứt trong lòng anh.

“ Tất cả chỉ tại anh ...”

“ Em đã nói là không phải, chỉ do em hơi bất cẩn, không để ý bên trong canh có nấm. Nếu anh cứ khẳng định như vậy thì bồi thường lại bằng cách chăm sóc em đi.” Vừa nói, cô vừa chìa quả táo đỏ tươi cùng con dao đưa cho anh. Hạ Lâm vui vẻ nhận lấy rồi gọt cho cô ăn.

“ Vẫn còn vui vẻ thế kia tức là chưa chết được.” Giọng nói chế giễu, mang theo vẻ tức giận của Nhược Phong vang lên. Ở bên ngoài cửa phòng bệnh, đám người đang đứng đó khiến Nhược Tuyết giật mình. Thế nào mà cả papa và mama thân yêu của cô lại có mặt tại đây rồi, chắc chắn chỉ có tên tiểu dân ô đáng ghét kia đi mách lẻo với họ mà thôi.

“ Sao ba, mẹ lại tới đây.” Cô lên tiếng gọi họ, đồng thời cũng như giới thiệu luôn để Hạ Lâm còn chào hỏi.

“ Con gái ta vào bệnh viện, làm cha, làm mẹ sao có thể không tới được.” Ba Diệp hùng hổ tiến về phía giường bệnh, đôi mắt đại bàng già của ông nhìn chằm chằm về phía Tử Hạ Lâm, ý muốn hỏi.

“ Cháu chào hai bác, cháu là Tự Hạ Lâm, bạn cùng lớp của Tuyết Nhi.” Anh nhanh nhẹn chào hỏi họ trước. Chỉ thấy đôi mắt của má Lâm có vẻ như hài lòng với mình, còn ba Diệp thì vẫn giữ nguyên thái độ, nhưng bớt dè chừng hơn trước.

“ Có cần nhìn người khác như vậy không? Ba dọa anh ấy hết hồn rồi đó.” Nhược Tuyết lên tiếng bảo vệ anh. Ai không biết mà nhìn vào đôi mắt của papa thì sẽ bị dọa ất hồn, huống chi Hạ Lâm còn ngây thơ, non nớt như kia. Sao có thể để anh bị papa khi dễ như vậy được.

“Được rồi. Con là nhất, nói gì cũng đúng được chưa.” Đối với Diệp Tuyết thì ông Quang Thành lại rất sủng nịnh cô, cưng chiều rất nhiều. “Mà nghe nói con bị dị ứng vì đồ ăn của cậu ta làm!” Nhưng thế nào thì ông cũng không thể bỏ qua cho kẻ đã làm tổn hại đến con gái yêu quý của mình.

“Cháu xin lỗi...” Ba Diệp không biết mình lại khơi vào nỗi đau vặt, day dứt trong lòng anh. Hạ Lâm chỉ có thể nói lời xin lỗi với họ mà thôi.

“Là con bất cẩn, không phải lỗi của anh ấy, ba thật quá đáng.” Tiểu Tuyết tức giận. Cô đã cố làm cho anh quên đi cảm giác tội lỗi ban nãy nhưng chỉ vì lời nói vô tâm của papa mà mọi chuyện lại trở về con số 0 hết cả.

Không gian trong phòng bệnh bỗng nhiên yên lặng lạ thường, không ai có dám nói chuyện nữa. Vì nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng lên vì tức giận của Nhược Tuyết, mà cô vừa mới khỏi bệnh nên cần giữ một không khí tốt cho cô.

“Em đừng như vậy. Bác ấy nói đúng mà.” Hạ Lâm vẫn không biết nặng nhẹ mà nói giúp họ ba Diệp, thật khiến Diệp Tuyết tức chết.

“Mặc kệ các người!” Nói xong cô liền kéo chăn kín đầu, không thèm để ý tới mọi người bên ngoài.

Nhưng, đột nhiên, có tiếng hét thất thanh đáng sợ từ bên phòng bệnh bên cạnh vang lên. Tiếng của một cô gái, nghe vô cùng thảm thương. Diệp Phong và Hạo Thiên bất giác giật mình, họ nhận ra đó là tiếng của Trúc Vân. Phòng bệnh của cô ta nằm kế bên phòng bệnh của Nhược Tuyết.

T toàn bộ mọi người trong phòng vội chạy sang bên đó để xem tình hình, mà không thèm để ý tới Diệp Tuyết vẫn đang cuộn tròn người trong chăn kia. Cô vẫn bình tĩnh như thường, thản nhiên lật chăn ra. Chỉ còn Hạ Lâm đang ngồi bên cạnh cô.

“Đưa em sang bên đó xem một chút.” Nụ cười xảo quyệt của cô khiến anh không hiểu được cô đang nghĩ chuyện gì.

Trong phòng bệnh màu trắng tinh khôi đã bị những đường sơn màu xanh lá vẽ nguệch ngoạc lên tường thành những hình thù đáng sợ, Trúc Vân nằm co quắp trên giường bệnh một cách đau khổ. Cảnh tượng vô cùng rùng rợn. Tăm ga trải giường dẫm màu đỏ tươi như máu, lan ra cả bộ đồ bệnh nhân của cô ta. Trên tay Trúc Vân vẫn đang cầm một con hình nhân bị châm rất nhiều kim vào thân. Ảnh của cô ta bị dính lên hình nộm đó, trông rất đáng sợ. Trò chơi lần này chắc sẽ là một cú shock tinh thần rất lớn đối với cô ta.

Mọi người đang bàng hoàng nhìn khung cảnh bị phá hoại ghê gớm của phòng bệnh mà bất giác rùng mình. Nếu là họ thì trong trường hợp này, chắc chắn sẽ bị dọa cho đến ngất mất. Tiểu Tuyết cười nhạt, trong lòng cô rất hứng thú với biểu hiện lần này của Green. Thật không uống công cô dùng khổ nhục kế để tới được đây.

23. Chương 24: Mắc Bẫy

Nhược Tuyết nhanh chóng li khai khỏi phòng bệnh. Cô biết được căn phòng này đã bị cài máy camera ẩn nên tốt nhất là nhanh chóng biến đi. Đám người của HELL luôn luôn làm việc có mục đích, hôm nay Green chơi vòng này, chắc hẳn anh ta cũng đã có chuẩn bị để có được cơ hội lần ra thông tin cá nhân của các thành viên trong hội. Đây chính là lí do cơ bản khiến cô phải tự mình dựng khổ nhục kế để tránh sự truy tìm của bọn họ.

Trong HELL có một luật lệ, chỉ duy nhất thủ lĩnh là Black mới biết được thân phận thực sự của các thành viên, còn một bộ mọi người bên trong hội đều không biết được điều đó. Tất cả các thông tin cá nhân của mỗi thành viên đều được giấu kín, nên thường sẽ không thể biết được thân phận hay dung mạo thật sự của từng người. Nhưng, cũng có một trò chơi khác kích thích hơn rất nhiều về vấn đề này.

Nếu như một thành viên trong HELL có thể lần ra được thông tin về 5 thành viên khác trong tổng số 20 người thì toàn bộ đều phải tự chính mình khai ra thân phận thực sự. Nhưng điều đó còn khó hơn lên trời,

khả năng ẩn nấp cũng như cắt đuôi của bọn họ vô cùng đáng gờm nên rất ít thành viên muốn tham gia vào trò này. Nhưng, chỉ ngoại lệ với Red – nàng hacker ngông cuồng, cô ấy thực sự rất hứng thú với trò chơi này và kiên trì chơi với nó trong vòng 3 năm liền. Đến giờ thì thực sự đã giành được kết quả.

3 năm để truy tìm thân phận của 5 người. bọn họ không thể hiểu nổi tính hiếu thắng của cô nàng lớn nhường nào nữa. Mà theo thông báo nội bộ là Gray là chiến sĩ hi sinh đầu tiên, còn 4 người kia vẫn chưa nhận được thiệp mừng từ Red nên rất hồi hộp. Tất cả mọi thành viên trong HELL đều có nguy cơ bị bại lộ ngoại trừ thủ lĩnh Black huyền thoại và thủ cứng Copper. Bọn họ đang rất lo lắng vì không ai muốn mình là người bị bại lộ.

Đang nằm trên giường bệnh suy nghĩ thì bỗng nhiên có một y tá bước vào phòng bệnh của cô, trên tay còn cầm theo một hộp quà màu đỏ chót. Diệp Tuyết sững người, màu đỏ này dường như đem lại cho cô cảm giác bất an.

“ Có một người gửi quà đến, cô ấy muốn tôi mang đến tận tay cho cô.” Giọng nói nhẹ nhàng của nữ y tá khiến Nhược Tuyết càng cảm thấy lo lắng hơn.

“ Thế cô có biết cô gái đó như nào không?” Tiểu Tuyết cố tìm một chút thông tin. Cô thực sự không mong muốn mình là người bị lộ như thế này.

“ Thật sự rất tiếc!” Nữ y tá cúi chào rồi nhẹ nhàng đặt hộp quà màu đỏ đáng sợ đó vào tay cô, nụ cười thêm phần thông cảm.

Cô thực sự ngỡ ngàng, không ngờ Red lại chọn mục tiêu là cô. Dù không mở hộp quà này ra cũng đủ biết bên trong là chiếc thiệp mừng chết tiệt kia của cô nàng đó rồi. Trước khi ra khỏi phòng bệnh, nữ y tá kia bỗng nhiên chỉ ngón tay ra ngoài cửa sổ phòng bệnh một cách kì lạ rồi rời đi không chút giấu vết. Với giác quan nhạy bén của, mình Tiểu Tuyết hiểu ngay ra ý đồ của cô ta.

Nhìn qua phần cửa sổ đang tràn ngập ánh nắng , phía dưới con đường lớn kia một chiếc xe Porsche mui trần màu đỏ chót sành điệu đang đậu phía dưới. Chiếc xe thật nổi bật dưới làn đường kia, cánh cửa xe bật mở, một cô gái bước ra. Nhìn từ trên cao, mái tóc dài, xoăn bồng bênh tự nhiên, thân hình nóng bỏng, đầy sức quyến rũ kia được thật khiến người khác muốn nổ mắt. Khuôn mặt xinh đẹp được che khuất bởi chiếc kính râm lớn, màu nâu nhạt. Nhưng, Tiểu Tuyết vẫn cảm nhận được, ánh mắt của cô gái đó đang hướng về phía cửa sổ phòng bệnh của cô. Ánh mắt hai người gặp nhau, một luồng tia điện mạnh tạo thành.

“ Ta không biết Sliver cao quý lại tự hi sinh mình như vậy nha.” Giọng nói kiêu ngạo của Red vang lên trong điện thoại. Cô nàng đang rất sung sướng khi đưa được Sliver vào bẫy của mình.

“ Chết tiệt ! Người còn định đùa với ta bao giờ nữa. Nói mau, người phát hiện ra ta từ lúc nào.” Nhược Tuyết không nóng không lạnh trả lời. Cô chỉ thắc mắc một vấn đề, mọi hành động của cô đều rất cẩn trọng như dùng IP giả, đường truyền bị khóa và cộng thêm mật mã bảo vệ. Không tin nổi là Red có thể mò ra thông tin của cô.

“ Mới thôi! Được gần 2 tuần, nhân cơ hội ngày hôm nay ta tóm luôn và cả người và Green. Còn Violet thì thông minh hơn, lẩn trốn trước khi ta tới.”

“ Vậy mà không nói sớm. Hại ta tí mất mạng vì khổ nhục kế.” Chuyện bị dìm ửng kia chỉ là một màn kịch. Mùi nắm trong canh rất nồng nên cô có thể nhanh chóng nhận ra, nhưng vì muốn tới bệnh viện với một lí do mà không để người khác nghi ngờ nên cô đành phải ửy khuất ớn canh kia vậy.

“ Ai biết người tự bày trò làm mình dìm ửng rồi vào viện. Ta thật sự không biết rõ được con người người thâm hiểm thế nào nữa.” Red chép miệng nói.

“ Cảm ơn vì đã khen. “ Tiểu Tuyết cũng tự nhiên đáp lại. Bỗng cô nhìn thấy mấy bóng người đáng vẻ khả nghi đang từ xa tiến đến chỗ của Red, mà cô nàng vẫn đang mải mê nói chuyện.

“ Chạy mau ...” Sliver hét lớn trong điện thoại. Ngay tức khắc, Red đã vào trong xe rồi phóng đi với tốc độ điên cuồng. Đám người kia chạy tới thì chỉ hít được đám bụi và hơi của chiếc xe Porsche kia mà thôi.

“ Vui thật đấy! Haha ...” Red cười lên sung sướng. Trong tình trạng bị truy đuổi như vậy mà vẫn không tắt máy điện thoại.

“ Vui cái đầu người. Lo mà về nhà đi, để bọn Thiên Phong hội tóm được là chết với Lạc Lạc đại huynh đó.” Sliver lên tiếng giễu cợt.

“ Cái tên đó thì làm gì được ta. Hứ! Mau mà lo cho thân người trước đi thì hơn.” Red cũng không khách khí đáp lại.

Tít ... Nhược Tuyết ngắt điện thoại rồi tắt nguồn. Có tín hiệu xâm nhập vào mạng cá nhân của cô. Cùng lúc đó, Hạ Lâm tiến vào trong phòng.

“ Em trở về đây khi nào vậy ? Anh nhìn mãi bên kia không thấy em đâu liền quay lại đây tìm.” Anh tiến gần đến bên cửa sổ nơi Tiểu Tuyết đang đứng. Cô vẫn không trả lời lại mà chăm chú nhìn xuống phía đường lớn kia. Minh Lạc Lạc đang ở dưới đó, trong dáng vẻ tức giận của anh ta thật khiến cô cảm thấy toái mái. Nếu Red mà được nhìn thấy cảnh này chắc cô nàng sẽ gào thét vì sung sướng mất.

“ Em hơi mệt. Bên đó đã xong chưa vậy?” Cô liếc mắt về hướng anh, dáng vẻ không để tâm hỏi chuyện.

“ Nghe nói cô gái phòng kế bên là học tại trường chúng ta. Mà hình như là bị bang hội nào đó trả thù.” Giọng nói của anh trầm nhẹ, khiến người khác hoàn toàn không thể đoán được ý tứ trong lời nói của mình.

“ Em muốn về nhà. Anh đưa em về chứ.” Hiện giờ cô đã bị lộ, mà ban nãy có tín hiệu xâm nhập vào mạng thông tin cá nhân và thuê bao điện thoại này của Nhược Tuyết. Cô cần phải về để xử lý lũ chuột cống đang rình mò mình.

[Red]: Là đường truyền của Green. Có vẻ anh ấy đã phát hiện ra người.

[Sliver]: Vậy mà ta tưởng ai. Nữ y tá hôm nay là người của người ?

[Red]: Đúng, ta cần đến để dọn dẹp đồng chiến trường của Green. Lyna giả làm y tá để xóa dấu vết cho anh ấy.

[Sliver]: Khi người đi, Minh Lạc Lạc có vẻ rất tức giận.

[Red]: Hahaha ... vậy mà ta không được chứng kiến cảnh đó. Tiếc thật. Dù sao hôm nay Thiên Phong hội bọn chúng cũng được một trận nhục nhã.

[Sliver]: Người bảo mọi người chơi nốt trong tuần này thôi. Cuối tuần chúng ta đi tụ tập.

[Red]: Tin ở đâu vậy ?

[Sliver]: Là thủ lĩnh thông báo. Người tự tìm địa điểm đi. Đến hôm đó mọi chuyện sẽ do người toàn quyền quyết định.

Ý của Nhược Tuyết chính là nói về trò chơi mà Red đã theo đuổi 3 năm nay. Lần này, tất cả mọi người trong HELL đều phải lộ diện toàn bộ, dù sao bọn họ đã ở bên nhau 3 năm rồi, đủ để các thành viên có thể tin tưởng lẫn nhau. Hoạt động của HELL là cực kì bí mật, nếu để bị lộ ra ngoài thì chắc chắn mọi người sẽ bị nguy hiểm. Đặc biệt là trận chiến với Thiên Phong hội.

24. Chương 25: Điểm Dừng

Trong những ngày qua, cuộc sống của Nhược tuyết khá yên bình. Cô không tham gia vào mấy trò chơi của đám người trong hội đối với Trúc Vân nữa mà ngoan ngoãn ở nhà, thiết lập lại mạng điều khiển cá nhân đã bị Red làm hỏng và tăng thêm các phần mềm bảo mật ẩn tính của mình. Nhưng như vậy thì cũng không phải cô mù thông tin đối với thế giới bên ngoài.

Nghe nói, Thiên Phong hội đã bắt đầu rục rịch truy tìm người của HELL với quy mô rất lớn, mà bọn chúng còn dám mời cả một tập đoàn hacker ở Liên Đoàn để lần ra thông tin của Red và một số người trong hội. Nhưng, bọn họ lại không biết rằng, một trong những quỹ từ thiện lớn nhất dành cho Liên Đoàn là nằm dưới

tay Red, nên chắc hẳn chúng sẽ bị một phen bẽ mặt. Tuy nói cô nàng hacker ngông cuồng kia luôn làm việc phi pháp nhưng, Red luôn dành hết tâm huyết của mình dành cho các hacker trẻ mà không có điều kiện trong tổ chức. Phần đa các thiết bị máy móc và nguồn vốn ban đầu của Liên Đoàn đều dưới danh nghĩa của Red nên dù làm nhiều chuyện xấu nhưng cô vẫn được mọi người rất kính trọng.

Còn về trò chơi của HELL đối với Trúc Vân thì cô biết được thông tin mới nhất hiện tại là cô ta đã được đưa về biệt thự của Lăng gia và bảo vệ nghiêm ngặt. Phải công nhận một điều là sức chịu đựng của cô ta quá lớn, bằng hàng loạt những cuộc trả đũa liên miên như vậy mà vẫn có thể giữ được tinh thần bình ổn. Sau chuyện của Green, Violet đã nhập cuộc. Trong gần một tuần mà xảy ra các trò chơi khăm dã man không có tính người như: khi Trúc Vân ăn cơm thì phát hiện ra bên trong có những mảnh thủy tinh cắt vụn, món canh thì có nhiều miếng dao lam. Không chỉ có vậy mà nhà riêng của cô ta cũng bị phá hoại, cô ta dù có được bảo vệ nhưng vẫn bị đánh lén trong bệnh viện rồi treo lơ lửng trên tầng thượng.

Dù sao, việc trả đũa Trúc Vân như vậy là đã đủ. Nên biết điểm dừng, nếu không cô ta rất có thể sẽ tự tử. Trò vui này không nên dính thêm cảnh sát vào cùng.

[Red]: Ta chán. Tất cả là tại người. Đang chơi vui mà.

[Green]: Ta không biết Tiểu Tuyết lại nhân đạo vậy nha.

[Pink]: Em không nghĩ tên của chị lại hay vậy nha. Diệp Nhược Tuyết ^^

[Brown]: Đừng nói với ta là cô em có quan hệ với tên nhóc Nhược Phong của Thiên Phong hội đấy.

[Sliver]: Bingo !!! Bọn ta là chị em sinh đôi.

[All]: Cái quái gì ???

[Sliver]: Không cần ngạc nhiên như thế. Ta không bán rẻ mọi người cho tên khốn đó đâu.

[Purple]: Nhìn tên Nhược Phong đó rất đẹp. Không biết Tiểu Tuyết của chúng ta có đẹp vậy không?

[Amber]: Đương nhiên là đẹp. Bất quá ta thấy người nên để ý lão Brown nhà mình đi. Hắn lại sắp sửa bùng nổ cho xem.

[Red]: Các người định dừng trò này sao. Đang vui mà.

[Sliver]: Vui cái con khỉ. Hôm nay một đứa trong Liên Đoàn đến báo cáo là tên Minh Lạc Lạc đó đang định mua chuộc mấy người để tìm tung tích của người.

[Yellow]: Thằng đó chắc bị điên. Đã thế ta sẽ cho Liên Đoàn đánh sập máy của nó thì thôi.

[Indigo]: Ghê thật. Hôm trước ta phát hiện đường truyền nhà ta bị xâm nhập. May mà chặn kịp không thì toi.

[Copper]: Ta đã trở lại ... Hahaha

[Violet]: Mời cô em ra khỏi diễn đàn. Mới đi đâu về mà phẫn vậy chứ.

[Copper]: Em với thủ lĩnh đi Tây Ban Nha. Vui quá trời luôn.

[Red]: Vậy người bảo Black là cuối tuần họp tại khu chung cư TOP nhá. Ta đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi. Các người chỉ cần đến và chờ chết thôi. ^^

[Amber]: Nhưng không liên lạc được với White, dạo này anh ta lặn đâu không biết nữa.

[Blue]: Vậy thì để thủ lĩnh báo đi. Chúng ta sao biết được White ở đâu.

[Gray]: Ta không đi đâu

[Sliver]: Me too

[Red]: Hai cưng không đi. Ta mang cả một xe cảnh sát chở đi. Đến lúc đó thì đừng hối hận.

[Copper]: Vậy thì được rồi nha. Cuối tuần này chúng ta sẽ tụ tập. Get funnyyyyyy ...

[Blue]: Cô em thực sự rất ‘phẫn’.

Thời gian trôi rất mau, chẳng mấy chốc đã tới thứ bảy. Tối nay, sẽ là một đêm lịch sử của HELL. Trong 3 năm khi bọn họ gia nhập hội, đây là lần đầu tiên mới biết được thân phận cũng như dung mạo thực sự của các thành viên. Dù không phải họ không muốn làm vậy nhưng thời gian 3 năm này đã quá đủ để mọi người tin tưởng lẫn nhau.

Nhược Tuyết ngồi trong lớp học nhưng tâm hồn toàn để ý đến chuyện khác. Hôm nay cô cần có một lí do chính đáng để rời khỏi nhà mà không bị nghi ngờ.

“Tối nay người rảnh chứ? Ta tìm được một nơi làm thêm phù hợp với yêu cầu của người rồi đó.” Đương nhiên là cô không thể quên được cái mục đích mua nhà ban đầu của mình.

“Vậy sao? Tối nay ta hơi bận, để hôm khác được không?” Sao lại trùng hợp vậy, tối nay cả hội đều đi tụ tập làm sao mà cô có thể vắng mặt được.

“Ừh, thế để ta thông báo lại cho ông chủ một tiếng. Lúc nào có thời gian rảnh thì báo cho ta một tiếng.”

Nhược Tuyết thở thẹ. May là Đình Giang không hỏi lí do, cô thực sự không biết trả lời hần như nào mất. Nhưng, thái độ bất thường từ sáng đến giờ của cô vẫn không thoát được khỏi ánh mắt tinh tường của Hạ Lâm.

“Em dự định đi làm thêm sao? Mắc vế đề gì về tiền à?” Thái độ của anh vẫn ân cần, dịu dàng như vậy, khiến cô không thể nhận ra thực sự anh đang nghĩ chuyện gì.

“Không phải, em có ý định mua nhà riêng nên cần tiền. Đi làm thêm cũng là một giải pháp hay.” Tiểu Tuyết thú nhận. Cô không muốn giấu giếm anh bất cứ chuyện gì ngoại trừ việc cô là thành viên của HELL.

“Vậy sao? Thế ba mẹ em đồng ý cho em chuyển ra ngoài?”

“Đương nhiên là không. Nhưng, chỉ cần em kiên quyết thì họ sẽ không làm gì được.” Lời nói của cô chắc chắn như vậy, khiến Hạ Lâm bất giác cười nhạt. Đôi mắt ngây thơ, non nớt kia bỗng nổi lên những tia bất thường, trong lòng anh đang có những toan tính sâu xa.

Buổi tối, Nhược Tuyết lấy lí do là đi làm thay cho Đình Giang một buổi rồi chuồn ra khỏi nhà. Nhưng, cô không ngờ rằng, trong một ngõ hẻm tối vắng ngay gần nhà mình kia, có một bóng đen đang đứng ở đó. Đôi mắt của hần trong đêm sáng quắc như những con đại bàng lớn đang chờ mồi.

Bước đi thông thả trên đường lớn, cô không có ý định bắt taxi hay đi xe bus tới khu chung cư TOP kia vì đằng nào thì nó cũng ở gần đây. Bóng đen phía sau vẫn theo sát cô một cách cẩn trọng. Một tiếng động cơ xe rú lên man rợ trên đường, chiếc Porsche mui trần màu đỏ chói sành điệu dừng lại sát chỗ Diệp Tuyết.

“Lên xe mau. Chúng ta chơi với lũ chuột kia một chút nào.” Giọng nói sắc mùi kích thích của Red vang lên. Cô nàng vẫn giống như mọi ngày, ăn mặc rất thời trang, thân hình bốc lửa đầy quyến rũ kia càng được phô ra. Tuy vậy nhưng chiếc mặt nạ nửa mặt màu đỏ kinh dị kia đã che khuất khuôn mặt xinh đẹp của Red.

Nhược Tuyết phi thân lên xe mà không cần mở cửa. Ánh mắt cô nhìn thấy cái bóng đen phía sau mình đang hoảng loạn quan gương chiếu hậu. Tiếng cười thảo mãn của Red vang trên đường, tiếp ngay sau đó là tiếng động cơ xe gào thét phóng đi như một cơn lốc. Để lại bóng đen tức giận đang đứng phía sau.

25. Chương 26: Tập Kích

Đừng nói với ta là người không biết là bị bọn chúng bám theo đó nha.” Red lên giọng với vẻ khiêu khích. Miệng cô nàng vẫn hoạt động như tay thì vận vô lăng một cách điên cuồng, đôi chân thon dài kia giật giật theo điệu nhạc điên cuồng phát ra trong xe.

“Người coi ta là gà sao bà cô. Mau mà lo cắt đuôi đám chuột cống phía sau đi.” Nhược tuyết lười biếng trả lời. Đôi mắt cô vẫn dán chặt vào chiếc màn hình điện thoại để nhắn tin, có đôi lúc lại liếc qua gương chiếu hậu để nhìn hai chiếc ô tô đang bám theo họ lúc này.

Trên đường đang rất đông xe qua lại, nhưng cô phải thực sự bái phục tài lái xe của Red. Cô nàng lượn che nhanh đến chóng mặt, thậm chí còn không thêm để chân vào vị trí phanh. Chiếc Porsche màu đỏ chói lóa như tên lửa ngoài đường khiến những chiếc xe khác phải kinh hãi mà rú còi ầm ầm.

“ Người lại hack mấy cái CCTV kia rồi.” Tiểu Tuyết quay lại sang hai bên đường, ngắm cảnh buổi đêm ở Bắc Kinh đang trôi đi trước mắt như một cơn lốc.

“ Kể cả không hack thì cảnh sát nhìn thấy xe của ta cũng không dám động vào.” Red hùng hồn tuyên bố.

“ Nhưng lũ chuột kia cũng không phải tay vừa. Nhìn đường lái của chúng cũng biết là tay đua cấp 3B trở lên.” Cô âm ừ thông báo. Với trình độ đua siêu đẳng của Red mà còn không cắt đuôi được chúng thì cũng đủ hiểu bọn người này chắc chắn đã đánh hơi được điều gì.

Red liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu. Trông đường lái cứng cỏi nhưng không kém phần nhanh nhẹn của bọn người phía sau thật khiến cô nhức đầu. Chỉ còn khoảng 10 phút nữa là đến giờ G. Tiểu Tuyết và cô không thể cứ lang thang mãi bên ngoài đường như vậy được. Lấy chiếc điện thoại ra, cô liền bấm một dãy số lạ hoắc, đến khi màn hình đổi màu đỏ quỳnh rữ thì mới cất nó đi.

“ Thắt dây an toàn vào cô em. Chúng ta chuẩn bị xuống địa ngục nào. “ Tiếng hét của Red vang xa khắp con đường. Bất ngờ, cô nhấn ga lao như điên, động tác nhanh đến nỗi Diệp Tuyết chỉ kịp bám chặt lấy cánh cửa xe. Hai chiếc ô tô phía sau cũng tăng tốc độ đuổi theo sát nút. Để nói về tốc độ thì quả thực, chiếc Porsche này không thể đấu nổi với hai chiếc Volvo phía sau kia. Nhưng, Red và Sliver không thể chết dễ dàng như vậy được.

Khi đảm bảo không còn chiếc xe nào đang ở phạm vi quanh mình, Red bất chợt thắng gấp rồi quay ngược đầu xe. Bánh xe va chạm với mặt đường tạo ra những tia lửa chói lóa. Hai chiếc Volvo phía sau không phản ứng kịp nên đành để cho chiếc Porsche biến mất trong làn xe.

“ Chúng ta đang đi ngược chiều ! Vui chứ ?” Red tự hào nói. Nhưng cô biết rằng, đám chuột đằng sau không thể dễ dàng bị cắt đuôi như thế.

“ Mau gọi viện binh đi. Còn 3 phút thôi.” Sliver nhẹ giọng nhắc nhở. Ngay lập tức, hai chiếc xe Volvo phía sau bị hai một chiếc xe màu bạc khác chặn lại. Chiếc xe mới đến kia cố tình đâm liên tiếp vào xe bọn bám đuôi khiến chúng không cách nào thoát ra được. Xe của Red an toàn rời khỏi hiện trường.

“ Đã hoàn thành nhiệm vụ thưa cô chủ !” Lyna lạnh lùng thông báo. Cô ấy sẵn sàng tiêu diệt bất cứ kẻ nào có ý đồ đối với nữ chủ nhân của mình.

“ Tốt lắm, tiêu hủy chiếc xe rồi về khu trung cư TOP.” Red rất hài lòng với cung cách làm việc của Lyna, nhanh gọn và không để lại bất cứ dấu vết nào.

8PM: Tầng 24 khu chung cư TOP

“ Đây hai tên thất bại. Uống hết ly này đi !” Violet đưa đến cho Tiểu Tuyết và Gray mỗi người một ly cocktail. Làm sao hai người họ có thể từ chối tâm ý của cậu ta. Mọi người vẫn vui vẻ bàn tán mà không thêm để ý đến sắc mặt thâm trầm của Red.

“ Mục đích hôm nay tới đây mọi người đều rõ cả. Vậy nên bắt đầu đi.” Giọng nói mang theo quyền uy không thể cưỡng lại của thủ lĩnh khiến cho đám người của HELL đang nhốn nháo bỗng dưng nghiêm túc hẳn. Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Red để chờ đợi kết quả.

Trong đám người bọn họ ngày hôm nay chỉ có Sliver và Gray là không đeo mặt nạ. Còn những người khác thì vẫn theo quy định cũ, dùng chiếc mặt nạ nửa mặt với màu sắc riêng của mình. Black thực sự nổi bật, cô mặc trên người chiếc váy màu đen tuyền phá cách cổ rộng và thêm chiếc mặt nạ nửa mặt màu đen quỷ dị càng thêm phần kích thích của mọi người. Chỉ có đôi mắt màu xanh lơ trong suốt là không bị che khuất. Copper thì như một con cún nhỏ bám đuôi theo cô không ngừng. Hôm nay, cô nàng diện bộ đồ màu đồng của hãng Chanel, chiếc áo T-shirt kèm gile phối với chiếc quần đùi ngắn trông thật năng động.

Mọi người trong buổi party hôm nay thực sự rất nổi bật. Những bộ đồ họ diện trên người không thuộc nhãn hiệu nổi tiếng thì cũng là đồ đặt riêng của từng nhà thiết kế. Nhưng duy nhất chỉ có Tiểu Tuyết là khác

biệt, cô mặc chiếc váy màu rêu của má Lâm may lần trước ình, trên cổ đeo chiếc dây chuyền bạc có mặt chữ in “Sliver”.

“ Ta tìm được 5 người, trong đó có Sliver và Gray đã tử trận.” Red sung sướng kể lại. “Như vậy là còn 3 người nữa, các người có đoán được ra ai không?” Không khí càng trở nên hồi hộp hơn bao giờ hết. Vì trong số bọn họ không ai muốn mình là người thất bại trong trò chơi này giống Gray và Sliver.

“ Mau nói luôn đi. Ta không thích kiểu mập mờ này đâu.” Amber là người ít có tính kiên nhẫn trong số bọn họ, cô nàng sẽ không bao giờ chịu nổi áp lực kiểu này.

“ Vậy thì cho người. “ Red ném một tập tài liệu vào tay Amber, trong đó có đầy đủ hồ sơ mật của 5 người đã thất bại trong trò chơi. Hai người đầu tiên đương nhiên là Tiểu Tuyết và Gray – Rapper Leo nổi tiếng. Còn 3 người còn lại lần lượt là Green – anh chàng trưởng phòng kế hoạch tài năng của công ty X, cậu em Pink thiên tài về chất nổ đang học tại học viện Bắc Kinh. Và cuối cùng là Violet – DJ tại Dark night, club mà Red thường xuyên lui tới nhất.

“ Vậy thì mọi người định thế nào đây ? Đừng bảo là lộ diện tại cái hội trường này đấy nhá.” Copper thực sự không thích chỗ này chút nào, cô đến đây chỉ vì đặc quyền lựa chọn của Red ngày hôm nay.

“ Đừng nóng vội !” Black lên tiếng. “Chúng ta chuyển địa điểm chứ?” Dù sao thì thủ lĩnh rất yêu chiều thú cưng của mình. Chỉ cần Copper tỏ thái độ phản nản đôi chút là Black có thể thay đổi ý kiến bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, hội ánh đèn tại hội trường vụt tắt. Cả đám người hoang mang không biết có chuyện gì đang xảy ra.

“ Rời khỏi đây mau. Chúng ta bị tập kích rồi.” Red hét hoảng kêu lên.

26. Chương 27: Đối Đầu

Không gian bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, mọi người như không tin vào tai mình nữa. Có người đang tập kích lên đây ? Cuộc họp này hôm nay của HELL đều được bảo mật thông tin tối đa nên không thể có chuyện bị lộ ra ngoài, trừ khi mạng chủ của kênh dữ liệu riêng đã bị hack. Thật không ngờ có kẻ lại dám làm chuyện này với HELL.

Tiếng chuông điện thoại đồng loạt vang lên. Blue và Yellow chuẩn bị nhấc máy.

“ Đừng nghe!” Red quát lên. “ Mau tắt nguồn đi.” Nhưng mọi thứ đã quá muộn. Blue đã vô tình nhấc máy. Trong lúc đang bối rối không biết xử lí làm sao thì Pink chợt nhảy chồm đến rồi ném chiếc điện thoại đó vào tường. Bốp ... Chiếc điện thoại đã vỡ nát thành nhiều mảnh. Blue khóc không ra nước mắt còn Yellow thì vuốt ngực thở phào vì mình ban nãy không nhanh tay nhấc máy.

Mọi người tập trung nhìn lên chiếc màn hình LED trên chiếc lap yêu quý của Red. Trước khi tới đây, Red đã đặt thiết bị theo dõi toàn bộ khu chung cư, hiện tại nơi này không có người ở nên chỉ có duy nhất tầng 24 này có 19 người trong HELL.

“ Nhìn thấy những chấm đỏ này chứ, đó là hiển thị cho từng con chuột đang chuẩn bị mò lên đây.” Red tỉ mỉ chỉ ọi người, những ngón tay thon dài vẫn đang đánh loạn xạ trên bàn phím. Cô đeo chiếc tai ghe không giây rồi liên lạc với Lyna.

“ Theo như hiện tại thì chúng có khoảng gần 50 người. Chênh lệch số lượng quá lớn nên chúng ta không thể đấu lại chúng.” Red kết luận, giọng nói còn mang chút hoang mang. Giờ bọn họ đang rơi vào thế bị động. Toàn bộ tầng dưới đã bị đối phương chặn đứng, hiện giờ muốn thoát ra khỏi tòa nhà này là điều không thể.

“ Ngắt toàn bộ điện của tòa nhà đi Red.” Black lạnh lùng nói. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải trường hợp này, bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất là phải giữ chân được đối thủ càng lâu càng tốt. Hiện tại đám người đó đang di chuyển bằng thang máy để lên đến tầng 24 này.

“ Chỉ được 10 phút thôi. Tên Lạc Lạc đó đang thả virus vào máy của ta.” Red tức giận nói. Cô không thể ngờ tên đó có thể phá được mã bảo vệ của kênh dữ liệu và mò được đến đây. Vậy chúng tớ, trò đuổi bắt ban này ngoài đường kia chỉ là một màn kịch che mắt người khác, để cô và Sliver mắc bẫy của bọn chúng.

Black liếc mắt ra hiệu cho Copper. Cô nhóc lẩm lời liên lập tức liên lạc với quân cứu viện. “ Họ nói 5 phút nữa trực thăng sẽ tới. Mọi người mau chóng lên sân thượng của tòa nhà này.” Nếu tính ra thì họ còn dư 5 phút, nhưng có vẻ tình hình không được khả quan, Minh Lạc Lạc đang sử dụng phần mềm cải tiến do Liên Đoàn phát hành nên khó có thể xâm nhập đảo ngược lại máy của hắn.

“ Vậy thì được! Mau đi thôi.” Black trực tiếp ra lệnh ọi người. Bọn họ cùng nhau rời lên tầng thượng của tòa nhà. Nhưng, vì đã bị ngắt điện toàn bộ nên chỉ có thể sử dụng cầu thang bộ, nhưng mới chỉ tới tầng thứ 36, nguồn điện đã được khôi phục trở lại. Những chấm đỏ trên màn hình đang gần rút ngắn khoảng cách.

“ Chết tiệt. Tên khốn đó dám phá hủy hệ lập trình mới của ta. Không thể tin nổi.” Red rít lên điên cuồng. Nếu không phải có Brown và Violet giữ lại thì cô nàng đã lao thẳng xuống tầng dưới để tự mình đập nát mặt tên Minh Lạc Lạc rồi.

“ Đừng lôi thôi nữa. Mau đi thôi.” Chỉ khi thủ lĩnh lên tiếng thì đám người kia mới không gây rối nữa. Trong lòng họ vô cùng tức tối, muốn một phen sống chết với Thiên Phong hội, nhưng ngày hôm nay không phải là cơ hội thuận lợi để có thể làm việc đó.

Với thái độ lạnh lùng, đáng sợ của thủ lĩnh thì bọn họ thực sự không muốn làm trái lại lời của cô nói. Nhưng, đối lập với thái độ đó là vẻ ngây ngốc, đáng yêu của Copper vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra mà cứ thoải mái trò chuyện với Pink. Cuộc hội tụ ngày hôm nay của HELL lại vắng mặt White, anh chàng đó luôn rất lười đến những buổi party do mọi người tổ chức nên không ai cảm thấy lạ cho lắm.

“ Bọn chúng đang ở tầng 30. “ Red thông báo. Hiện giờ bọn họ đã lên đến sân thượng của khu chung cư này. Black mỉm cười gian ác nhìn về phía cánh cửa kia. Cô liếc mắt ra hiệu cho Pink rồi nhẹ nhàng phân phó một cách thoải mái.

“ Toàn bộ sẽ lên trực thăng. Còn Sliver ở lại tham chiến.” Lời nói của Black thực sự khiến mọi người muốn rớt hàm. Một mình Tiểu Tuyết sẽ ở lại ứng chiến với gần 50 tên trong Thiên Phong hội.

“ Có nhầm không vậy đại tỷ ? Chị muốn Sliver bị chúng nghiền nát thành tương sao ?” Green lên tiếng. Mặc dù bọn họ tin tưởng vào khả năng chiến đấu của Tiểu Tuyết nhưng để một mình cô ấy ở lại thì thật sự có phần không được khả quan.

“ Lên đi. Đừng nói nhiều.” Copper quay lại nhắc nhở mọi người. Thủ lĩnh làm gì luôn có một lí do riêng, Black sẽ không bao giờ hi sinh những thành viên trong HELL một cách vô lí. Đặc biệt là trong trường hợp này. Dường như, Copper và Red biết được lí do bí mật kia nên nhanh chóng trèo lên dây thang mà trực thăng thả xuống. Toàn bộ các thành viên trong HELL đều nhìn Tiểu Tuyết với ánh mắt bất đắc dĩ, họ thực sự không muốn để cô ở lại đây một mình nhưng đây là lệnh của thủ lĩnh. Họ không thể làm trái được.

Nhược Tuyết thấy đầu mình ong ong. Cô không ngờ thủ lĩnh của mình là có một mệnh lệnh điên rồ đến vậy. Họ để lại một mình cô rồi lên cả trực thăng, thật không thể tin nổi, một mình cô làm sao có thể thoát được khỏi đây. Trong lúc bối rối không biết làm sao thì đám người kia đã phá nát cánh cửa thông lên sân thượng rồi ùn ùn tiến vào. Cô không thể tin vào mắt mình nữa, bọn người đó đông đến nỗi có thể xếp kín cả chỗ này.

“ Sliver ~ ~ ! Khoảng 70 tên, ban này ta đếm nhầm.” Tiếng của Red vẫn vang vọng trong không trung kia. Bọn họ vẫn còn vui vẻ ngồi trên trực thăng một cách an toàn mà xem trò vui ở phía dưới. Đếm nhầm cái con khỉ ? Đây chẳng phải là cổ tình giết người sao ? Bảo một mình Tiểu Tuyết với 70 tên trong Thiên Phong hội thì thực sự là tàn nhẫn rồi. Cô không thể hiểu nổi đám người trên trực thăng đang có âm mưu gì. Nhưng có thể chắc chắn một điều, âm mưu này chắc chắn không bình thường.

May mà ban này Diệp Tuyết đã thay bộ váy vương vীu kia và mặc bộ đồ thể thao màu đen của Yellow đưa cho, nên sẽ không bị Diệp Nhược Phong đang đứng ở phía đối diện nhận ra. Dưới chiếc mặt nạ màu bạc xinh đẹp, khuôn mặt của cô đã được che kín nhưng đôi mắt vẫn lộ ra. Cô cảm nhận được sự hoài nghi từ phía Nhược Phong và Lăng Hạo Thiên. Sliver chậm chậm lùi lại về phía các bức tường bằng kính bảo bọc quanh khu sân thượng rộng lớn này. Hiện tại cô đang đứng ở tầng thứ 40, nếu rơi từ đây xuống chắc chắn

sẽ tan xương nát thịt mà chết. Nhưng, nếu rơi vào tay Thiên Phong hội thì còn nhận được cái kết thảm hơn rất nhiều. Dù trong lòng có phần sợ hãi nhưng Tiểu Tuyết vẫn đứng đối mặt hiên ngang với lũ người kia, bộ dạng như sẵn sàng có thể lập tức lao vào xử lý lũ phá đám này.

Ở phía đối diện, đám người của Thiên Phong hội đang rất hưng hực khí thế. Bọn chúng chờ giờ phút này từ lâu lắm rồi, máy mẫn là Lạc Lạc đã lần ra được thông tin từ hai thành viên trong HELL là Blue và Yellow nên bọn chúng có thể tập kích một cách bất ngờ khiến HELL không thể trở tay như vậy.

“ Thủ lĩnh của HELL thật không bình thường! Có thể huy động trực thăng chỉ trong vòng 5 phút chứng tỏ thế lực của ta không nhỏ chút nào.” Diệp Phong hứng thú ca ngợi. Bọn họ nghĩ rằng kế hoạch ngày hôm nay sẽ có thể tóm gọn tất cả thành viên của HELL. Nhưng không ngờ, lại để bọn người đó thoát được.

Cánh tay của Minh Lạc Lạc vẫn đánh loạn xạ lên bàn phím laptop, ánh mắt nhìn về phía Sliver một cách huyền bí.

“ Kia chẳng phải là cô nàng Sliver cao quý của bọn chúng sao ? HELL định chơi trò gì đây. 1 ăn 70 chắc.” Giọng nói của hắn vang xa khắp sân thượng một cách giễu cợt. Đáp lại ngay câu nói của hắn là dòng chữ màu đỏ chói trên màn hình máy tính kia.

27. Chương 28: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân

Tâm trạng hoảng loạn của Tiểu Tuyết đã được thay thế bằng cảm giác kích thích khó tả lạ thường. Tiếng trực thăng rì rì trên cao phát ra một cách âm ỉ, các luồng gió mạnh được tạo thành khiến mái tóc của cô bay tán mát.

“Cốp” âm thanh vang dội khiến đám người của Thiên Phong hội giật bắn mình. Chiếc gậy bóng chày bằng gỗ-thứ vũ khí yêu quý của Brown đã được hạ đài. Cầm được chiếc gậy trên tay, Nhược Tuyết ngược đầu lên, nhìn về hướng chiếc trực thăng vẫn đang lơ lửng trên à không chịu bay đi kia.

“ Nhập cuộc đi, Sliver đáng yêu của ta.” Giọng nói khàn khàn của Brown càng khiến cô thêm bức tức. Anh ta đang đắm đuối ôm chặt lấy Purple theo kiểu một tay ôm mỹ nhân ngồi xem kịch hay của mấy kẻ vương giả khốn kiếp.

“ Bỏ từ đáng yêu đi!” Cô lạnh lùng phản bác lại. Nhưng cùng lúc đó thì khoảng 5, 6 tên của bên đối thủ đã tiến lên trước, có ý định giao chiến. Cô thực sự muốn khóc mà, làm sao một mình cô có thể đấu lại với từng này tên. Mà trong khi đó, bọn chúng còn vô cùng lực lưỡng và to cao.

“ Bình tĩnh nào cô em, bọn anh sẽ không làm em bị thương đâu. Chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo lời anh là được.” Thật buồn nôn! Nhược Tuyết liếc mắt nhìn tên đi đầu đám người ứng chiến kia, ánh mắt của bọn chúng như ác lang, chỉ chờ muốn giật chiếc mặt nạ màu bạc của cô ra, để xem khuôn mặt thật của Sliver là gì. Nhưng, ý đồ của bọn chúng sẽ không bao giờ hoàn thành được.

Một gậy vung lên. Bốp bốp... Tiếng va đập của gậy vang ròn tan, nghe rất vui tai. 6 tên ra ứng chiến thì máu trên đầu đã chảy thành suối trông rất đáng sợ. Máu đỏ của máu nhuộm kín mặt bọn chúng. Giờ, chúng nằm co quắp dưới đất mà ôm đầu, tiếng rên la thất thanh nghe thật đau lòng. Đối phương thật sự hoảng sợ, họ không nghĩ rằng một cô gái lại có thể ra tay tàn độc đến vậy, những cú đập gậy không chút lưu tình, nhanh tới nỗi không thể nhìn thấy được và nhắm thẳng hướng đầu của đối phương để ra đòn.

Ngạo khí của bên Thiên Phong hội đã giảm hẳn. Ánh mắt lo lắng của bọn chúng hướng về phía Nhược Tuyết mang vẻ dè chừng. Bọn chúng đã đánh giá quá thấp khả năng của cô, nên nhận được một bài học đắt giá như vậy cũng tốt. Trái ngược với chúng là tiếng huýt sáo, hò hét của đám người trên trực thăng kia. Thật không có chút lương tâm nào cả, bọn họ nhả tâm để cô một mình và giờ lại vui sướng khi thấy cô giao chiến đến thế.

“ Tiếp tục đi. Cho bọn chúng biết thế nào là động vào HELL.” Pink hét to hết cỡ. Phía sau cậu nhóc còn có Copper đang nhổm cả người ra ngoài để cổ vũ. “ Sliver ~ ~ ~ I love you.”

Có ai cần nhắc nhở với cô bé là Nhược Tuyết không phải là dân les không đây. Vấn đề hiện giờ nếu còn tiếp tục giao chiến thì người bị hại chắc chắn sẽ là cô.

“Ta muốn lên đó...” Cô không thèm để ý đến sĩ diện nữa mà hét to. Nếu chết rồi thì còn cần sĩ diện để làm gì nữa nên tốt nhất là giữ lại cái mạng bé nhỏ này trước đã.

“Đừng lo ... một chút nữa là ổn.” Red lên tiếng. Nhưng ánh mắt đầy kiêu ngạo vẫn hướng về phía inh Lạc Lạc để thị uy. Đáp lại ánh mắt đó của cô nàng là sự tức giận bùng nổ trong đôi mắt sáng quắc của Lạc Lạc. Hắn đang rất tức giận, cực kì tức giận. Hắn không ngờ kế hoạch ngày hôm nay của mình lại có thể dễ dàng bị phá vỡ đến vậy. Thật không ngờ thế lực của HELL lại lớn đến vậy, một trực thăng lơ lửng tại bầu trời Bắc Kinh lại không bị bất cứ phương tiện của cơ quan an ninh Trung Quốc nhòm ngó đến. Mặc dù hắn đã cố tình thông báo với cảnh sát nhưng chỉ nhận lại được sự im lặng từ phía họ. Không còn nghi ngờ gì nữa, kế hoạch ngày hôm nay của bọn hắn đã thất bại nặng nề. Giờ chỉ còn một cơ hội duy nhất chính là bắt sống được cô nàng Sliver từ phía HELL để có thể lấy lại được danh dự.

Trong lúc đang đau đầu để nghĩ cách rời khỏi đây thì bỗng có bóng người bước lên khiến Nhược Tuyết cả thấy lo ngại.

“Lần này là tôi được chứ? Nghe đại danh của Sliver đã lâu nhưng giờ mới được dịp gặp mặt.” Kẻ bước lên là Diệp Nhược Phong. Tên này rất thính, có thể hắn đã đánh hơi được điều gì đó nên mới ra mặt. Cô hiểu được điều đó vì 1 trong những nguyên tắc của hắn là không bao giờ ra tay với con gái.

Diệp Tuyết không nói gì vì sợ hắn nhận ra giọng của mình. Một cánh tay của cô chìa ra phía hắn ý nói không cần nhiều lời mà trực tiếp tới luôn đi. Nhưng, tên gian manh đó thực sự thông minh, hắn vẫn tiếp tục không buông tha cho cô.

“Trông dáng người, là cử chỉ của cô rất giống một người tôi đã quen.” Hắn trầm ngâm suy nghĩ. Đường nhiên là những cặp song sinh thường có những thần giao cách cảm lạ kì. Chị gái hắn đứng trước mặt mà không nhận ra thì thật quá mất mặt rồi. Ánh mắt nguy hiểm của hắn như nhìn thấu chiếc mặt nạ màu bạc kia của Nhược Tuyết.

Cô nhanh chóng vút chiếc gậy bảo bối của Brown xuống đất, rồi phi lên phía trước, trực tiếp ra đòn về phía Nhược Phong. Dù sao cũng là người nhà, cô nên lưu tình giữ cho hắn một mạng, sau này còn có cháu để bế, Diệp gia không bị tuyệt tử tuyệt tôn. Cô ra đòn không quá hiểm, nhưng căn bản là tiểu tử kia không muốn đấu nên chỉ phòng thủ chứ không tấn công. Tình thế thật chán ngắt. Tiểu Tuyết không muốn đấu với một khúc gỗ nên lùi lại phía sau.

Nhưng bất ngờ, tên đó ra đòn nhanh lẹ khiến cô không ngờ nổi. Trúng một cước của hắn, cánh tay cô đau nhức. Cô dám cá hắn chưa phát hiện được gì nên mới ra đòn mạnh tay đến vậy.

“Oh ... Có sao không vậy?” Blue nhẹ nhàng hỏi thăm.

“Đập chết hắn đi, Sliver!” Amber lại phấn khích gào to. Cô cũng muốn lắm nhưng hiện giờ tay bị thương nên sức chiến đấu giảm hẳn. Muốn thắng cũng rất khó. Tên Nhược Phong kia thật bỉ ổi. Hắn lợi dụng người khác lúc sơ hở để tấn công, hắn căn bản không để gia quy của Diệp gia vào đâu.

“Vừa nãy là tay. Giờ sẽ là chiếc mặt nạ màu bạc xinh đẹp kia.” Vẻ mặt yêu nghiệt của hắn pha chút tà ác thực sự khiến cô muốn cho hắn một đập. Ma trảo vươn tới phía cô, Nhược Tuyết hoàn toàn không có khả năng chống đỡ nên chỉ đành lui về phía sau chờ chết.

Nhưng, cánh tay của hắn bị chặn lại giữa chừng. Một cánh tay khác đang chắn trước mặt cô để bảo vệ cho chiếc mặt nạ. Ai nấy cũng đều sững sờ. Nhược Tuyết quay người ra phía sau, ánh mắt cô bắt gặp chiếc mặt nạ màu trắng tinh khôi. Là White! Tại sao anh ta lại có mặt ở đây? Và xuất hiện ở đây bằng cách nào?

Đồng tử của Tiểu Tuyết dần to hết cỡ. White xuất hiện không chút động tĩnh, không thể từ trực thăng nhảy xuống. Cô nhìn về thân người anh, sợi dây cáp bảo hộ thắt ngang hông nối liền với bức tường kính phía xa kia chứng tỏ, anh là từ tầng dưới đi lên. Cô nghĩ chuyện này chỉ xảy ra ở trong các bộ phim hành động chứ không ngờ rằng ở bên ngoài thực tế cũng có. Thật giống như những lời đồn đại. Các thành viên trong HELL chỉ toàn quái nhân.

“ Đây là kịch hay mà bọn họ muốn xem sao?” Sliver liếc mắt nhìn White rồi nhìn về hướng chiếc trực thăng kia. Anh cũng nhanh chóng hiểu được ý của cô. “ Có vẻ như là vậy rồi.”

Đáp lại lời của anh là một tràng tiếng huýt sáo, gào thét của đám thành viên trong HELL. Bọn họ đang cực kì thích màn anh hùng cứu mỹ nhân này của White. Ánh mắt căm phẫn của Nhược Phong nổi lên khi thấy cánh tay của White đang ôm chặt lấy vòng eo bé nhỏ của Sliver. Hiện giờ, cuộc chiến mới thực sự bắt đầu.

28. Chương 29: Quà Đáp Lễ

Ánh mắt của Sliver và White gặp nhau. Một cảm xúc quen thuộc dâng trào. Mùi nước hoa Chanel 05 của anh làm cô bất chợt nhận ra được, người đàn ông đang đứng trước mặt mình là ai.

“ Anh là ...” Cô kinh ngạc nói nhưng phần quan trọng nhất đã bị ngắt đi bởi ngón trỏ. Ngón tay dài, cứng rắn của anh vẫn đặt trên đôi môi non mềm của cô, ý nói dừng lại. cô thật không thể ngờ nổi, mọi chuyện đang xảy ra trước mắt mình.

“ White? Thật vui khi hôm nay chúng ta bắt được hai con cá lớn đến vậy!” Lăng Hạo Thiên đứng phía sau mở lời. Đôi mắt của hắn sáng quắc lên, nhìn chăm chăm về phía hai người giống như hổ đói sẵn mỗi vậy. Hắn thề rằng bằng mọi cách ngày hôm nay, Thiên Phong hội cũng phải bắt được người của HELL, để bọn họ trả giá cho hành động ngông cuồng của mình.

“ Không dễ dàng vậy đâu.” White kiên định trả lời lại. Đôi mắt anh hướng về phía Hạo Thiên mang phần đối nghịch. Trong chốc lát, cảm giác thù hận dâng trào, Lăng Hạo Thiên phát tay cho bọn đàn em phía sau tiến lên. Lần này không chỉ là 5, hay 6 tên như ban nãy nữa mà là toàn bộ đám người đó, mà đi đầu vẫn là Diệp Nhược Phong, Minh Lạc Lạc và Lăng Hạo Thiên.

Trên chiếc trực thăng đang lơ lửng trên không trung kia, Black lạnh lùng ra lệnh, nhưng đáy mắt vẫn hiện rõ vẻ vui sướng.

“ Xử lí bọn chúng đi. Ta không muốn cấp uyên ương dưới kia bị chết oan đâu.”

“ Ai nha! Chị đừng có vậy được không? Lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng ah. Chán chết!” Copper nhanh chóng đáp lại, nhưng ánh mắt của cô bé vẫn không rời khỏi trận chiến phía dưới. Trong đám người ở đây thì chỉ có Copper thú cưng mới có thể nói chuyện như vậy được với thủ lĩnh.

“ Không phải ta cố tình. Mà tên đó thật đáng ghét. Ta gọi đám không tới mà chỉ khi tiểu mỹ nhân của hắn gặp nguy hiểm lại tức tốc tới. Thật khiến ta mất mặt mà.” Black dãi bày tâm sự. Quả thực, White luôn không bao giờ nghe lời của cô nên mới phải dùng biện pháp này để trừng trị cậu em kia.

Cả đám người trong HELL đồng loạt gật đầu hưởng ứng, tỏ thái độ thông cảm. Nhưng trong lòng họ lại hiểu rõ hơn ai hết vì sao White lại luôn chống đối với thủ lĩnh. Lí do rất đơn giản: Mệnh Lệnh của Black dành cho cậu em yêu quý kia cực kì điên rồ. Vậy nên rất ít khi White tham gia vào các phi vụ của HELL.

White nắm lấy cánh tay bị đau của Tiểu Tuyết, ánh mắt hiện rõ lên vẻ đau đớn, không đành lòng.

“ Em không nên nghe lời của thủ lĩnh đến vậy!” Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ. Anh hiểu, cô là một con người nhạy cảm nên có thể nhận ra ngay được mình là ai.

“ Nhưng mệnh lệnh lần này quả thực không tệ.” Đương nhiên là nếu không có nó thì cô sẽ không thể nhận ra White chính là Tử Hạ Lâm, chàng trai có khuôn mặt thiên thần non nớt mà cô đang thích. “ Nhân tiện nói thêm, màu trắng rất hợp với anh.”

“ Cảm ơn vì lời khen. Nhưng trước hết chúng ta nên thoát khỏi đây trước đã.” Anh đã nói vậy thì cô tin tưởng rằng, Hạ Lâm sẽ có cách cứu mình ra.

White nhanh chóng kéo tay Sliver về phía lan can bằng kính kia. Ở dưới tầm mắt của hạ là độ cao của 40 tầng nhà chung cư, mới chỉ nhìn thôi đã muốn ngất.

“ Nếu hết được thì cứ hết.” Tiểu Tuyết còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị Hạ Lâm ôm chặt lấy mà lao từ tầng 40 của tòa nhà xuống. Một cảnh tượng đáng sợ kinh người. Bức tường bằng kính kia vẫn còn rung bởi sức vin ban nãy của anh khi cả hai cùng nhảy xuống dưới.

Chỉ còn nghe thấy tiếng thét thất thanh của Tiểu Tuyết. Mà vang cùng với nó là tiếng nổ ghê rợn phát ra làm tòa chung cư này rung chuyển một hồi. Cảm giác sợ hãi ban đầu biến mất mà thay vào đó là sự thích thú khi lao từ độ cao như vậy, Nhược Tuyết ôm chặt lấy cổ anh mà hét lớn

“ Đồ xấu xa! “ Tiếng cười thoải mái của cô khiến Hạ Lâm bớt chút ưu tư. Anh nghĩ rằng cô sẽ rất tức giận khi biết thân phận thực sự của mình nhưng tình hình lại có vẻ ngược lại.

“ Ôm chặt lấy anh!” Hạ Lâm cũng gào lớn. Tiếng tai nghe không dây kia đang vang lên lời cảnh báo.

Tầng thứ 18. 17. 16. Và tầng thứ 15. Đột nhiên cả hai bị một lực kéo dừng lại giữa không trung. Sợi dây bảo hộ kia đã hết cỡ. Dưới chân họ là một chiếc ban công nhỏ được thiết kế riêng biệt chìa ra ngoài, và nó cũng là lí do khiến White quyết định ôm Sliver nhảy xuống.

“ Biết ngay là vậy mà.” Có vẻ cô không hài lòng cho lắm với cánh chạy trốn này.

“ Anh cũng nghĩ vậy. Nếu mà một màn nhảy dù xuống chắc sẽ tuyệt hơn!” Nhưng nếu vậy thì bọn họ cũng khó lòng xuống được mặt đất mà còn khi giờ này sẽ còn lơ lửng trên không trung kia.

Bọn họ nhanh chóng thoát khỏi đó qua cánh cửa sổ không đóng của một căn hộ thuộc tầng thứ 15. Điều ngạc nhiên hơn cả là người của Thiên Phong hội hoàn toàn không đuổi theo mà chiếc trực thăng cũng không thấy bóng dáng. Đột nhiên nhớ ra tiếng nổ ban nãy, Nhược Tuyết không khỏi bụng miệng mà cười.

“ Đừng nói với ta là Pink lại phá hủy nốt cái sân thượng kia rồi.” Tiếng nói của Sliver qua điện thoại công thêm tiếng gào rít rùng rợn của gió thật khó nghe.

“ Bảo White phóng chậm lại! Bọn ta không nghe thấy được.” Red gào lên trong điện thoại. Thiết bị định vị của cô ước chừng hai người đó chắc chắn đang đi với tốc độ 220. Đây có phải là đường đua đầu cơ chứ! Không hiểu đầu óc còn để đâu nữa.

“ Anh ấy bảo chuyển qua bộ đàm định vị đi. Bọn ta không đi chậm được! Gió mát lắm.” Tiểu Tuyết cố tình trêu tức cô nàng vì hành động phản bội ban nãy.

“ Gió cái con khỉ. Bọn ta còn đang đi trên gió đây!” Red bực tức quát lại. Thủ lĩnh của bọn họ lại bon chen lên ghé lái nên làm cho chiếc máy bay cứ chao đảo lung tung, ngồi không cẩn thận còn bị văng ra ngoài.

“ Ra bờ biển đi. Hôm nay chúng ta thác loạn.” Máy tính của Red đã bị Minh Lạc Lạc tàn phá đến nỗi hư hỏng nặng, giờ cô cần chuyên tâm vào để bảo trì nó, nếu không mọi dữ liệu trong máy sẽ tan thành mây khói hết cả.

“ Cô ấy đang tức điên lên rồi. Chúng ta đến đó chứ!” Tiểu Tuyết hét lên, nhưng tiếng gió vẫn át lại lời nói của cô. May mắn là Hạ Lâm vẫn nghe thấy được.

Két! Anh đột ngột phanh lại khiến cô suýt nữa đâm đầu về phía trước. Tháo chiến mũ bảo hiểm ra, Hạ Lâm lắc lắc đầu để mái tóc của mình trở về nguyên dạng.

“ Em nên về nhà. Có lẽ Diệp Nhược Phong đã biết chuyện.” Nhìn vẻ mặt dăm chiêu của anh khiến Tuyết Nhi không khỏi bật cười. Hiện giờ trông anh rất giống bố già Bonano

“ Không cần vậy! Nếu đã biết thì để cho nó biết. Anh mau đến bãi biển đi, nếu muộn thì đám người kia lại có cớ để nhiễu sự!” Vừa nói, cô vừa đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu anh.

“ Nhưng mà, con gái không nên ...”

“ Nhà em theo truyền thống American, anh không phải lo!” Tiểu Tuyết đẩy Hạ Lâm xuống phần yên phụ rồi tự mình lái xe.

Trên đường cao tốc không một bóng người, chiếc xe máy đang lao đi với tốc độ kinh hồn kia như muốn xé rách màn đêm yên tĩnh này. Cô thoáng nghe được lời anh nói. “ Con gái không nên đi chơi đêm!” Một chàng trai quá đỗi cổ hủ

29. Chương 30: Đêm Thác Loạn

Bờ biển hiên giờ tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng của ngọn đèn hải đăng phía xa le lói trong màn đêm. Đám người của HELL hết chạy vào trong biệt thự lại chạy ra ngoài đùa giỡn, làm bát nháo cả một vùng trời.

Nhược Tuyết nằm uể oải trên nền cát, thưởng thức sự mát lạnh của gió biển về đêm.

“Em nên gọi điện về nhà!” Hạ Lâm lại lải nhải bên tai cô về mấy vấn đề cổ hủ đó. Cô đã giải thích rõ ràng là Diệp gia không theo những truyền thống nghiêm khắc của Trung Hoa mà theo phong cách sống thoải mái như người Mỹ. Vậy mà anh vẫn nhất quyết bắt cô gọi điện về để thông báo.

“Được rồi, cậu bé khó tính của em!” Cô đành chấp nhận hòa hoãn với anh. Trước đây, khi Diệp Phong và Giang Nam qua đêm bên ngoài thường rất ít khi thông báo về nhà. Mà má Diệp cũng đâu có phản ứng gì nhiều, miễn là biết giữ chừng mực là được.

Cô lấy máy của anh để gọi. Vụ theo dõi tối hôm nay đã làm cô cảnh giác hơn rất nhiều, hiện giờ đã là 11h đêm, có lẽ nhị vị phụ huynh đã đi ngủ. Sau những hồi chuông dài, giọng nói nhẹ nhàng của bà Tử Y phát ra bên đầu dây.

“Tiểu Tuyết Nhi! Con lại giở trò gì vậy. Đừng có nói là đang ở bệnh viện đó.” Quả đúng mà mama yêu quý của cô, có thể đoán trước được tình huống này.

“Con cũng không định phá đám. Nhưng có người lại bắt làm vậy.” Nhược Tuyết như đang nói cho Hạ Lâm nghe vậy. Về mặt xấu hổ của anh khiến cô thật buồn cười.

“Tên nhóc đó được đấy. Bảo với nó là mẹ rất thích những chàng trai cổ hủ.” Má Lâm miệng nói, tay lại xoa xoa mái tóc của chồng.

“Mẹ em nói anh rất được!” Cô truyền đạt lại đúng lời của mama cho anh nghe, rồi ném luôn chiếc điện thoại vào tay anh, để hai người đó tự xử lí. Không biết má Lâm nói gì mà anh vẫn chỉ một câu vâng hai câu dạ rất ngoan ngoãn, nếu không nhầm thì ngày mai mẹ cô sẽ bắt đưa Hạ Lâm về nhà để coi mắt mắt.

“Mẹ em rất vui tính.” Anh chốt lại một câu hùng hồn. Trông vẻ mặt ngây ngốc của anh có thể đã bị mấy lời mới của mama làm dọa cho chết khiếp rồi.

“Đừng tự dối mình, có lẽ bà ấy bảo anh là đây là đêm đầu tiên của em, dạy anh công phu giường chiếu và mấy món nghề truyền thống của papa và mama hay dùng. Àh quên, chắc còn dặn anh là nên mua thuốc tránh thai ...” Cả đám người đang chơi nghe thấy vậy mà hết hồn, không nghĩ mama của Nhược Tuyết lại có thể kinh điển đến vậy.

Lời nói của cô chắc chắn là đúng vì khuôn mặt đỏ hây hây trông vô cùng đáng yêu của Hạ Lâm đã tố cáo tất cả. Cô cúi đầu khẽ nói vào tai anh.

“Đừng nói với em là anh không mang cái đó!” Vẻ mặt ác quỷ của cô hiện rõ trong đôi mắt màu hổ phách ngây thơ kia. Hiện giờ trông anh như một con cừu non sắp bị ăn sống mà thủ phạm là con sói gian ác Diệp Nhược Tuyết kia.

“Anh không ... nghĩ đến ... nên... không mang!” Hạ Lâm lắp bắp trả lời. Nhược Tuyết thích thú cười phá lên khi có thể trêu chọc anh như vậy.

Đôi mắt màu hổ phách kia khẽ ánh lên những tia gian tà, chẳng mấy chốc, khuôn mặt anh thay đổi nhanh chóng, vẻ ngây thơ ban nãy đã biến mất không còn chút giấu vết.

“Đừng cười như vậy!” Ngay tức khắc đôi môi mát rượi của anh đã áp xuống làn môi mỏng manh của Nhược Tuyết. Cô cảm thấy không quá đỗi bất ngờ trước hành động này mà nhanh chóng tiếp nhận nụ hôn của anh. Chiếc lưỡi khôn ranh của cô nhanh chóng len lỏi khoang miệng của Hạ Lâm, cùng nhau dây dưa.

“ Tiểu mỹ nhân, đây là lần đầu của em sao?” Anh tách ra rồi lại nhanh chóng trụ áp cô. Hơi thở nóng hổi thổi vào khuôn mặt bé nhỏ của Nhược Tuyết, tỏ vẻ hoài nghi

“ Em thích chủ động, không phải lần trước đã nói rồi sao?” Đôi môi của cô bị anh tham lam liếm mút đến sưng phồng lên, nhưng nhiệt tình trên mặt cô vẫn chưa hết, cô lại tiếp tục trở lại đây dựa vào anh.

Một hồi triền miên, cô nằm lụi xơ trong lồng ngực rộng lớn của anh. Hít thở bây giờ tương đối khó, đôi mắt long lanh, vẻ mặt ngây ngốc của cô thật khiến Hạ Lâm hài lòng.

“ Cảm thấy thế nào? Không thất vọng chứ?” Anh liền ôm chặt lấy vòng eo bé nhỏ của cô mà hỏi.

“ Hỏi em sao! Chúng ta cũng giống nhau thôi.” Nụ cười tươi sáng của cô khiến anh ngây ngất. Thật đúng như cô nói, cả hai người có thể hợp nhau đến vậy vì bản chất vốn đã giống nhau. Những con người có hai mặt, hai nhân cách thì thường tìm được cảm giác an toàn khi ở bên nhau, vậy nên Nhược Tuyết và Hạ Lâm mới có thể dễ dàng đến với nhau như vậy.

“ Này, mau dậy đi. Đừng có ở đó mà tự kỷ nữa đi.” Tiếng gọi từ xa của Red vang lên, cô nàng đã nhanh chóng thay được một bộ bikini màu đỏ, lộ ra thân thể nóng bỏng đầy quyến rũ kia.

“ Có ai cần nói với chị ấy là bệnh đó chỉ dành ột người không?” Hạ Lâm nói thì thầm vào tai Nhược Tuyết một cách tình tứ. Anh cẩn thận nâng cô đứng dậy rồi phui sạch cát đang bám trên bộ quần áo cô rồi tiến về đám người đang náo loạn phía xa kia.

“ Mau thay đồ đi cô em!” Thủ lĩnh ném bộ bikini màu bạc hở hang về phía Nhược Tuyết, nhưng mới chỉ bay được một nửa thì đã bị cánh tay rắn chắc của Hạ Lâm chặn lại.

“ Mặc cái này sao? Đầu chị có vấn đề rồi.” Hạ Lâm nhìn bộ đồ tắm hở hang tới nỗi mặc cũng như không kia mà trừng mắt về phía Black, chắc chắn chị ấy có ý đồ xấu, muốn chọc tức mình.

“ Này Lâm thiếu gia, tôi đưa cho em dâu Sliver yêu quý của tôi mặc. Chứ đâu bảo cậu mặc mà phải phản ứng như vậy.” Nhìn vẻ mặt muốn giết người của White mà Black càng cố tình đùa giỡn.

“ Vậy thì chị tự giữ lấy mà mặc.” Anh liền ném bộ đồ tắm khó coi đó về phía thủ lĩnh rồi quay lại dặn dò Tiểu Tuyết. “ Mặc dù trời mát nhưng nước biển đêm khá lạnh, em không cần theo bọn họ. Ở trên bờ là được!”

Đám người của HELL thấy vậy liền bĩu môi chế giễu:

“ Này đừng có làm như chúng tôi là người ngoài hành tinh vậy!” Blue lên tiếng.

“ Sliver sẽ không cảm lạnh bởi chút nước này đâu.” Amber lắc đầu nhìn đáng vẻ giả bộ ngoan ngoãn của Nhược Tuyết.

“ Này, đừng có quần Sliver của bọn ta như vậy nha!” Green ra mặt nạt nố White. Anh ta nhanh chóng hướng về phía Tiểu Tuyết dụ dỗ. “Em thấy đó, chưa kết hôn mà tên này đã quần em vậy rồi, tốt nhất là theo anh đây ...”

Phịch... Green đã nhận trọn một cú đập của Hạ Lâm rồi đâm mặt xuống cát. Đó là hậu quả khi dám dụ dỗ Tuyết Nhi của anh. Tiếng cười man rợ của đám người đó lại vang lên, anh không khách khí mà ôm Nhược Tuyết về phía khác, chỉ sợ đứng đó thêm một lúc nữa cô lại nổi máu ham chơi thì sẽ khổ.

“ Thủ lĩnh chỉ chuẩn bị đồ cho đám con gái. Thế bọn ta thì làm sao đây.” Brown cay cú vì không được xuống dưới biển chơi, bơi dưới làn nước biển mát lạnh đen ngòm kia cũng có cái thú vị của nó.

“ Chỉ bằng người tự nghĩ đi.” Yellow trêu chọc. Nhưng, cô không ngờ rằng tên mặt dày kia lại có thể ung dung tự tại, lột sạch quần áo ra và chỉ để lại duy nhất một chiếc underwear ?!

Tiếng hét của cô vang va, Brown đã không biết xấu hổ mà còn thúc giục mấy tên biến thái gần đó làm theo mình. Cuối cùng, bãi biển chỉ còn lại tiếng la hét thất thanh của đám con gái, còn mấy tên biến thái đang trình diễn màn thoát y miễn phí kia cười ha hả vì sung sướng. Bọn họ đang múa thoát y tập thể giống mấy cô nàng vũ công trong pub. Trông thật bệnh hoạn và biến thái.

Hạ Lâm lắc đầu nhìn về đám người bát nháo phía xa, một bàn tay anh vẫn đang che mắt Tuyết Nhi, để tránh đôi mắt đáng yêu kia của cô bị đám người điên cuồng kia làm hỏng.

30. Chương 31: Rắc Rối

Sau một đêm chơi đến mệt muốn chết, Tuyết Nhi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ sâu lắng trong vòng tay ấm áp của Hạ Lâm. Tuy là hình thức có phần mờ ám nhưng tuyệt nhiên giữa hai người không xảy ra một chút chuyện cấm thiếu nhi nào ngoài nụ hôn tự khẳng định mình của anh ngoài bờ biển tối hôm qua.

Mặt trời đã dần lên cao, đám người của HELL đã biến đi mất dạng, trong căn biệt thự rộng lớn này chỉ còn mỗi Nhược Tuyết và Hạ Lâm vẫn đang say giấc nồng.

“Tuyết Nhi, dậy ăn sáng nào!” Anh đánh thức cô bằng giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng cô vẫn vậy, chìm trong trạng thái ngủ.

“Dậy nào, con mèo lười!” Anh thử dùng bằng mọi cách lấy tóc chọc vào mũi cô, cù léc hay thậm chí là bóp mũi khiến cô không thở nổi nhưng dường như mọi thứ đều vô dụng.

Chán nản, anh bước ra gian nhà chính của khu biệt thự. Chiếc piano màu trắng xin đẹp được đặt sát cửa sổ như đang thu hút anh. Ngon tay dài, cứng cáp của anh lướt trên mặt phím trơn nhẵn của chiếc đàn, âm thanh tinh túy phát ra nghe thật sự rất hay. Đột nhiên, cảm hứng dâng trào, Hạ Lâm nhớ đến một giai điệu quen thuộc trước đây anh đã từng đàn. Bản nhạc “Way back into love” vang vọng khắp khu biệt thự, anh hi vọng rằng có thể đánh thức được Tiểu Tuyết lười biếng kia bằng bản nhạc ngọt ngào này.

Nhưng, bản nhạc kết thúc mà người thì vẫn chưa dậy. Anh cười một cách thất bại rồi tự hạ quyết tâm vào đánh thức cô dậy một lần nữa. Nhưng, lần này, chân chưa bước tới cửa phòng ngủ mà tim anh suýt nữa rụng ra ngoài vì nghe phải âm thanh rùng rợn của bản nhạc rock phát ra từ điện thoại của Nhược Tuyết. Tiếng trống, ghita và tiếng gào thét điên cuồng trong bài hát kia có vẻ hữu dụng hơn là mấy cách đánh thức của anh.

Diệp Nhược Tuyết bật người dậy, đôi tay bé nhỏ mò loạn xạ trên giường để tìm chiếc điện thoại. Mái tóc bù xù kia, đôi mắt lơ đãng, khuôn mặt ngái ngủ của cô đều rơi trọn vào tầm mắt của Hạ Lâm, anh không nghĩ đến dáng vẻ của cô lúc thức dậy lại đáng yêu đến vậy. Đến khi tìm được chiếc điện thoại, tắt được nhạc. Tiểu Tuyết lại gieo mình nằm ập xuống giường, ánh mắt cô hướng nhìn ra cửa.

“Good morning!” Đôi tay bé nhỏ của cô còn vầy vầy, nhưng mắt nhìn đã nhắm nghiền. Dáng vẻ ham ngủ của Tuyết Nhi chứng tỏ đêm qua cô ấy còn chơi đùa với Red và Purple rất lâu rồi mới đi ngủ.

“Mèo lười! Dậy nào ...” Anh nhẹ giọng đánh thức cô. “Giờ em nên chào là Good noon thì đúng hơn.” Đã là 10h trưa rồi mà vẫn có thể chào buổi sáng được. Cô thật không có khái niệm và giờ giấc.

Mặc dù cô vẫn không muốn dậy nhưng bị Hạ Lâm thúc ép rồi tự anh phải bế cô vào nhà tắm, tự vệ sinh cá nhân giúp cô. Cả buổi sáng hôm ấy cô không phải động tay vào một việc gì cả, thật thoải mái biết bao.

Kít! Tiếng phanh xe đỗ lại trước cửa nhà Diệp gia. Hiện giờ đã là 1h chiều, mà hôm nay lại là chủ nhật nên Nhược Tuyết đoán mọi người đã ra ngoài hết. Nhưng, cả hai vừa mới bước tới cửa đã bắt gặp vẻ mặt khó coi của ba Diệp đang nhìn trừng trừng về phía Hạ Lâm. Không khí khó chịu bao trùm không gian ngoài cửa nhà. Chỉ một lát sau, chiếc Ferrari màu xám lại tiếp tục dừng ngay trước cửa, mà người ngồi bên trong không ai khác là Diệp Nhược Phong và Lăng Hạo Thiên.

“Mày đang làm cái quái gì ở đây!” Nhược Phong xốc cổ áo của Hạ Lâm lên khiến anh vô cùng bối rối, vì trước mặt anh còn có ba Diệp. Tiểu Tuyết không ngờ tên tiểu dân ô này lại dám làm loạn đến vậy.

“Bỏ cái tay của mày ra!” Đã vậy thì cô không chút khách khí mà hất tay của hắn ra khỏi cổ áo anh. Đôi mắt sắc lạnh của cô nhìn chăm chú về phía khuôn mặt đang tức giận đến tím tái kia của Diệp Phong.

Nhưng hắn cũng không chịu kém thế, liền túm chặt lấy cánh tay của cô mà kéo về phía mình, không cho cô đứng gần Hạ Lâm.

“Chị đi đâu từ tối qua!” Hắn hống hách hỏi, trông vẻ mặt của Diệp Phong chỉ trực lao đến phía Hạ Lâm khiến Tiểu Tuyết vô cùng ức chế.

“Không phải chuyện của mày.” Nói xong, cô liền quay sang phía Hạ Lâm. “Chúng ta vào nhà.” Nếu không phải má Lâm dặn dò là đưa anh vào nhà thì cô cũng không để anh phải chịu ủy khuất như vậy. Hạ Lâm ngoan ngoãn cúi chào ba Diệp nhưng ánh mắt vẫn không giấu được vẻ tự mãn.

Nhưng mọi thứ lại càng nằm ngoài dự đoán của cô, không khí bên trong nhà còn tệ hơn gấp trăm lần so với bên ngoài. Về mặt trầm ngâm của mama, sự tức giận vô lí của papa với Hạ Lâm và cả hai tên đầu sỏ kia cũng như hổ đó gầm ghè với anh, thật khiến cô không chịu nổi.

“Mọi người hôm nay làm sao vậy?” Nếu họ không cho cô một lời giải thích thỏa đáng thì cô sẽ bảo Hạ Lâm trở về, anh không có lỗi mà để phải chịu cảnh giống như trong một phiên tòa xét xử như này được.

“Xin lỗi cả nhà! Hôm qua cháu đưa Tuyết Nhi đi ...” Nhưng câu nói của anh chưa kịp hết thì đã bị giọng nói tức giận như sấm cơn giong của ba nạt lại.

“Tử Hạ Lâm, cậu được lắm, tôi nói cho cậu biết, từ nay về sau đừng có mà tới gần Tiểu Tuyết Nhi nhà chúng tôi nữa. Cậu nghe rõ không?”

Câu nói của ba Diệp khiến cả hai ngẩn cả người. Họ không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, tại sao trong một đêm mọi chuyện lại thành ra như vậy. Nhược Tuyết tức giận mà quát tháo lên. “Ba đừng có mà quá đáng như vậy. Anh ấy có làm gì ba sao, tại sao lại đối xử với Hạ Lâm như vậy?” Nhưng, những con người trong Diệp gia dường như không biết nói chút lí lẽ nào, họ khẳng khái bắt anh phải hứa từ lần sau sẽ không gặp mặt cô nữa. Nếu là chuyện qua đêm bên ngoài tối hôm qua thì sẽ không thể thành như vậy, hoặc chuyện này thực sự không đơn giản chỉ là lí do lãng nhách đó.

0:01 AM – Darknight club.

Tiếng nhạc đinh tai phát ra trong pub khiến người ta không nghĩ hiện giờ đã là nửa đêm. Mặc dù đã quá 12 giờ nhưng không khí bên trong vẫn vô cùng náo nhiệt, mọi người vẫn đang say sưa điên cuồng nhảy theo tiếng nhạc giống những con rối. Tiếng gào thét, cười nói nhộn nhịp của mọi người vẫn không chế áp được tiếng nhạc bên trên. Quả thực, sức quyến rũ lớn nhất của Darknight chính là tài năng của DJ, hôm nào xuất hiện anh chàng thì mọi người đến club này đông hơn bình thường rất nhiều. Điển hình như ngày hôm nay.

“Tiểu thư, lão gia có gọi!” Lyna cầm chiếc điện thoại đưa cho cô gái đang điên cuồng nhảy theo điệu nhạc phía khu chính kia, xung quanh cô nàng còn có rất nhiều chàng trai đang vây quanh để cùng nàng tiếp tục cuộc vui đêm nay. Lãnh Sam không hài lòng nhìn chiếc điện thoại trên tay nhưng vẫn phải nghe máy.

“Ba!” Cô gọi một tiếng thân mật, chắc giờ này mà ông ấy gọi thì chỉ có do mẹ cô bắt buộc mà thôi. Ở đầu dây bên kia phát ra tiếng nói trầm ổn, nhưng cô hoàn toàn không để vào tai vì nó đã bị tiếng nhạc át đi toàn bộ.

“Hiện giờ con đang rất vui!” Lãnh Sam hét to trong điện thoại, giọng nói của cô còn mang chút men rượu, cô khẳng định ba mình sẽ biết là con gái đang say. “Tạm biệt ba! Chút ...”

Xong xuôi, cô liền ném chiếc điện thoại về phía Lyna, rồi tiện tay lấy thêm một ly nước hoa quả màu đỏ đậm trên khay của anh chàng phục vụ gần đó rồi uống cạn sạch. Trong lòng cô đang rất thoải mái, nên tối hôm nay, cô sẽ tự thả lỏng chính mình. Nhưng cô hacker ngông cuồng hoàn toàn không biết, mình đã trở thành tâm điểm của một đôi mắt âm ngoan, xảo quyệt phía xa kia.

31. Chương 32: Sự Trả Thù Của Minh Lạc Lạc

Sau khi hưởng trọn ly nước quả ban này, Lãnh Sam càng cảm thấy mình thêm sung sức. Cô điên cuồng nhảy theo tiếng nhạc, thân hình nóng bỏng kia uốn lượn nhịp nhàng trông thật mê người. Sức quyến rũ của cô khiến đám đàn ông trong club không thể rời mắt khỏi cô được, có vẻ nước miếng chảy ròng ròng mà còn không biết, ánh mắt chỉ si ngốc nhìn cô nàng yêu kiều đang nhảy nhót ở giữa sàn này.

“Hey! Lại đây.” Cô hướng tay về phía một chàng trai đang đứng trong đám đàn ông kia và anh ta vui vẻ chạy lại, khuôn mặt không nén nổi sung sướng. Điệu nhảy đôi giữa hai người vô cùng ăn ý, chỉ có một điều là anh ta luôn “vô ý” đụng chạm vào bộ ngực xinh đẹp, căng tròn của cô ẩn nấp sau chiếc áo pull rộng rãi kia. Nếu không phải cô ra hiệu cho Lyna thì tên này sớm đã đi châu diêm vương rồi, hôm nay là ngày vui của cô nên mọi chuyện không hay cứ để cho nó qua đi.

Bỗng nhiên, cô có cảm giác khác thường, dường như có ai đó đang nhìn cô dáo dít. Quay một vòng quanh club, Lãnh Sam không cảm thấy có gì khác lạ và nguy hiểm, vì đơn giản, không ai nghĩ cô chính là hacker công công Red của HELL cả. Bỏ mặc những lời cảnh báo của trong lòng, cô lại tiếp tục hăng say với điệu nhảy điên cuồng của mình.

Tiếng nhạc đột nhiên chậm lại, tiếng DJ phát ra trên chiếc loa cực lớn kia khiến cô không ngờ được, ngày hôm nay của mình lại hạnh phúc đến vậy.

“Xin các bạn dừng lại đôi chút, tôi có lời muốn nói.” Anh chàng DJ đeo tai nghe màu tím sẫm đứng trên đài cao kia hăng giọng nói. Ánh mắt anh nhìn về phía Lãnh Sam một cách thần bí. “Hôm nay là một ngày quan trọng đối với Darknight của chúng ta, đó chính là sinh nhật lần thứ 20 của Lãnh tiểu thư đây!” Sau lời nói của DJ, ánh đèn đã tập trung về hướng cô, làm cô trở thành người nổi bật nhất ngày hôm nay.

Tiếng vỗ tay, những lời chúc mừng khách sáo của mọi người trong club càng khiến Red thêm vui vẻ. Dù sao cô vốn cũng là khách quen ở đây nên chuyện này diễn ra cũng rất bình thường, năm nào cũng vậy, cô có thói quen vui chơi ở Darknight cho tới hết ngày sinh nhật của mình mới thôi. Sau màn giới thiệu hoành tráng của Violet dành ỉnh, nữ chính của bữa tiệc ngày hôm nay là Lãnh Sam lại càng thu hút những ánh mắt nhìn của mọi người xung quanh. Nhưng, hiện tại cô chỉ còn biết nhảy theo những điệu nhạc rộn rã kia mà thôi.

“Tôi có thể chứ?” Tiểu Sam quay đầu nhìn về phía chàng trai đang ngỏ lời với mình. Dáng người cao ráo, đồ trên người cũng đều là hàng hiệu, và quan trọng nhất là chiếc mặt nạ thần bí đã che khuất khuôn mặt của anh ta.

“Đương nhiên!” Cô rất hứng thú với những chàng trai có phong cách bí ẩn như vậy. Chàng trai đó nắm chặt lấy bàn tay thon thả của cô và kéo mạnh về phía mình, cả người Lãnh Sam đổ về phía anh ta, mùi hương cổ điển của Guerlain khiến cô thanh tỉnh chút ít. Tiếng nhạc lại theo một tiết tấu điên cuồng, khiến cô lại tiếp tục theo vũ điệu của mình, nhưng bạn nhảy của cô lại dường như có vấn đề. Anh ta không nhảy mà chỉ chăm chăm ngắm nhìn thân thể cô một cách cuồng dã, đôi mắt đen ẩn sau chiếc mặt nạ không khách khí như muốn lột sạch bộ quần áo trên người cô.

“Sao? Đừng nói anh cũng tầm thường như đám người kia!” Sam Sam mở lời khiêu khích, cô không nghĩ mình lại có thể nhìn lầm người. Ánh mắt của anh ta đột nhiên sắc lại, đôi bàn tay to lớn ôm chặt lấy vòng eo xinh đẹp của cô, rồi thì thầm vào tai một cách dịu dàng. “Sẽ không! Anh hơn bọn chúng nhiều!” Red hơi giật mình khi nghe kĩ giọng nói của hắn, dường như rất quen thuộc nhưng cô không thể nhận ra được. Cánh tay kia đã áp chế cô lại, khiến cô không thể nhảy theo nhạc được nữa.

Thân hình nóng bỏng của cô dựa sát vào cơ thể nam tính của hắn, hơi thở dồn dập mê người của cô phả vào lồng ngực rộng lớn kia, khiến mồ hôi của hắn ứa ra, ướt đầm cả một mảng áo sơ mi màu rêu. Có vẻ như hắn cũng không thể chịu nổi sự quyến rũ từ cơ thể của cô. Lãnh Sam có cảm giác yếu dần đi, dường như cả bộ sức nặng của cơ thể cô đều do một mình hắn chống đỡ, cô chỉ còn biết dựa vào người hắn, mặc hắn đang giở trò với mình.

“Em nên biết là mình rất tuyệt!” Hắn dùng một bàn tay siết chặt phần eo bé nhỏ của cô, còn tay kia thì nhẹ nhàng xoa vuốt phía lưng áo của cô.

“ Tôi biết ...” Cô ngoan ngoãn đáp lại, dường như cơ thể cô rất thích sự đụng chạm từ phía hắn.

“ Em rất xinh đẹp!” Khoái cảm ập đến như thủy triều. “ Rất quyến rũ.” Sau mỗi câu nói, bàn tay thô ráp của hắn lần mò xuống một cách sỗ sàng. Hắn xoa vuốt phần lưng của cô, qua lớp áo pull kia, cô cảm nhận được sự nóng bỏng từ cơ thể hắn truyền lại.

Sự động chạm của hắn khiến Lãnh Sam càng thêm mơ hồ, ý thức của cô từng chút mất đi, để mặc hắn. Cặp chân dài, trắng nõn mê người của cô cũng không tránh khỏi kiếp nạn, đôi tay dài kia xoa vuốt nó khiến từng mảng da ở đó đỏ ửng lên, càng lúc, cô càng hít thở một cách khó khăn, cơ thể cô run rẩy trong sự ôm ấp mãnh liệt của hắn. Và cô cảm nhận mọi điều, hắn cũng có phản ứng giống mình. Nhưng cơ bắp của hắn càng cứng lên, giọng nói bắt đầu khàn đi vì dục vọng. Hắn điên cuồng chiếm lấy đôi môi bé nhỏ của cô, càn rỡ liếm mút nó, cô không thể làm gì ngoài việc hòa theo nhịp điệu cuồng dã của hắn.

“ Em sẽ là của tôi!” Hắn bá đạo tuyên bố rồi bế xốc cô lên. Chiếc mặt nạ kia đã được tháo bỏ, hiện ra sau đó là khuôn mặt yêu nghiệt của Minh Lạc Lạc. Cô vốn định hét lên nhưng đã bị hắn khống chế bằng nụ hôn mạnh mẽ kia. Cô có cảm giác một thứ chất lỏng nào đó đang xâm nhập vào mình, từ cổ họng đi xuống. Trước khi ngất đi, cô chỉ nghe được tiếng hét lớn của Lyna và phía trên đài cao kia, thân ảnh của Violet cũng chậm chạp trước mắt cô. Cô biết một điều, tên khốn Lạc Lạc đó đã phá hỏng ngày quan trọng nhất của cô.

Trên chiếc giường lớn xa hoa lộng lẫy kia, cơ thể nóng bỏng quyến rũ của Sam Sam ẩn nấp sau chiếc chăn mỏng kia thật khiến Minh Lạc Lạc muốn trực tiếp ăn gọn cô. Hắn tiến lại gần sát thân hình tuyệt đẹp của cô, không một chút che đậy. Hắn đã lột bỏ sẵn những chướng ngại vật không cần thiết trên người cô, vì căn bản, trên đó đều gắn những thiết bị định vị.

Bộ ngực căng tròn, đầu đặn của cô ẩn hiện sau lớp chăn mỏng, mái tóc xoăn mềm tự nhiên kia che khuất phần lưng kiêu diễm. phong tình. Hắn không biết rằng cô có thói quen gì nhưng dường như cô rất nhạy cảm với hơi ấm. Kể cả trong lúc đang ngủ, cô cũng xích lại gần phía hắn, khuôn mặt bé nhỏ vùi sâu vào lồng ngực rộng rãi, cứng rắn của hắn mà ngủ rất thoải mái. Nhưng, hắn thì đang bị tra tấn một cách điên cuồng. Cô gái yêu kiều trước mắt không ngừng khiêu khích dục vọng của hắn, khơi dậy những khát khao nguyên thủy nhất trong cơ thể hắn. Bây giờ, trong đầu hắn chỉ tràn ngập những tư vị của dục vọng.

Đôi tay xảo quyệt kia lần sâu vào bên trong lớp chăn, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của Lãnh Sam. Hắn cảm nhận được sự rung mình của cô, cảm giác cô run rẩy trong vòng tay hắn thật tuyệt. Hắn nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực căng tròn của cô, cảm giác nó đang đầy lên trong tay khiến hắn không khỏi rên rỉ. Dần dần, tốc độ xoa nắn càng nhanh dần, đến kịch đến, hắn bóp mạnh khiến cô nhẹ giọng hét lên một tiếng khe khẽ.

Hắn thích thú khi thấy Sam Sam bị hành hạ dưới ma trảo của mình đến vậy. Hắn sẽ cho cô biết được, những nhục nhã mà cô đã gây ra cho hắn. Từ bây giờ, hắn sẽ đòi lại tất cả. Cả vốn lẫn lãi. Thân thể bé nhỏ của cô run rẩy, dường như cô đang rất thỏa mãn với sự đụng chạm biến thái của hắn.

Minh Lạc Lạc cười một cách gian ác, hắn trườn người xuống cho đến khi khuôn mặt hắn chạm vừa tầm tới bộ ngực xinh đẹp của cô. Chiếc lưỡi ác độc của hắn nhẹ nhàng liếm mút nụ hoa xinh đẹp kia. Từng chút, từng chút một ...

32. Chương 33: Đêm Điên Cuồng

Nằm trên giường ngẫm nghĩ, Nhược Tuyết không thể hiểu được thái độ của mọi người trong nhà mình với Hạ Lâm ngày hôm nay. Bọn họ coi anh như kẻ thù và bắt buộc anh phải rời xa cô. Tiểu Tuyết không biết được đã có chuyện gì xảy ra trước khi cô về nhà nhưng cô khẳng định một điều là nó có liên quan đến Diệp Nhược Phong và Lăng Hạo Thiên. Hoặc vì ân oán trước đây của ba người đó.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, là số của Violet. Cô không biết nửa đêm như vậy rồi mà anh ta gọi ỉn để làm gì, bình thường hai người rất ít khi liên lạc với nhau qua điện thoại.

“ Có chuyện gì sao ông anh!” Cô lười biếng trả lời. Nhưng thật không nghĩ rằng ở đầu dây bên kia lại phát ra tiếng khóc nỉ non, thương tâm của một cô gái nào đó. Vì tiếng khóc quá lớn nên cô không thể nghe được đối phương đang nói gì.

“ Dừng khóc ngay!” Nhượng Tuyết tức giận ra lệnh.

“ Sliver ... tôi là ... Lyna! Mau tới ... cứu Triệt. Anh ấy ... máu ...” Cô ngậy ngốc một hồi mới nhận ra, cô gái tên Lyna kia là bảo mẫu riêng của Red và anh Triệt mà cô ấy đang nhắc đến chính là Dương Triệt – Violet của HELL.

“ Mau bình tĩnh! Cố gắng cầm máu giúp anh ấy.” Trấn an xong cho Lyna Tiểu Tuyết liền gửi SOS cho toàn bộ các thành viên của HELL và rời nhà. Lần theo thiết bị định vị gắn trên điện thoại của Violet, cô tìm đến được Darknight. Đây là club mà Violet làm DJ và cũng là nơi mà Red thường xuyên lui tới. Nếu Lyna ở đó thì chắc chắn Red và Violet đã gặp chuyện.

Chiếc miệng giả hoạt của hắn không ngừng cắn mút nụ hoa xinh đẹp của Lãnh Sam, đôi bàn tay bần rôn kia cũng tìm được những nơi ưng ý để tùy tiện vuốt ve. Bộ ngực căng tròn của cô không ngừng rung động trước sự đụng chạm của hắn. Hắn liếm một cách càn rỡ, tham lam mút trọn hai nụ hoa đang dựng đứng lên kia, cảm giác thích thú mê người dần căng tràn trong người hắn.

Nhưng, người con gái kia vẫn chìm vào giấc mộng đẹp mà không biết rằng mình đang chuẩn bị trở thành miếng mồi ngon lành của tên biến thái đang điên cuồng trên giường kia.

“ Uh! Ah ...” Tiếng rên yêu kiều của Sam Sam phát ra càng thêm kích thích dục vọng đang chảy trong người hắn. Nhưng, hắn muốn cô tỉnh dậy, cùng nhau hưởng thụ đêm đầu tiên hoan ái giữa hai người. Hắn biết dù trong cơn mê man nhưng cô vẫn cảm nhận được sự nóng bỏng từ đôi bàn tay to lớn của hắn, khoái cảm đang dần đánh thức cô công chúa xinh đẹp đang chìm trong giấc ngủ kia.

Hắn thấy hai mắt cô nhắm lại, hít thở càng lúc càng dồn dập, khó chịu hơn. Lãnh Sam cảm thấy cơ thể mình nóng ran một cách khó tả, cô cảm nhận được sự khó chịu từ phần ngực. Cảm giác ướt át, nhớp nháp như có ai đang đổ một chất nhầy dính gì lên nó vậy. Cảm giác nóng khô khan truyền đến. Cơ thể cô run lên từng trận. Đôi mắt xinh đẹp dần dần mở ra.

Một cảnh tượng kinh hoàng!!! Cô đang gối đầu, nói đúng hơn là đang úp mặt lên một vật gì đó. Cô chậm chạp nhận thức, đó không phải là chiếc gối đầu mà giống như phần thân giữa của ai đó ?! Cô thét lên một tiếng sợ hãi. Thân thể trần truồng không một chút che đậy của cô đang bị kẹp giữa đôi chân to lớn, mà cái gọi mà ban nãy cô tưởng tượng trong giấc mê chính là “bộ hạ” của ai đó. Đôi tay cô vẫn đặt ở đó mà không dám rời đi, cô cảm nhận được sức nóng đang dần tăng lên ở nơi nguy hiểm đó và dường như có cái gì đó đang ‘chổng’ dựng đứng lên ngay sát cạnh bàn tay bé nhỏ của cô.

Không thể chịu nổi được nữa, cô bật dậy và tránh khỏi cái thứ đáng sợ kia, nhưng không ngờ, một đạo lực ở eo đã kéo cô trở lại và lần này, khuôn mặt bé nhỏ của cô trực tiếp áp thẳng xuống ‘cây gậy dựng’ kia. Lãnh Sam ngẩng đầu lên quan sát, phía trên thành giường là khuôn mặt yêu nghiệt của Minh Lạc Lạc đang thưởng thức trò vui và thứ gớm ghiếc kia chính là ‘Tiểu Minh’ của hắn. Trời ah! Cô thực sự bị điên rồi, cô giờ bàn tay và chậm chạp sờ lên khuôn mặt mình. Ban nãy ... hai thứ này đều đã động chạm qua ‘Tiểu Minh’ của tên khốn nạn kia, thực không thể chịu nổi.

Hắn nhân lúc cô đang ngủ mà giở trò bỉ ổi, khiến giờ cô phải chịu nhục nhã thế này. Đã vậy, đôi chân to lớn của hắn quắp chặt lấy phần eo của cô, khiến cô chỉ có thể nằm nguyên một tư thế ban nãy, không thể cựa quậy. Trước mặt cô, ‘Tiểu Minh’ của hắn không ngừng phản ứng bằng cách dựng đứng lên, thật muốn ép cô tức chết. Bàn chân không an phận của hắn đang tự động vuốt ve cặp mông săn chắc của cô.

“ Mau dừng lại!” Cô cúi gằm mặt xuống không thèm nhìn hắn mà quát to. Cô không muốn để hắn thấy được khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

“ Ngẩng mặt lên! “ Minh Lạc Lạc nhệ nhàng ra lệnh nhưng vẫn không kém uy quyền. Bàn chân to lớn thô ráp của hắn không ngừng lượn lờ, động chạm vào cặp mông đầy đà kia của cô.

Cô biết hắn đang sử dụng nhục kế với mình. Nếu cứ tiếp tục chống đối thì người chịu thiệt sẽ là cô.

“ Em biết em sai rồi! Nhưng anh cũng không nên để cho chúng ta nói chuyện với tư thế này chứ.” Cô nỉ non cầu xin hắn. Sam Sam không thể chịu được cảnh đối mặt với Tiểu Minh đứng đứng của hắn như vậy được.

“ Tư thế này thì sao chứ!” Hắn không biết xấu hổ mà vặn lại. Cô thật sự không còn lời nào để nói.

“ Em nghĩ tư thế khác sẽ tốt hơn. Chẳng hạn như nam nữ bình đẳng nói chuyện face to face.” Cô dịu dàng dụ dỗ hắn. Nhưng Minh Lạc Lạc vốn đã là hồ ly từ trong trứng nên mấy món nghề này của cô hoàn toàn vô dụng.

Hắn nhịu mày suy nghĩ, nhưng đôi chân vẫn không ngừng xoa nắn phần mông cô. Đột nhiên, hắn vươn ma trảo tới, xóc nách cô lên. Giờ thì tư thế này còn khó chịu gấp trăm lần lúc trước, toàn bộ thân thể cô đang dán chặt trên người hắn. Bộ ngực đang hồi hộp căng phồng kia áp sát lồng ngực rộng lớn của hắn, khuôn mặt cô đang tựa lên phần cổ của hắn. Cô thật sự muốn cắn một miếng vào đó nhưng, đôi bàn tay to lớn kia đang ép chặt phần eo cô khiến cô đau không chịu nổi mà từ bỏ ý định

“ Anh không nghĩ Minh gia và Lãnh gia lại có thù oán sâu sắc đến vậy.” Nguyên lai là hắn đã biết thân phận thực của cô. Như vậy thì Sam Sam cũng không còn gì để nói.

“ Anh cũng không nghĩ Sam Sam xinh đẹp lại là cô nàng hacker cuồng Red của HELL.” Khuôn mặt tràn đầy sung sướng, tự mãn của hắn càng khiến cô thêm tức giận.

“ Người đừng có quá tự kiêu, để người của HELL đến ...”

Áh!!! Cô đau đớn kêu lên. Lời dọa nạt của cô đã vô hiệu lực, hắn cứ nhiên tiện tay nát chiếc quần lót cuối cùng trên người cô. Hiện giờ, toàn bộ thân thể nóng bỏng, hấp dẫn của cô đều phơi ra trước mắt hắn, mà vẻ mặt lười biếng hưởng thụ của hắn thật khiến cô tức chết.

“ Em đừng nghĩ là lời đám người đó ra là dọa được anh. Tiểu yêu tinh ah!” Hắn trực tiếp không chút nhân nhượng đè thẳng cô xuống dưới giường, khuôn mặt dửng mẫn, đẹp đẽ của hắn toát lên vẻ thú tính mê hoặc. Lần đầu tiên cô cảm nhận được vẻ đẹp đó từ hắn, hoặc khi hắn chỉ biểu hiện khi làm công tác trên giường.

“ Đừng mà ...” Cô rên rỉ cầu xin hắn, nhưng cơ thể lại nghênh đón sự tiếp xúc của hắn. Minh Lạc Lạc điên cuồng liếm mát cơ thể cô, từ đôi môi, xuống đến cổ, hai bên quai xanh xinh đẹp kia. Rồi hắn từ từ hạ gục lí trí của cô bằng những khoái cảm bất ngờ, cơ thể Sam Sam nổi lên khát vọng bất tận, cùng sự nóng bỏng mà hắn tạo ra. Cô đang tự mình hưởng thụ sự tra tấn ngọt ngào của hắn.

“Anh biết là em thích anh. Chắc chắn là em đã yêu anh.” Hắn khẳng định chắc nịch rồi thô bạo thúc mạnh vào bên trong cơ thể của Sam Sam. Tiếng thét thê lương của cô vang khắp căn phòng.

33. Chương 34: Sắc Lang

Cảm giác khi Minh Lạc Lạc tiến sâu vào cơ thể cô thật tuyệt vời. Cùng với nỗi đau xé người hắn đem đến thì khoái cảm không ngừng đánh úp khiến Sam Sam chỉ có thể thở dốc mà hoàn toàn dựa vào hắn.

Cô ngậm lấy vành tay hắn mà xin xỏ.

“ Dừng lại ... chỉ 3 phút thôi!” Một tay lão luyện như hắn làm sao lại không hiểu lần đầu tiên của con gái đau đến mức nào mà lại có thể cuồng dã xâm nhập khiến cô đau đớn khôn nguôi đến vậy. Cô chỉ có thể bám chặt vào cổ hắn, ép hắn giảm tốc độ.

“ Không được! Như vậy quá lâu.” Lạc Lạc giọng khàn trả lời lại. Trong đầu hắn bây giờ chỉ còn lại dục vọng và khát khao cháy bỏng, muốn đem toàn bộ cơ thể xinh đẹp này nuốt trọn vào bụng. Hắn biết cô đau, nhưng, điều đó không thấm gì so với sự nhục nhã mà cô đem lại cho hắn.

“ Đi ... mà. Em thực ... sự ... Ah! Đau ...” Cô vẫn cầu xin hắn, chỉ cần hắn dừng lại một chút thôi, để nỗi đau kia qua đi. Giọt nước mắt đọng trên khóe mi kia trào xuống, ấm nóng một bên má. Sam Sam không ngờ rằng mình lại có thể khóc, từ trước đến nay, điều đó chưa hề xảy ra, dù có chuyện gì đi chăng nữa cô cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào. Đây là biểu hiện của hạnh phúc hay đau đớn. Đến chính cô cũng không thể biết được điều đó.

Cảm nhận được cô đang khóc, Minh Lạc Lạc dần giảm tốc độ rồi nằm yên bất động, nhưng cục nóng sưng tấy của hắn vẫn ở bên trong cô. Lãnh Sam cảm nhận được nó đang càng ngày càng phồng to hơn, dường như muốn xé rách cơ thể cô.

“ Chỉ 30 giây thôi! Ngoan ... đừng khóc.” Hắn dỗ dành cô như một đứa con nít lên ba. Đôi tay không ngừng vươn ma trảo tới bộ ngực căng tròn kia, ra sức xoa nắn để làm cô quên đi nỗi đau dưới hạ thể kia.

Trong phút chốc, cảm giác đau đớn biến mất mà thay thế vào đó là khoái cảm đang dâng trào mãnh liệt trong cơ thể cô. Lãnh Sam vận vẹo người dưới thân hắn, như báo hiệu có thể tiếp tục cuộc hành tình mê người này. Quả thực, Minh Lạc Lạc là một người đàn ông đích thực. (Ta nghĩ anh này chắc dùng Xmen ^^). Hắn biết tìm cách để cho cô cảm nhận được hạnh phúc, sự sung sướng khi cùng hòa nhập với hắn.

Hắn thay đổi mọi tư thế khiến cô không thể nào thích ứng kịp. Lúc thì nhẹ nhàng, êm ái như một bản giao hưởng làm Sam Sam ngây ngất, như muốn chìm sâu trong bể dục vọng này. Khi thì hắn cuồng dã, kịch liệt ra vào thân thể cô như muốn bá đạo tuyên bố, hắn đã làm chủ toàn bộ. Cảm giác hưng phấn khó tả của cô đều bị sự phóng túng của hắn chi phối toàn bộ.

Cô hoàn toàn quên mất mình đã trải qua bao nhiêu lâu, không thể nhớ nổi hắn đã xâm nhập vào cơ thể này bao nhiêu lần. Chỉ biết được đến khi mặt trời ló rạng, sau tấm rèm màu đen khiến căn phòng càng trở nên u ám và ẩm ướt, cô mới thét lên một tiếng rồi ngất đi. Đây là lần đầu tiên cô dùng nhiều sức đến vậy, cuộc hành trình của họ quá dài và cô không thể tiếp tục chống đỡ. Minh Lạc Lạc như không để ý tới người con gái đang ngất đi kia mà vẫn tiếp tục nhịp điệu cuồng dã của mình. Hắn không ngừng ra vào bên trong cánh hoa xinh đẹp mê người của cô, sự hấp dẫn và khoái cảm của Lãnh Sam đem lại thật tuyệt vời. Hắn chưa từng có cảm giác như vậy với bất kì người con gái nào cả.

“ Lãnh Sam ... Em là của tôi!” Hắn hùng hồn tuyên bố rồi thúc mạnh một lần cuối cùng, đem những hạt giống nóng ấm của mình gieo mầm vào bên trong cơ thể cô. Trên chiếc giường lớn kia, hai thân ảnh đang ôm chặt lấy nhau như muốn hòa làm một.

“ Con mẹ nó! Tôi chưa chết mà em khóc lóc cái gì. Đừng có để phí nước mắt như vậy nha.” Trong căn phòng màu trắng sáng sủa kia, Violet đang quát rống lên với Lyna. Anh không thể ngờ rằng mình lại có thể bị đánh bại một cách thảm hại đến vậy.

“ Em xin ... lỗi. Tất cả ... đều ...” Lyna bị anh dọa cho đến lắp bắp không nói được câu gì. Nếu không phải vì cô bất cẩn, muốn mau chóng cứu được tiểu thư thì sẽ không bị đánh lén, mà người đã đỡ hộ cô một phát gây đó chính là Triệt, khiến anh bị ra nông nỗi này. Tất cả đều là lỗi của cô.

“Ồn ào quá đi! Anh muốn an ủi người ta mà cứ quát tháo như vậy. Khi chị Lyna chạy mất thì đừng có hối.” Cooper ngồi bên cạnh giường mà tức thay cho cô. Bình thường, vẻ mặt của Lyna rất lạnh lùng, nhưng thật không ngờ, bên trong lại khác biệt đến vậy.

“ Nếu muốn vậy thì em đi ra ngoài đi. Để hai bọn họ ở lại thôi.” Pink cáo giả dụ dỗ. Cậu ta đang muốn có cô ngọc ham chơi này.

“Ừh nhỉ? Chắc là Violet tức giận vì xấu hổ mà thôi. Dù sao cũng là trước mặt chị Lyna, anh ấy bị đánh cho thảm hại ...” Cooper chưa kịp nói hết câu đã bị một chiếc gối bay thẳng mặt. Mà thủ phạm chính là cái tên đang nằm trên giường kia.

“ Hahaha ... Em đoán đúng kia ... Ồ! Sao lại kéo em đi. Em muốn ở ... lại.” Nếu Pink không nhanh tay kéo cô nhóc đi thì hậu quả đằng sau sẽ không ai ngờ tới được. Về mặt muốn giết người của Violet thật đáng sợ, mà đã vậy cô ngọc kia còn đụng đến nỗi đau của anh.

“ Em ... em đi tìm thuốc ... cho anh!” Lyna ngượng ngùng lấy cớ trốn ra ngoài. Hiện giờ trong phòng này chỉ còn hai người mà không khí lại rất mờ ám.

“ Không được đi. Lại đây!” Dương Triệt bá đạo ra lệnh. Anh không tin rằng người con gái trước mặt mình đây lại biến hóa nhanh đến vậy. Mới chỉ lúc trước, khi cô nổi điên đập cho 10 tên Thiên Phong hội một trận thảm hại mà giờ lại khóc lóc như một hài tử.

Vào cái thời khắc anh đỡ hộ một gậy cho Lyna, Triệt đã hiểu rõ tâm tư của mình. Nỗi sợ hãi mất cô đã khiến anh không màng tính mạng mà bảo vệ người con gái gốc nghiệt này. Chỉ một thân ảnh mảnh mai như vậy mà vẫn cố chấp đấu lại với đám người của Thiên Phong hội, thật là anh tức muốn chết.

Violet kéo Lyna lên giường nằm cạnh mình, mặc dù cô rất muốn phản kháng nhưng lại sợ động vào vết thương của anh.

“ Không cho phép em đấu lại với bọn chúng như vậy nữa. Rất nguy hiểm em biết không. Một thân là con gái tại sao lại cứ cố chấp với chúng như vậy chứ! Thật ngang bướng mà.” Những lời anh nói đều là sự quan tâm sâu sắc của anh dành cho cô.

“ Nhưng mà ... bọn chúng đánh anh như vậy. Nếu em không ra tay mà bỏ chạy như lời anh nói thì ...” Cô không dám nói về sau là anh sẽ bị bọn chúng đập tơi tả vì biết anh có tính tự tôn cao. Không thích người khác động vào nỗi nhục của mình.

“ Được rồi! Đây là lần cuối cùng, hiểu chứ? Còn về sau có chuyện gì thì phải trực tiếp liên lạc với anh.” Nhìn vẻ quật cường với khuôn mặt rưng rức như sắp khóc của Lyna khiến anh không đành lòng mà mắc mủ cô nữa.

“ Em hiểu!” Cô nhẹ nhàng đáp lại. Dù sao bây giờ, lời nói của anh tất cả đều có giá trị.

“ Như vậy mới ngoan.” Violet một tay xoa xoa mái tóc mềm mượt của cô, tham lam hít ngửi mùi thơm lên đó. Một tay thì lần lần xuống phía dưới, đụng chạm vào phần nhạy cảm của cô.

“Cái kia ...Ách ... Đau ... Mau dừng lại.” Hành động mờ ám của Dương Triệt khiến Lyna mặt đỏ bừng bừng. Bàn tay không an phận của anh cứ vuốt ve, xoa nắn từ phần eo thon gọn của cô tới cặp mông xinh đẹp, dù có cách một lớp quần áo cô cũng cảm nhận được dục hỏa từ tay anh. Dù sao cũng có nhiều người đang ở bên ngoài kia họ không thể tùy tiện làm bừa được.

“ Nằm yên, chỉ một chút thôi.” Violet không biết xấu hổ mà nài nỉ cô. Anh hiểu dù sao bọn họ mới tiếp nhận tình cảm của nhau nên dù rất muốn cùng cô hưởng lạc nhưng vẫn phải kìm nén dục vọng của bản thân.

Bên ngoài cửa phòng vang vọng giọng nói của Cooper và tiếng cười man rợ của đám thành viên trong HELL.

“ Em đã nói mà. Anh ấy là họ nhà dê. Nên đổi tên là Dê Triệt thì đúng hơn ... Lần này thì chị Lyna xong rồi.”

Nhưng cô nhóc không nghĩ rằng, người xong rồi phải là mình thì đúng hơn. Violet thề khi nào tóm được Cooper sẽ chỉnh ột trận vì tội hai lần làm mất mặt anh ngày hôm nay.

34. Chương 35: Tránh Né

Nhược Tuyết lê bước trên con đường dài thê lê về nhà. Trong lòng cô đã thoát được khỏi sự bất an về Red và Violet nhưng lo lắng về Tử Hạ Lâm vẫn còn đó. Khi cô gửi tin SOS cho toàn bộ thành viên của HELL, chắc chắn anh có biết. Vậy mà khi đến nơi của Violet thì lại hoàn toàn không thấy bóng dáng của anh đâu cả. Có lẽ vì chuyện buổi sáng hôm nay, Hạ Lâm đang tìm cách tránh mặt cô.

“ Tiểu Tuyết Nhi, giờ con không nghe lời cả ba nữa hay sao?” Mặc dù Diệp Quang Thành vẫn ra vẻ tức giận, mặc nhiên cô nhưng thực chất lại là lời cầu xin, van nài. Cô không nghĩ là papa và mama lại dậy sớm đến vậy để chờ cô. Đêm qua, lúc cô ra ngoài đã báo lại á Lâm biết rồi. Mặc dù mama có ngăn cản nhưng tất cả đều vô tác dụng.

“ Mới sáng sớm mà. Ba đừng có nổi điên như vậy được không?” Tiểu Tuyết ngang bướng cãi lại. Cô cũng đang rất tức giận, giống như papa của mình vậy. Chỉ vì mấy lời nói quá đáng của ba mà Hạ Lâm đang tránh mặt cô. Về mặt ngữ ngữ cùng sự xấu hổ của anh ngày hôm qua đã in đậm trong tâm trí cô, đồng thời nó cũng phá vỡ hình ảnh tốt đẹp của ba mẹ trong lòng Diệp Tuyết.

“ Hai người cứ bình tĩnh nói chuyện, không nên bắt hòa như vậy.” Má Lâm ôn tồn khuyên nhủ, bình thường thì cô sẽ nghe theo mẹ, nhưng hiện giờ thì sẽ không. Nếu papa không cho cô một câu trả lời thỏa đáng về hành động của mình hôm qua thì sẽ không có chuyện hòa giải ở đây.

“ Con chỉ hỏi lại một lần cuối, tại sao hôm qua ba làm vậy?” Nhược Tuyết cố gắng cứng rắn, đây là lần đầu tiên cô chống đối lại ba mẹ mình. Nhìn vẻ mặt trắng bệch, gương gạo của ba thì cô đã biết một điều, đằng sau chuyện này sẽ không chỉ đơn giản như vậy. Bọn họ muốn giấu cô thì cô cũng sẽ có cách tìm ra được.

“ Con còn nhỏ, không cần để ý mấy chuyện đó. Chỉ cần con hứa với ba sẽ không ...”

“ Con sẽ không làm vậy. Chuyện của con con sẽ tự biết cách, không cần những người khác phải quan tâm.”

Qua câu nói của đó, Nhược Tuyết đã vạch rõ ranh giới giữa mệnh lệnh của ba và chuyện giữa cô và Hạ Lâm. Không một ai có thể phá đám nó cũng như làm tổn thương anh, nếu như chuyện đó xảy ra thì hậu quả như thế nào chắc chắn mọi người trong nhà sẽ biết. Điều quan trọng bây giờ là cô cần nên tìm hiểu về lí do khiến papa và mama mình thay đổi thái độ với Hạ Lâm một cách nhanh chóng như vậy. Chắc chắn có ẩn tình gì bên trong chuyện này.

“ Vậy là Diệp ba không cho người và sóai ca gặp nhau.” Lam Nhi kinh ngạc nhìn vào khuôn mặt đang buồn ngủ của Nhược Tuyết trên bàn.

“ Người nói câu này lần thứ bao nhiêu rồi. Mọi chuyện ta đã thừa hết, làm ơn cho tax in giấc ngủ, từ hôm qua tới giờ ta chưa được chợp mắt lúc nào đâu.” Cô lên tiếng van xin. Định bụng hôm nay sẽ hỏi Hạ Lâm về ân oán giữa anh và hai tên đầu sỏ của Thiên Phong hội nhưng lại thất bại. Anh đã nghỉ học, lí do ngàn năm quen thuộc, bị bệnh. Nhưng chỉ có một mình Tiểu Tuyết là hiểu rõ, anh hoàn toàn không bị bệnh mà là đang tìm cách tránh mặt cô, chắc anh vẫn chưa tiêu hóa nổi sự việc ngày hôm qua.

Đến khi tan học, cô vẫn chưa nhìn thấy được bóng dáng của Tử Hạ Lâm, giống như anh đã biến mất khỏi thế gian này không một chút vết tích. Lyna gọi điện đến để báo tin của Red cho cô biết. Hiện giờ cô ấy đang ở tại Minh gia, tức nhà riêng của Minh Lạc Lạc. Tạm thời không có gì nguy hiểm về tính mạng nhưng còn vấn đề khác thì không thể nói rõ.

“ Vậy Violet sao rồi!” Nhược Tuyết nhẹ nhàng hỏi thăm. Cô đoán Lyna đang ở chỗ anh ta.

“ Tôi không rõ, tôi đang ở nhà và tìm cách cứu tiểu thư về. Tôi thực sự cảm thấy có lỗi khi đã không thể cứu cô ấy. Mà tôi nghe lão gia nói sẽ bàn chuyện đính hôn giữa Lãnh gia và Minh gia. Vậy chắc chắn tiểu thư đã xảy ra chuyện.” Tin tức của Lyna đem lại khiến cô muốn đau tim. Nếu bàn đến chuyện đó gì giữa hai người kia chắc chắn đã xảy ra chuyện gì vô cùng mờ ám rồi.

“ Nếu vậy khi nào đi thì gọi tôi.” Mạn kịch hay như vậy làm sao có thể không đi xem được.

Sau khi Lyna cúp máy, cô liền liên lạc ngay với chàng trai thất tình Violet kia để an ủi, dfu sao hai người cũng đang trong hoàn cảnh giống nhau. Theo lời mời của anh ta, Nhược Tuyết liền tới khu chung cư Tam Vương, nơi của Triệt để bù khú cho quên sầu. Nhưng, thật không ngờ, tới được nơi đó, cô lại gặp được Tử Hạ Lâm. Trông dáng vẻ buồn rầu của anh khi xách túi đồ thật khiến cô đau lòng. Có vẻ như anh đi mua đồ về nấu cơm, túi đồ có đủ các loại thực phẩm rau xanh, cá, trứng, thị bò, thịt lợn làm Tiểu Tuyết hoa cả mắt. Cô nghi hoặc nhìn anh, không lẽ một sóai ca có thể ăn hết từng này thức ăn ah, hay trong nhà anh còn người khác?

“ Ting ting ... đoán xem ai đây!” Nhược Tuyết tinh nghịch lấy hai bàn tay bịt mắt anh lại để chơi trò đoán người. Ban đầu bộ dạng giật mình ngây ngốc của Hạ Lâm thật giống như phản ứng không muốn gặp cô, nhưng ngay sau đó, anh nở nụ cười ngây thơ, hạnh phúc rồi đáp lại.

“ Tiểu mỹ nhân, em là tiểu hài tử sao mà chơi trò này.” Đường như không hài lòng với câu trả lời của anh, cô vẫn không thả tay ra mà hỏi ngược lại.

“ Teng! Trả lời sai rồi. Không có ai tên là tiểu mỹ nhân cả.” Hạ Lâm bật cười khi nghe cô nói, anh không nghĩ tới bộ dạng dễ thương của cô hiện tại, nhưng thật tiếc là đôi tay bé nhỏ đã chắn mất tầm nhìn của anh, không thể nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô được.

“ Vậy thì ... Diệp Nhược Tuyết sao?” Anh đang dần mất kiên nhẫn vì mong muốn gặp được cô. Cả ngày hôm nay không được nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô làm trong lòng anh đau nhức không yên, giờ, nỗi nhớ đó lại trào lên khôn nguôi.

“ Teng! Sai rồi.” Nhược Tuyết vẫn duy trì trò chơi không có quy tắc của mình. Rõ ràng câu trả lời thứ hai của anh là đúng nhưng cô lại phủ nhận.

“ Tuyết Nhi ?” Đây là cái tên thân mật mà anh thường gọi cô.

“ Teng! Sai rồi.” Vẫn ngữ điệu cũ được lặp lại. Trong lòng Hạ Lâm đang thắc mắc xem câu trả lời mà cô đang muốn tìm là gì.

“ Tiểu Tuyết Nhi ?”

“ Teng!” Âm thanh ấy vọng lên, anh vẫn chưa thể đoán đúng được.

“ Tiểu Tuyết ...Nhược Tuyết ... Diệp Tuyết ?” Anh nói liền một mạch các câu trả lời của mình nhưng vẫn chỉ nhận được một âm thanh teng của câu trả lời sai quen thuộc.

“ Anh chịu thua! Vậy nói xem em là ai nào?” Hạ Lâm ngọt ngào dụ dỗ cô. Hiện giờ anh không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi câu trả lời kia của cô nữa. Anh muốn nhanh chóng được nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kia.

Nhược Tuyết kiễng chân lên, làn môi ấm áp chạm nhẹ vào vành tai anh mà thì thầm.

“ Là tiểu bà xã của anh.” Câu nói của cô khiến trái tim anh rụng rời. Hơi ẩm tràn ngập cơ thể anh giống như hàng loạt những tia máu đang chạy liên tục khắp làn da, phần da ở cổ và ở mặt dần đỏ lên như các tiểu hài tử mới sinh.

Đôi bàn tay bé nhỏ của cô thả ra, tầm nhìn của đã được mở rộng. Hình ảnh cô gái xinh đẹp đang chiếm trọn trước mắt Hạ Lâm khiến anh muốn nổ tung, nụ cười của cô, dáng điệu yêu kiều dễ thương kia ... Vậy mà ngày hôm nay anh lại cố tình tránh né cô, không nghe điện thoại, trả lời tin nhắn và cả đi học. Nhưng, anh làm vậy cũng chính là tự hành hạ mình.

Anh ôm chặt lấy cô, anh sợ cô sẽ tức giận mà bỏ đi mất.

“ Nghe nói anh bị bệnh, nhưng thấy anh khỏe như vậy chắc là không phải.” Tiểu Tuyết cô tình châm chọc anh.

“ Anh thực xin lỗi, anh chỉ muốn có chút thời gian để suy nghĩ. Anh không muốn em gây bất hòa với gia đình chỉ vì anh.” Hạ Lâm thành thực bày tỏ, mặc dù vậy nhưng lòng tự trọng của anh đã bị tổn thương không ít.

“ Em hiểu!” Cô nhẹ nhàng đáp lại

“ Anh sẽ nấu cho em một bữa thật ngon.” Hạ Lâm tươi cười tuyên bố. Thật may mắn là trực giác của anh mách bảo nên anh đã mua nhiều đồ ăn hơn thường ngày.

35. Chương 36: Diệp Gia Và Lăng Gia

Sau bữa ăn ngon lành mà Hạ Lâm nấu cho cô. Nhược Tuyết đi một vòng quan sát căn phòng mà Hạ Lâm ở. Thật sạch sẽ đến kinh ngạc. Toàn bộ đều lấy màu trắng làm chủ đạo, chỉ lác đác có một số vật dụng khác màu nổi bật trong căn phòng như chiếc đồng hồ treo tường màu bạc lấp lánh, bộ bàn ăn màu vàng xinh đẹp, chiếc tivi lớn màu đen sang trọng được đặt ở gian chính.

“ Anh không ở cùng gia đình sao?” Nhược Tuyết vô tư hỏi. Cô đoán đây là phong cách sống của những công tử nhà giàu thường tới tìm những căn nhà riêng để tránh sự quản lý của gia đình.

“ Ừh. Gia đình anh ở bên Mĩ. Anh không có ba nên theo họ mẹ.” Cô bất ngờ ngạc nhiên trước bí mật về gia đình anh, nhưng vẻ mặt bình thản của Hạ Lâm dường như nói lên tất cả, anh không quan tâm đến chuyện mình không có ba.

“ Vậy sao? Nếu thế một mình anh ở trong căn nhà lớn như vậy thì chắc sẽ rất cô đơn.” Thông thường cô không có khiếu an ủi người khác mà chỉ nhọc ngaoáy vào nỗi đau của người ta hoặc sẽ lãnh cảm không để ý đến. Nhưng riêng với anh lại khác, vì anh là Tử Hạ Lâm của cô.

“ Nếu thế thì em chuyển tới đây đi. Bà xã không nên để ông xã cô đơn như vậy đúng không?” Hạ Lâm trêu chọc lại cô. Không khí u buồn về gia đình anh đã biến mất, thay vào đó là thời gian hạnh phúc của cả hai khi được ở bên nhau.

“ Hình như con quên là ta đã nói không được giao du với tên nhóc họ Tử đó đúng không?” Ông Diệp Quang Thành lại bày bột mặt tức giận để chất vấn cô. Phải nói đúng hơn là papa hình như đã quên là cô không muốn người khác quan tâm đến chuyện này rồi thì phải.

“ Anh ấy tên là Tử Hạ Lâm, mà ba cũng đừng có bắt con làm cái này làm cái nọ nữa đi. Thật muốn tức chết ah.” Tiểu Tuyết hiểu được tấm lòng của ba nhưng cô không chấp nhận thái độ kì thị của papa dành cho Hạ Lâm như vậy.

Đột nhiên trông thấy một vật lạ trên bàn, cô chụp lấy nhanh lẹ. Phản ứng lạ thường của mama và papa khi cô lấy được chiếc phong bì đó khiến cô càng thêm tò mò.

Đó là chiếc thiệp mời dự kỉ niệm 50 năm thành lập tập đoàn Lăng thị và lễ mừng thọ của lão thái thái của Lăng gia. Nhược Tuyết sửng sốt khi nhìn thấy cái tên này. Lăng thị, Lăng gia những cái tên đó đều liên quan đến Lăng Hạo Thiên, tên bệnh thần kinh lần trước nói quen cô trong căn tin, và cùng đồng thời là thủ lĩnh của Thiên Phong hội.

“ Lăng gia? Nhà chúng ta có quen họ sao? Từ trước đến nay con đâu có nghe nói về họ.” Tiểu Tuyết Nghi hoặc hỏi. Cô cảm thấy có chút không bình thường về chuyện này, trước đây tên họ Lăng kia có nói quen cô nhưng đã bị cô phủ nhận. Giờ thiệp mời của nhà họ lại được gửi tới Diệp gia.

“ Àh ... Àh ... Chuyện này ...” Dáng vẻ ấp úng của ba Diệp càng khiến cô thâm sinh nghi ngờ.

“ Mẹ và Hàn Khả Bằng, phu nhân của Lăng gia là bạn rất thân. Nên lần này họ có mời gia đình nhà chúng ta đến để dự tiệc lão thái thái.” Má Lâm nhanh chóng cướp lời của papa để nói. Chỉ thấy ông Diệp Quang Thành thở phào nhẹ nhõm sau cô nói của mama thật khiến Tiểu Tuyết không còn lời để nói.

“ Vậy sao? Trước đây con có gặp Lăng Hạo Thiên, cái tên đồng bọn của Tiểu Phong kia, hẳn nói con và hẳn có quen biết nhau và hỏi con có nhớ hẳn không. Nhưng dường như con không nhớ một chút gì về hẳn cả.” Sắc mặt khó coi của papa và mama khi nghe câu chuyện của cô thật đáng ngờ.

“ Con có biết hẳn sao?” Cô hỏi thử một chút. Ba Diệp nhanh nhẹn trả lời.

“ Đương nhiên là có. Trước đây hai đứa rất thân nhau nhưng sau một trận đánh nhau liền chán ghét rồi không chơi cùng nhau. Từ lần đó, con cũng không tới Lăng gia nữa.”

“ Có chuyện đó ah, sao con không nhớ chút gì nhỉ? Thảo nào tên đó khẳng khẳng nói có quen con, hóa ra là do trí nhớ kém nên không thể nhớ ra.” Nhược Tuyết cũng hòa theo câu chuyện của papa và mama. Nhưng,

cô vẫn không bỏ qua một chút chi tiết kì lạ nào liên quan đến hai người họ. Trực giác mách bảo cô, mọi chuyện không phải chỉ đơn giản như vậy.

“ Con và hấn chơi với nhau lúc mấy tuổi ah?” Tiểu Tuyết cô moi móc thông tin từ hai người họ. Dưới ánh mắt sắc bén của cô, má Lâm đành phải nói thật.

“ Chơi với nhau từ khi mới lọt lòng cơ. Đến năm con lên 5 tuổi thì hai đứa không chơi với nhau nữa.” Câu nói của mama làm cho cô chợt lạnh người. Kí ức hồi năm tuổi đó cô hoàn toàn không nhớ một chút nào. Nhưng những kí ức trước đó khi như cô tranh cướp kẹo với Tiểu Phong năm 4 tuổi khiến hấn ngã xuống hồ, cũng năm đó cô bắt hấn mặc chiếc váy mà mama mua ình rồi đôi quần áo con trai với hấn. Những chuyện đó cô hoàn toàn nhớ rõ, chỉ riêng kí ức lúc năm tuổi đó là không có một chút nào. Như thể cô đã mất đi một phần kí ức nào đó, mà theo như cảm giác hiện tại thì nó có liên quan đến Lăng Hạo Thiên.

Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu óc, nhịp tim đập liên hồi. Cánh tay cô không tự chủ mà sờ lên phần ngực trái. Trên đó, có một vết sẹo bí ẩn tồn tại, nó giống như Lăng Hạo Thiên, xuất hiện trong cuộc đời cô nhưng lại hoàn toàn không cho cô bất cứ cảm giác gì. Cô thật sự muốn tìm ra một chút kí ức có liên quan nhưng mỗi khi nghĩ đến đâu cô như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang cắn dứ, khiến cho suy nghĩ của cô bị dán đoạn. Cô không hiểu được tại sao mình lại có phản ứng kì lạ như vậy nhưng cô chắc chắn một điều, có thể Lăng Hạo Thiên biết về sự kì lạ này.

Minh Gia là một gia tộc lớn ở Bắc Kinh về lĩnh vực xã hội. Gia đình này có truyền thống về các hoạt động chính trị xã hội lớn ở Trung Quốc như tiêu biểu là ông ngoại của Minh Lạc Lạc đã từng là bộ trưởng bộ văn hóa Trung Quốc, ông nội là viện trưởng viện khoa học hàn lâm ở Nam Kinh. Còn ba mẹ hấn lại càng nổi danh hơn khi trở thành cặp vợ chồng thương chính nổi tiếng ở Bắc Kinh hiện nay.

Mà Minh Lạc Lạc là thần đồng về máy tính và công nghệ thông tin. Hấn mới 23 tuổi mà đã sở hữu một công ty máy tính riêng, thành lập một đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp làm kinh đảo giới thương nhân Trung Quốc. Trong căn phòng xoa hoa của hấn tại Minh gia, tiếng gào thét điên cuồng của Sam Sam khiến bọn người hầu trong nhà chạy mất dạng.

“ Khốn nạn, anh coi tôi là sextoy* sao. Anh không mệt nhưng tôi rất mệt.” Cô tức giận quát vào cái tên mặt dày vẫn đang vùi mặt sâu vào bộ ngực căng tròn của cô kia. Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nhìn cô một cách lười biếng rồi tự nhiên đáp.

“ Anh đâu có nói là không cho em nghỉ. Em mệt thì cứ ngủ, còn chuyện kia thì một mình anh tự làm được rồi.” Hấn công kích cô rồi không báo trước mà thúc mạnh vào trong cơ thể cô, khiến cô chỉ kịp oh lên một tiếng.

“ Đáng ghét, tên cuồng dâm, tên báo đạo, tên sắc lang, tên biến thái ... Anh không sợ mình bị liệt dương sao?” Cô càng mắng chửi hấn, hấn lại càng cuồng dã ra vào cơ thể cô, động tác điên cuồng mà bá đạo. Tiểu Minh của hấn không ngừng cọ sát nơi chật hẹp của cô, giải thoát dục vọng. Hấn khiêu khích cô lúc nhanh lúc chậm, khiến cô chìm vào bể dục vọng khôn cùng không có lối thoát. Sau một hồi, hấn mới chậm chạp dừng lại, nhưng Tiểu Minh vẫn còn nằm lại trong cơ thể cô.

“ Anh nghe nói Lãnh bá mẫu và Lãnh bá phụ rất vui khi biết em đang ở tại Minh gia. Riêng mẹ em còn dặn dò trước khi trả em về còn phải đưa cho bà một đứa cháu. Em nghĩ sao nào?” Hấn kiêu ngạo tuyên bố chiến tích của mình. Cô đã bị hấn hành hạ ba ngày ba đêm liên tiếp trên giường, mọi sinh hoạt bình thường như tắm, ăn cơm, thay đồ đều có mặt hấn tham gia. Cô thực giống con rối mà hấn mua về để phát tiết vậy.

“ Trời ăh! Anh không dùng bao trong những ngày này sao?” Cô không còn sức mà chỉ biết rên rỉ trên giường. Mấy ngày này là thời kì nguy hiểm của cô, mà hấn lại không dùng biện pháp phòng tránh nào cả. Vậy bảo sao mẹ cô lại dặn hấn đem cháu về cho bà.

“ Em yên tâm. Em sẽ sớm trở thành người của Minh gia thôi!” Hấn không vui khi thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của cô.

“ Oh... Ah! Mau dừng lại. Ah ... Tên hỗn đản bắt đi bắt dịch này, tôi không muốn có con. Tôi mới chỉ 20

tuổi mà thôi ...” Cô gào lên, nhưng vẫn không cản lại được nhịp điệu cuồng dã của hắn. Về mặt tràn đầy dự vọng của hắn lại dẫn dắt cô, đưa cô lên đỉnh cao của khát vọng. Cả hai cùng thét lên một tiếng rồi cùng nhau tiến bước trên thiên đường bất tận kia.

36. Chương 37: Diệp Giang Nam

Nhược Tuyết không tìm được lí do nào thuyết phục để có thể nghĩ về sự khác lạ trong kí ức của mình. Cô không nhớ ra đã là một chuyện, đằng này ngay cả gia đình cô, papa, mama và Nhược Phong cũng đều muốn giấu. Vậy nên thật khó để biết chuyện gì đã xảy ra vào cái năm cô lên 5 tuổi đó.

Cô đột nhiên nhớ ra, người anh trai bệnh hoạn Diệp Giang Nam của mình. Đạo này không thấy anh ấy thường xuyên hỏi thăm nữa, tính ra anh đã gần 1 tháng không trở về nhà. Từ sau khi Tiểu Tuyết sinh ra đã được hưởng trọn tình yêu to lớn mà Giang Nam giành ỉnh, nhưng nếu nó bình thường như bao người anh trai em gái khác thì thật tuyệt. Còn với Diệp đại công tử đẹp trai, ỉ lằng tử kia thì lại là tình yêu giữa nam và nữ, dường như trong đầu anh luôn tồn tại một sự sùng bái tuyệt đối với tình yêu loạn luân như vậy.

Tiểu Tuyết bấm số gọi điện cho anh, đây là lần đầu tiên cô làm vậy. Trước đây, Giang Nam thường gọi cho cô ít nhất một ngày 10 lần chỉ để hỏi những câu vớ vẩn như em đang ở đâu? Em đang làm gì? Với ai? Và dặn dò cô cấm không được đi với bất cứ chàng trai nào. Vì vậy đến năm 17 tuổi mà cô vẫn chưa được một ai tỏ tình vì sự bảo vệ quá đáng của anh trai giành ỉnh.

“ Anh đang ở đâu vậy?” Nhược Tuyết dùng giọng ngọt ngào để hỏi. Cô biết với dùng cách này với anh sẽ vô cùng hữu hiệu.

“ Tiểu Tuyết Nhi yêu quý của anh. Có thật là em không?” Giọng nói nghẹn ngào như sắp khóc của anh thật khiến cô buồn cười. Nhưng cô vẫn vui vì may mắn có được một người anh trai tốt và yêu thương mình như vậy mặc dù anh có phần biến thái.

“ Không cần khoa trương như vậy được không? Em chỉ muốn hỏi thăm ...”

Diệp Tuyết chưa nói hết câu thì đã nghe thấy bên đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng gào thét sung sướng của Diệp Giang Nam.

- Này, Tiểu Tuyết Nhi gọi điện cho tôi này.

- Con bé gọi cho tôi đây !

- Tiểu Tuyết còn hỏi tôi đang ở đâu nữa cơ ?

- Các người thấy không? Tuyết Nhi đã gọi cho tôi đây ...

Cô cá chắc anh đang khoe với tất cả mọi người trong văn phòng của mình. Tiếng chúc mừng từ phía họ thật khiến cô cảm thấy xấu hổ.

“ Nếu anh đang bận thì em cúp máy đây!” Cô lên tiếng đe dọa.

“ Không không, anh đang rất rảnh. Đừng cúp máy, lâu lắm chúng ta mới được nói chuyện cùng nhau mà.” Giang Nam tiếp ngay sau đó, anh thực sự vui mừng khi biết hôm nay cô chủ động gọi ỉnh. “ Vậy Tuyết Nhi gọi cho anh có chuyện gì vậy? Anh đang trên đường về nhà, cùng một số người trong công ty nữa.”

“ Vậy thì chút nữa về thì em sẽ nói! Anh mau về nhé.” Cô ngọt ngào đáp lại, đây là lần đầu tiên cô làm vậy với anh, tuy biết rằng lợi dụng Giang Nam có phần quá đáng nhưng dù sao đây cũng là cách duy nhất mà cô nghĩ ra được.

“ Được, anh về ngay đây! Chút” Phong cách của anh ấy vẫn không thay đổi, mặc dù đã lớn như vậy rồi.

Chỉ vì tình yêu mù quáng giữa anh và Tiểu Tuyết nên một chàng trai 24 tuổi có sự nghiệp huy hoàng khi được làm Giám đốc công ty máy tính ở Thượng Hải, diện mạo thì đẹp như một bức tượng điêu khắc, ngọc

thụ lâm phong như vậy mà đến giờ vẫn chưa có bạn gái. Mặc dù vậy nhưng papa và mama lại không ngăn cản những suy nghĩ lệch lạc của anh trai mà tự để cho anh ấy nhận ra mọi chuyện. Vậy nên, trong chuyện này thì người khổ nhất chắc chắn là Nhược Tuyết.

Cô bỏ mặc những người còn lại trong nhà mà đứng ngoài cửa chờ Giang Nam trở về. Chỉ cần mỗi lần nhìn thấy vẻ khó chịu mà ba Diệp khi nghĩ về Hạ Lâm cũng đã khiến cô tức chết, mà đồng tình với ba lại là tên tiểu dân ô Diệp Nhược Phong kia. Hắn luôn khích bác anh trước mặt ba nên cùng khiến ba thêm có thái độ không tốt đối với anh. Còn vẻ mặt bất đắc dĩ của má Lâm thì khiến cô phát chán, thực sự nếu còn phải ở trong ngôi nhà này thêm một thời gian nữa chắc cô sẽ đi tự tử mất.

Kít ... Chiếc audi màu đen sáng bóng đỗ trước cửa nhà, đem theo một luồng gió mát dịu êm. làm mái tóc của Diệp Tuyết bay phất phơ.

“ Tiểu Tuyết Nhi!” Giang Nam âu yếm gọi cô.

“ Anh trai.” Cô lạnh nhạt đáp theo nhưng thấy vẻ thất vọng của anh thật khiến cô không đành lòng. Cô chủ động lao đến sà vào vòng tay ấm áp của anh, tận hưởng sự sủng nịnh của anh giành mình.

Cánh tay rộng lớn của anh ôm chặt lấy cô, chiếc mũi tinh nghịch tham lam hít ngửi mùi thơm trên tóc của cô.

“ Em đã thay đổi, nhìn trông rất khác.” Sau một tháng không gặp lại mà Giang Nam như không tin vào mắt mình, cô em gái bé nhỏ của anh giờ đã trở thành một tiểu mỹ nhân xinh đẹp động lòng người như vậy. Điều đó vừa làm anh vui mừng nhưng cũng khiến anh lo lắng vì những kẻ theo đuôi cô.

“ Anh cũng vậy. Em nghĩ bệnh của anh cũng sắp khỏi rồi.” Nhược Tuyết cũng trêu chọc lại. Bằng trực giác của mình, cô cảm nhận được thái độ quan tâm của anh đối với mình có phần khác biệt, dường như có một phần xa cách và khác lạ hơn trước kia rất nhiều.

“ Oan uống quá! Anh làm sao mà hết yêu Tiểu Tuyết Nhi xinh đẹp của anh cho được.” Giang Nam lại bày ra khuôn mặt rưng rức muốn khóc đến buồn nôn của mình, nhưng đối với cô thì hoàn toàn vô hiệu.

“ Đừng có vậy nữa mà. Anh làm em sợ đó.” Tiểu Tuyết nũng nịu trong lòng anh. “Đưa em đi ăn nhà hàng được không, em muốn ăn cá chiên, cá hấp, anh cá ...”

“ Đương nhiên là được. Nhưng chúng ta nên vào nhà trước, chắc ba mẹ sẽ rất bất ngờ khi biết anh về.” Nghe thấy vậy, cô liền ngăn cản lại, nếu để anh vào nhà thì chắc chắn mọi người sẽ báo cho anh biết trước để kịp thông đồng với nhau. Để vậy thì kế hoạch của cô sẽ bị thất bại nặng nề mà công sức sẽ đổ xuống sông xuống bể hết cả.

“ Không nên. Nếu vào họ sẽ đòi theo hai chúng ta đi ăn. Anh muốn vậy sao?” Cô ngọt ngào dụ dỗ. Và đương nhiên Giang Nam sẽ mắc câu.

“ Được! Vậy chúng ta đi trước.” Anh nở nụ cười ngây thơ mà không biết rằng mình đang mắc vào một cái bẫy chết người do cô em gái xảo quyệt kia bày ra.

Trên bàn ăn đầy ắp các món ăn, tất cả đều liên quan đến cá. Nhược Tuyết hứng thú ăn quá mà suýt nữa quên mất công việc chính của mình.

“ Tiểu Nam, anh biết Lăng gia không ?” Cô giả vờ lơ đãng hỏi. Nhìn biểu hiện cứng ngắc của anh thì hoàn toàn có thể xác định được điều này.

“ Sao em lại hỏi vậy? Có chuyện gì sao?” Giang Nam cảnh giác hỏi lại, dường như anh đang rất nghi ngờ về thái độ ngày hôm nay của cô.

“ Không có gì! Hôm trước em thấy chiếc thiệp mời của họ trong nhà mình. Em có hỏi mama nên cảm thấy hơi lạ mà thôi.” Cô phủ nhận mọi chuyện. Một người xảo quyệt như Diệp Nhược Tuyết sẽ không bao giờ bị ai nắm đuôi cả.

“ Vậy em có nhớ đến gì hay có bị đau đầu không.” Anh lo lắng hỏi lại, dù sao chuyện giữa Lăng gia và Diệp gia không nên để cô nhớ lại làm gì cả.

“ Không, em thấy bình thường. Chỉ có tên Lăng Hạo Thiên nhà đó là cứ bám lấy em rồi nói linh tinh mà thôi. Thật khiến người khác không chịu nổi.” Cô lại tiếp tục dùng thủ đoạn để dụ dỗ anh.

“ Lăng.Hạo.Thiên.” Giang Nam gằn rõ từng chữ. Trong đáy mắt anh hiện rõ sự hoảng sợ nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ của Tiểu Tuyết ở trước mặt mình thì anh đã cố gắng che giấu nó đi.

“ Có chuyện gì sao. Em nghe mẹ nói ngày xưa có chơi thân với tên đó. Nhưng em lại không nhớ chút gì cả. Vậy là sao nhỉ ?” Cô vẫn tiếp tục không buông tha cho anh mà lại dồn dập tấn công. Cô muốn rằng trong vòng ngày hôm nay phải biết được chân tướng của chuyện này.

“ Không nhớ được là tốt ...” Anh lăm bắm trong miệng nhưng lại không biết cô đều nghe rõ hết cả. “Thôi đừng nhắc tới tên đó nữa. Mau ăn đi.” Anh cố tình cắt đứt câu chuyện.

Tiểu Tuyết cũng đành buông tha cho anh vì không muốn bị âm mưu của mình bị bại lộ. Trong nháy mắt, cô lại tập trung đánh chén món lẩu cá nóng hổi trước mắt kia mà không thèm để ý tới nhưng bóng đen ngồi trên tầng hai của nhà hàng đang chăm chú nhìn mình.

37. Chương 38: Tình Cờ Gặp Mặt

Tiểu Tuyết giả vờ vui vẻ để làm cho anh trai quên đi sự kiện ban nãy đi. Không khí bữa ăn rất tốt, Giang Nam thỉnh thoảng lại gấp cho cô ăn rồi còn tự động chạy tới chỗ của cô ngồi cùng một phía.

“ Chỉ một tháng không gặp thôi em đã thay đổi nhiều như vậy. Thật khiến anh đau lòng mà.” Anh đau lòng vì cô như vậy cũng không thêm báo cho anh một tiếng.

“ Cũng không có gì lớn lắm, chỉ là cắt tóc thôi mà.” Cô nhàn nhạt đáp lại. Trong lòng đang nghĩ cách để moi thông tin từ ông anh đáng yêu này.

“ Anh biết em đâu thích khoa trương. Chắc đã có chuyện gì mờ ám ở đây. Nói mau không anh sẽ không để yên đâu.” Anh đe dọa lại cô. Chiếc mũi thính của anh đã đánh hơi thấy được điều gì không ổn.

Cả hai đang nói chuyện thân mật thì từ đằng xa, có ba bóng người bước đến. Giọng nói nhanh nhẩu, dễ thương của ai đó vang lên.

“ Chị Nhược Tuyết! Bắt quả tang nha ... Định cầm chừng anh Hạ Lâm sao?” Giọng nói của Copper dường như vang khắp nhà hàng khiến mọi người đồng loạt nhìn về hướng của anh em nhà họ Diệp.

“ Không nghĩ là Diệp công tử lại có sở thích của bạn gái người khác.” Giọng nói châm chọc của Black càng khiến Tiểu Tuyết lạnh người. Ánh mắt kinh ngạc của cô quay lại nhìn bọn họ, cô không ngờ là Hạ Lâm cũng đi cùng hai người kia.

“ Anh ... sao lại ở đây.” Nhược Tuyết khó khăn hỏi. Trông bộ dạng cô hiện giờ không khác gì người bị bắt gian tại trận cả. Chỉ vì cô lo lắng không biết giải thích thế nào với Giang Nam về Hạ Lâm nên có phản bị động.

“ Tiểu thư Hạ Linh, chúng ta lại gặp mặt.” Hành động bất ngờ của anh trai khiến cô ngạc nhiên cực độ. Giang Nam lại quen biết với thủ lĩnh của cô, mà trông bộ dạng khác lạ của anh khi nhìn thấy Black thật đáng ngờ.

“ Tôi cũng vậy. Không ngờ kẻ đang của bạn gái của em tôi lại là Diệp công tử cao cao tự đại đây nha. Không biết anh có biết quy tắc này hay không, nếu không biết thì để tôi báo cho.” Giọng nói lạnh lùng của Black vang lên, mang âm sắc đe dọa cực cao.

“ Để em nói cho, chính là động đến đồ nhà họ Tử thì cũng chỉ có con đường chết. Hiểu chưa ?” Cooper hất hàm trả lời lại. Cô nhóc ngốc nghếch này lại còn chơi chữ.

Nhược Tuyết nhẹ nhàng bước đến bên Hạ Lâm, ánh mắt chờ đợi câu trả lời từ phía cô của anh thật khiến cô cảm động. Cô nhận ra từ lúc ba người họ tới đây thì Hạ Lâm chưa từng nói một câu nào, chỉ chăm chú

dõi theo mọi hành động của cô. Cô nhìn về phía Black, tuy chị ấy toát ra vẻ lạnh lùng, bá đạo nhưng thực chất lại đang bị phân tâm bởi điều gì đó. Lửa nóng toát ra từ trong mắt của thủ lĩnh và sự đối đầu với GiangNam càng khiến cô thêm nghi ngờ về mối quan hệ giữa hai người này.

“Thật là. Hai người đang nói linh tinh gì vậy. Anh trai đưa em gái đi ăn là phạm pháp sao?” Tiểu Tuyết lên tiếng giải thích. Cô không ngờ ba người kia lại cư nhiên hiểu nhầm mình như vậy.

“Anh trai. Em gái?” Thủ lĩnh và Cooper khẽ thốt lên. Họ không ngờ rằng mình đã hiểu nhầm một cách lố bịch đến vậy. Chỉ nhìn thấy vẻ mặt Hạ Lâm nhẹ chùng xuống.

“Vậy thì Hạ Linh tiểu thư chí ít cũng phải nói một lời xin lỗi chứ phải không?” Giang Nam hỏi vặn lại. Ánh mắt vẫn không rời Black.

“Sao phải xin lỗi? Tôi làm gì sai nào. Anh trai gì mà ngồi ăn cứ thân mật với Tiểu Tuyết như thế nên mới sinh ra hiểu nhầm.” Hạ Linh vẫn tiếp tục không chịu thừa nhận rằng mình sai.

“Chị...” Hạ Lâm kéo tay thủ lĩnh, ý nói nên dừng lại. Cooper cũng nhìn Giang Nam tỏ ý muốn nhận lỗi.

“Sorry, được chứ?” Cô hần học đáp lại.

“Còn chuyện em trai cô và Tiểu Tuyết nhà tôi là sao? Bạn gái gì ở đây?” Anh nhìn về phía Hạ Lâm rồi liếc mắt nhìn Nhược Tuyết. Giờ mới nhận thấy bộ dạng khác lạ của cả hai người.

“Dừng nói nữa, em không nghe đâu.” Nhược Tuyết hét từ trong phòng ra. Nhưng GiangNam vẫn chưa chịu bỏ cuộc, đứng bên ngoài cửa mà đập rầm rầm.

“Em mau nói rõ. Nếu không thì đừng hòng mà trốn được. Anh sẽ không đi đâu.”

“Nếu không đi em sẽ gọi chị Hạ Linh đến đó.” Cô trực tiếp đe dọa. Qua lần gặp mặt ở nhà ăn hôm nay cô đã hiểu rõ mối quan hệ mờ ám của anh trai mình với thủ lĩnh. Hai người họ chắc chắn có tình ý nhưng đều không dám thừa nhận.

Dù sao đây cũng là một chuyện tốt đối với Diệp Giang Nam vì anh đã chính thức thoát được khỏi căn bệnh biến thái kia và cô cũng có thể trị được thủ lĩnh khó tính của mình.

Sau thất bại của kế hoạch đối với anh trai, Nhược Tuyết bắt đầu tiếp tục kế hoạch thứ hai của mình. Chính là tiếp cận Lăng Hạo Thiên. Nhưng dường như đây sẽ là cửa ải khó khăn nhất vì tên đó vừa có nét lạnh lùng mà hần lại vô cùng khó đoán khiến cô thực sự không biết nên bắt đầu từ đâu.

May mắn là tên đó lại tự dẫn xác đến tìm cô trước. Trong lòng Nhược Tuyết đang vui như trúng số nhưng trên mặt vẫn biểu lộ sự thờ ơ, lãnh đạm.

“Có chuyện gì, mau nói.” Cô không khách khí với tên họ Lăng này. Cô ghét hần không chỉ vì hần có ác cảm và thường xuyên gây tổn hại đến Hạ Lâm của cô mà còn vì ánh mắt đáng sợ của hần. Mỗi khi Lăng Hạo Thiên nhìn cô là cảm giác lạnh sống lưng lại xuất hiện. Thật không an toàn khi ở bên hần như vậy.

“Dừng như vậy mà. Tổ chỉ muốn cậu tới dự bữa tiệc tại Lăng gia mà thôi. Bà nội rất mong cậu tới chơi.” Hần nhẹ nhàng thu lại ánh mắt kia rồi nói. Cảm giác có phần nài nỉ, van xin.

“Thật tiếc. Tôi không đi được.” Cô từ chối thẳng thừng. Dù sao cô cũng không muốn có quan hệ gì với Lăng gia và tên này cả.

“Bà nội rất mong cậu đến. Bà nói đã lâu không nhìn thấy cậu rồi.” Hần vẫn tiếp tục thuyết phục cô.

“Tôi đã nói là chúng ta chưa từng quen nhau chưa nhỉ. Đừng có nói những lời như vậy kéo người khác sẽ hiểu lầm.” Cô vạch rõ ranh giới với Lăng Hạo Thiên, cô không muốn hần có bất kì sự ảo tưởng nào.

“Chúng ta có quen biết. Tổ biết ba mẹ cậu đã nói rồi.” Hần khẳng định như vậy chứng tỏ Nhược Phong đã thông báo. Vậy cô cần nên chơi bài ngựa thì hơn.

“Tôi không nhớ điều đó. Vậy cậu mau nói xem chúng ta quen nhau như thế nào.” Cô dẫn dắt hần vào vấn đề mình muốn biết. Anh mắt lóe lên những tia xảo quyệt khó tả.

“ Nếu cậu muốn biết điều đó thì nên nghe lời tớ.” Hấn cũng là một tay khó xơi. Khi biết mục đích của cô liền cụp đuôi lại chạy mất. Thật đúng với bản tính khó đoán của hấn.

“ Để tôi nghĩ xem.” Cô trả lời một cách thất vọng. Nếu theo như lời hấn nói thì cô chỉ ocnf cách đến bữa tiệc chán ngắt kia để tìm hiểu chuyện này mà thôi.

Một bữa tiệc chán ngắt mà cô luôn không thích có mặt tại đó. Rất nhiều người đến chỉ vì những mục đích riêng của mình. Căn bản cô không có quen biết gì với Lăng gia nên đến đó cũng có phần ngượng ngịu. Mãi suy nghĩ mà cô lại không để ý tới Hạ Lâm đang ngồi bên cạnh mình, ánh mắt anh vẫn đang chăm chiêu nhìn cô.

“ Trên mặt em có gì sao?” Cô cố gắng che giấu vẻ suy nghĩ của mình ban này.

“ Không. Chỉ là vì anh thích ngắm nhìn em lúc suy nghĩ mà thôi.” Hạ Lâm thành thật trả lời. Nghe đến đó, Nhược Tuyết cười phá lên, không phải vì ngượng mà vì lâu rồi mới thấy anh bày bộ mặt si ngốc ngắm nhìn mình như vậy.

“ Miệng lưỡi anh hình như làm bằng đường thì phải.” Cô trêu chọc anh, anh mắt còn đem theo những tia sủng nịnh.

“ Mà nghe nói em thích ăn đồ ngọt.” Hạ Lâm liền tiếp lời ngay.

“ Nhảm rồi. Em thích ăn anh cơ.” Tiểu Tuyết cũng không hiểu vì sao mỗi khi ở bên anh cô đều nói ra những lời không biết ngượng đó.

Hạ Lâm ngạc nhiên khi cô chủ động đến vậy, anh liền không chút khách khí mà nhấm nháp đôi môi xinh đẹp kia. Từng chút ... từng chút hưởng hương vị ngọt ngào của nó.

38. Chương 39: Bữa Tiệc Tại Lăng Gia

Buổi sáng, những ánh nắng ban mai chiếu xuyên qua những chiếc rèm màu tím sẫm ở căn phòng nhỏ trên lầu hai. Nhược Tuyết đang chìm trong giấc ngủ sâu lắng thì bị tiếng gọi lớn của má Lâm ở dưới nhà đánh thức.

“ Tiểu Tuyết Nhi. Con không mau dậy đi. Chúng ta muộn giờ rồi!” Phản ứng đầu tiên của cô là nhanh chóng tìm chiếc điện thoại của mình và tắt chuông báo thức trước khi nó bật, rồi lại trùm chăn kín đầu để ngủ tiếp. Hôm trước cô muốn đi tới bữa tiệc đó, nhưng hôm nay lại đổi ý rồi. Cô không muốn tới mấy cái chỗ nhảm chán đó, thà rằng ở nhà ngủ còn dễ chịu hơn.

“ Chị mau dậy ngay. Hôm trước chẳng phải chị đã nhận lời với Hạo Thiên rồi sao?” Diệp Nhược hong đứng bên ngoài cửa phòng vừa nói, bàn tay cứng rắn của hấn đập ỳnh ỳnh vào cánh cửa phòng của cô.

“ Mày cút đi. Giờ tao đổi ý rồi. Không đi đâu hết!” Cô đáp lại bằng giọng nói nhỏ nhỉ nhỉ của mình. Một buổi sáng đẹp trời như vậy thì phải để cô ngủ ở nhà chứ, nếu không thì cô thà đến nhà của Hạ Lâm chơi còn hơn.

“ Không được, chị nhất định phải đi. Em cho chị 5 phút. Nhớ đấy.” Hấn hạ tối hậu thư cuối cùng rồi bước nhanh xuống cầu thang. Nghe thấy tiếng chân rời xa dần, Tiểu Tuyết mới an tâm để tiếp tục ngủ.

Nhưng ông trời hoàn toàn không có thương cô. Chỉ sau đúng 5 phút 1 giây, tên tiểu dân ô đó lại có mặt ở cửa phòng. Cạnh ... Cửa đã được mở khóa, trong khi cô vẫn còn đang ngái ngủ thì đã bị hấn xốc dậy. Cô hoàn toàn không nhớ mình đánh răng hay rửa mặt, thay đồ như thế nào, chỉ biết đến khi nhận thức được mọi chuyện thì cô đã có mặt tại một salon làm đẹp nổi tiếng ở Bắc Kinh.

“ Các người đang làm gì vậy ?” Cô hỏi đám người đang đứng sau lưng mình, trên tay họ đang cầm một số dụng cụ làm tóc.

“ Chúng tôi đang tiến hành làm tóc, khoảng 20 phút nữa sẽ xong rồi tiểu thư sẽ được chuyển đến phòng trang điểm.” Một nhân viên của đang đứng cạnh cô lên tiếng. Ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Nhược Tuyết.

Cô khó hiểu nhìn lại cô ta, ánh mắt hướng về phía chiếc gương lớn trước mặt mình, trong gương, vẻ đẹp kiều diễm của cô được phô bày một cách trực tiếp.

“ Cô quả thật là một trong những khách hàng xinh đẹp nhất từ trước tới nay của cửa hàng.” Cô gái đó vẫn tiếp tục lên tiếng, không nhìn ra được biểu hiện khó coi của Tiểu Tuyết.

“ Tôi thấy căn bản cô không cần trang điểm cũng ... “ Tiếng nói của cô ta bị ngắt bởi âm thanh lạnh lùng.

“ Ngừng!” Cô trừng mắt nhìn về phía cô gái nhân viên rồi tiếp tục nói. “ Tại sao phải làm mấy thứ này?” Giọng nói lạnh lùng và vẻ mặt đáng sợ của cô khiến đám nhân viên phía sau hoảng sợ vô cùng. Họ không nghĩ một cô gái xinh đẹp như hoa mà lại có tính tình khó chịu đến vậy.

“ Chúng ...tôi ... không phải ... tự ý ...” Đám nhân viên lắp bắp không ra lời.

“ Là mẹ bảo bọn họ làm vậy.” Bà Lâm Tử Y từ đằng sau tiến đến, sắc mặt mang theo vẻ hòa nhã thanh lịch, đồng thời làm giảm phần nào nỗi sợ hãi của bọn họ về cô tiểu thư khó tính kia. “Dù sao cũng là đi dự tiệc, cũng nên chăm chút một tí chứ.” Bà cố gắng lấy lòng cô con gái ngỗ ngược của mình.

Nhìn vẻ mặt mama vừa mang nét cười quyến rũ, vừa mang theo vẻ mờ ám khiến cô cảm thấy có hơi chút lạ lẫm. “Cần gì phải làm vậy. Con không thích trang điểm.” Cô thẳng thừng từ chối. Dù sao cũng chỉ là đến đó dò la tin tức nên không cần quá ăn diện làm gì cả.

“ Con nói vậy là sao? Phải nên làm đẹp một chút mới không mất mặt ba mẹ và anh trai con chứ. Đến đó, nhờ đâu con lại gặp được đối tượng ưng ý để quen biết thì sao.” Câu nói của mama khiến Nhược Tuyết có chút tức giận. Chẳng phải mẹ đã biết là cô và Hạ Lâm có quan hệ rồi, vậy lại còn cố tình nói như thế. Thật khiến cô tức chết.

“ Không nói chuyện đó nữa. Nếu muốn thì làm mau lên. Con chỉ đợi đúng 20 phút.” Cô lập tức ngắt đứt cuộc nói chuyện giữa mình và mẹ, cô không muốn mẹ lại lôi chuyện giữa cô và Hạ Lâm ra để nói nữa. Đám nhân viên nghe thấy vậy liền lập tức bắt tay vào làm ngay tức khắc, họ chỉ sợ làm mất lòng cô gái đáng sợ đang ngồi tại đây mà thôi.

“ Anh không nghĩ là em chấp nhận đến đây.” Diệp Giang Nam bày ra bộ mặt khó tin để nhìn cô. Anh cũng không ngờ rằng cô em khó tính này lại bị papa và mama bắt có mặt tại nơi này.

“ Anh đừng nói nữa, em sắp chết vì buồn ngủ đây. Có nhìn thấy mấy đám người kia đang nhìn chúng ta không? Bọn chúng nghĩ đây là vườn bách thú hay sao mà lại nhìn người khác như vậy chứ.” Tiểu Tuyết bực mình, ánh mắt tức giận bắn liên tiếp về phía đám người đang đứng tụ tập trong bữa tiệc kia.

“ Thế em không thấy Tiểu Phong đang đứng giữa đám người đó sao? Chắc hẳn bọn họ là bạn nó.” Giang Nam nhìn về đám người đang đứng đó, ánh mắt cũng không vừa lòng. Anh thực sự không thích có người khác lại nhìn Tiểu Tuyết Nhi như vậy, đặc biệt là đàn ông. Trông anh mất bọn họ hau háu nhìn cô thực khiến anh lên máu mà muốn xông tới, móc mắt chúng ra.

Nhược Tuyết kiều ngạo quay đi hướng khác để tránh ánh mắt của đám người kia. Giang Nam cũng bám sát theo cùng như một hộ vệ trung thành, anh quyết tâm sẽ phá hỏng hết ý đồ của đám đàn ông trong bữa tiệc muốn tiếp cận em gái mình. Dáng vẻ tuyệt đẹp của hai anh em nhà họ Diệp thực thu hút đám người tại bữa tiệc. Họ ngây ngốc ngắm nhìn hai người họ như ngắm những hoàng tử và công chúa xinh đẹp bước ra từ câu chuyện cổ tích.

“ Diệp tiểu thư, Lăng gia gia muốn gặp cô.” Một nhân viên bồi bàn ở đó bước tới gần thông báo, ánh mắt anh ta nhìn Tiểu Tuyết thực muốn chảy nước miếng.

“ Bà ấy ở đâu ?” Cô sững sờ hỏi lại khiến anh ta kinh ngạc, lần đầu tiên có người dám nói chuyện không có cung kính như vậy với Lăng gia gia. Hiện giờ tâm tình cô đang rất không vui nên chỉ gần gặp được bà nội của Lăng Hạo Thiên, biết được thông tin cần thiết thì sẽ lập tức rời khỏi bữa tiệc chán ngắt này.

“ Anh đi cùng em.” Giang Nam không muốn để mình cô mạo hiểm tại đây. Dù sao thì cũng là Lăng gia, mà anh cũng không ưa một chút nào tên Lăng Hạo Thiên kia cả.

Tay bồi bàn dẫn hai người tới một căn phòng sang trọng, xa hoa. Bên trong được thiết kế bằng khác thứ đồ nội thất theo phong cách phương Tây cổ điển. Chiếc ghế bành lớn được đặt giữa gian phòng, tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng phát ra. Không khí an tĩnh, yên bình của căn phòng này thật khác xa với sự ồn ào, náo nhiệt ở bên dưới kia.

“ Con là Tiểu Tuyết sao? Thật đúng như Thiên Thiên nói, con lớn lên trong rất xinh đẹp.” Lăng gia gia lên tiếng khi cô bước chân vào căn phòng. Vẻ đẹp sang trọng và quý phái của bà thật khiến người khác phải ngưỡng mộ. Dù đã cao tuổi như vậy nhưng trên khuôn mặt bà chỉ tồn tại những vết hằn của năm tháng mà không mất đi nét đẹp khi xưa của mình.

“ Chào Lăng gia gia. Cháu là Diệp Nhược Tuyết.” Cô lạnh nhạt trả lời lại. Cô cảm nhận được sự mờ ám trong đáy mắt của Lăng gia gia kia. Giác quan của cô tương đối nhạy cảm với những điều đó.

“ Kia là Tiểu Nam phải không? Hai đứa càng lớn lại càng xinh đẹp và xuất sắc như vậy, quả là Diệp gia thực có phúc.” Bà lão vẫn cố khen ngợi hai người bằng những lời nói sáo rỗng, mặc dù không thích nhưng họ vẫn mở miệng cười đáp lại.

Một lúc sau, theo lời của Lăng gia gia, Giang Nam lui ra ngoài để cho Tiểu Tuyết và bà ở lại để nói chuyện. Không gian đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, cô thực sự không biết bắt đầu từ đâu để hỏi về quá khứ giữa cô và Lăng Hạo Thiên.

“ Chắc bà biết cháu đến đây để làm gì. Cháu muốn biết về quá khứ khi cháu lên năm tuổi. Đã có chuyện gì xảy ra vào thời điểm đó?” Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Ánh mắt kinh ngạc của Lăng bà nhìn cô giống hệt phản ứng của papa và mama khi cô đề cập đến chuyện này.

“ Vậy gia đình con không nói cho con biết sao? Hóa ra Tử Y và Quang Thành vẫn giấu từ khi đó đến giờ. Chuyện này thực sự đều là lỗi của Lăng gia, nếu con muốn biết sự thật thì ta có thể nói hết cho con nghe.” Giọng nói của bà có phần nghẹn lại, phần lông mày giật giật. Khuôn mặt biểu hiện sự đau khổ cùng lo lắng.

Điều đó càng khiến cô thêm tò mò về kí ức bị đánh mất của mình. Cô thực sự muốn biết vì sao mình lại quên đi và đã có chuyện gì xảy ra khi đó. Nhưng, đột nhiên ở bên ngoài bỗng truyền vào một tiếng gọi.

“ Thưa gia gia, thiếu gia đang gây gỗ với cậu Hạ Lâm ở bên ngoài đại sảnh ạ. Mời người đi ra đó ngay.”

Hạ Lâm. Hai từ này như một cú đánh mạnh vào trong đầu óc đang mê mẩn của Nhược Tuyết. Tại sao anh lại có mặt tại nơi này, đây là Lăng gia mà. Cô không chút suy nghĩ chạy ra khỏi căn phòng kia, ánh mắt của Lăng gia gia bỗng ánh lên những tia khó hiểu.

39. Chương 40: Chống Đối

Bên ngoài đại sảnh của Lăng gia vang lên tiếng gầm ghe của Lăng Hạo Thiên. Hắn đang đứng đó, phía sau còn có tên yêu nghiệt Diệp Nhược Phong, vẻ mặt đang rất hào hứng để chờ xem trò hay.

“ Mày tới đây làm gì? Ai cho phép mày tới đây.” Hắn gầm lên điên cuồng rồi nắm lấy cổ áo của Hạ Lâm.

Anh hết tay hắn ra rồi trả lời một cách thẳng thừng, trên khuôn mặt không biểu hiện một chút sợ hãi nào, còn mang theo vẻ đắc ý. “Vậy thì mày nên hỏi lại Lăng gia gia, xem ai là người mời tao đến đây. Tao nghĩ mày không phải là người có quyền hành nhất trong Lăng gia này nhỉ?” Điệu cười châm chọc của anh càng khiến hắn nổi điên lên.

“ Mày là thằng chó.” Hắn vung nắm đấm lên, những vị khách đang có mặt tại bữa tiệc sợ hãi tránh khỏi một bên.

Bốp ... Nắm đấm đó không đến được phía Hạ Lâm mà bị một cái gì đó chặn lại. Tiểu Tuyết xuất hiện, đứng giữa hai người họ. Khuôn mặt Hạ Lâm trở nên cứng đờ, anh thực sự không nghĩ hôm nay cô có mặt tại đây. Vậy ban này, khi anh và Lăng Hạo Thiên nói chuyện với nhau chắc hẳn cô đã đều nghe thấy hết.

“ Là anh sao? Em cứ tưởng mình nhầm người.” Về mặt hồn nhiên của cô nhìn về phía anh khiến Hạ Lâm nhuq quên mất thực tại, trong tim bỗng nổi lên những cảm xúc khó tả.

“ Ngốc ah, em không nên lao vào khi đang có gây lộn như vậy chứ. Nhỡ bị thương thì sao.” Anh nhẹ nhàng trách móc cô, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía người con gái đang đứng trước mặt mình.

Cả hai người tình tứ ân ái mà không để ý tới anh mắt tức giận nẩy lửa của Lăng Hạo Thiên phía sau. Hạ Lâm kéo tay của Tuyết Nhi về phía mình nhưng dường như có một đạo lực giữ chặt cô lại.

“ Buông tay.” Cô lạnh lùng quay người về phía Lăng Hạo Thiên đang nắm chặt tay mình kia. Giữa chỗ đông người như vậy mà hắn không thèm để ý tới một chút lễ nghĩa nào thật khiến Lăng gia cảm thấy xấu hổ.

“ Không cho phép cậu đến gần tên đó.” Hắn bá đạo tuyên bố. Mọi người xung quanh bỗng bàn tán sôi nổi, họ coi đây là một chuyện tình tay ba.

“ Cái này không cần sự cho phép của cậu.” Nhược Tuyết trực tiếp ra tay, một trận đau nhói truyền đến cổ tay của Hạo Thiên khiến hắn phải buông tay.

Đám đông lại càng thêm xì xào, cô bỏ mặc hắn ở lại với cánh tay đau nhức mà chạy về phía Tử Hạ Lâm. Trong vòng tay ấm áp của anh, cô cảm nhận được sự đặc ý khôn cùng toát ra từ khuôn mặt ngày thơ, non nớt này.

“ Đánh hay lắm! Haha ...” Lại một giọng nói vui vẻ vang lên trong đại sảnh. Cooper bước vào bên trong, phía sau cô bé là khuôn mặt kiêu diễm đến động lòng của Black, thủ lĩnh HELL.

“ Hạ Vy, không nên nói Lăng thiếu gia như vậy. Chúng ta là khách mà, phải không?” Hạ Linh lên tiếng một cách châm chọc nhìn về phía Lăng Hạo Thiên. Những tia sét tức giận phát ra từ đôi mắt của hai người họ.

Đột nhiên, bầu không khí trở nên yên tĩnh lạ thường, từ trong đám đông kia. Lăng gia gia bước ra cùng một tiểu nữ hầu. Ánh mắt bà nhìn về phía Hạo Thiên tỏ ý không bằng lòng. Rồi chuyển hướng sang nhìn Hạ Lâm, ánh mắt lại đem theo phần dịu dàng, ôn nhu.

“ Là đứa cháu bất hiếu của ta gây sự trước, mong Hạ Linh tiểu thư không để ý.” Dù là lời nhận lỗi nhưng trong lời nói của Lăng bà vẫn không mất đi vẻ cao quý.

“ Đương nhiên là không. Hạ Linh là hạ bối, nào dám đắc tội với Lăng gia quyền quý, chẳng qua là không thích cách cư xử của Lăng thiếu gia với Hạ Lâm mà thôi.” Black đáp lại với vẻ kiêu ngạo vốn có của mình. Cô ấy thực sự tỏa sáng với vẻ đẹp và khí thế bức người của mình.

“ Cô nói cái gì!” Hạo Thiên lại quát rống lên, không thèm để ý tới hình tượng của mình. Ánh mắt khó coi của mọi người nhìn về phía hắn càng lúc càng nhiều.

“ Không có tai sao? Hay là Lăng thiếu gia bị khiếm thính.” Hạ Vy càng được thể châm chọc tên họ Lăng đáng ghét này. Cô bé ghét nhất vẻ mặt lạnh lùng, luôn mang vẻ nguy hiểm của hắn. Mặc dù vậy nhưng dù sao, với địa vị và thân phận của Tử gia, thì Lăng gia cũng không dám làm gì cả.

“ Cả hai người cũng bớt lời được không. Hôm nay là tiệc mừng thọ của Lăng gia gia mà.” Nhược Tuyết lên tiếng ngăn cản hai người đó. Nếu còn để một lúc nữa thì chắc chắn sẽ lại có ẩu đả xảy ra.

Cooper nghe lời cô mà không tiếp tục châm chọc Hạo Thiên nữa. Bất quá, lúc quay đi, cô nhóc còn làm mặt quỷ lè lưỡi ra để trêu tức hắn. Về mặt tức giận của hắn nhìn chòng chọc về phía Hạ Vy như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé. Nhưng, tất cả ở đây đều hiểu, Tử Hạ Vy là một người không ai được động vào. Kể cả quyền quý hay cao sang đến đâu nhưng miễn là người có ý định tiếp cận bảo bối của nhà họ Tử thì chắc chắn sẽ bị xử theo đúng luật.

“ Thật vui khi được gặp lại anh.” Hạ Linh chủ động đến chào Diệp GiangNam, ánh mắt cũng bớt vẻ kiêu ngạo ban này.

“ Tôi cũng vậy, Hạ Linh tiểu thư.” Anh cũng đáp lại một cách chân thành, ánh mắt đem theo phần ôn nhu, mềm mỏng mà vốn chỉ trước đây chỉ giành cho Nhược Tuyết.

“ Xin mọi người chú ý !” Tiếng người đang đứng trên bục cao kia phát ra, thu hút sự chú ý của mọi người trong bữa tiệc. Tiểu Tuyết chú ý tới phía gần đó, ba cô và ai đó đang đứng nói chuyện với nhau, trông rất vui vẻ. Còn mama cô thì đang đứng tùm với đám phụ nữ phía sau kia, trông bà thật nổi bật với vẻ đẹp trẻ trung của mình.

“ Ba mẹ em đang nhìn chúng ta.” Hạ Lâm cười cười rồi nói. Dù anh cố tỏ vẻ như không có gì nhưng cô biết trong lòng anh đang rất buồn về chuyện đó.

“ Mặc kệ họ. Em nghĩ chúng ta nên rời khỏi đi thì hơn. Ở đây chán quá.” Cô muốn cùng anh đi dạo đâu đó, còn hơn là để phí thời gian với bữa tiệc này.

“ Được, nhưng chờ một chút. Anh có vài lời muốn nói với Lăng gia gia.”

Cô cũng rất thắc mắc tại sao anh lại có mặt tại đây, nhưng vì không tiện hỏi nên đành thôi. Cô đoán nó có liên quan tới ân oán giữa anh và Lăng Hạo Thiên.

“ Xin mời ông Lăng Hy và ông Diệp Quang Thành lên có đôi lời muốn thông báo cho quý vị.”

Nhìn dáng vẻ mờ ám của papa mình, Nhược Tuyết bỗng nổi lên những tia nghi hoặc. Cô đã cảm nhận được sự khác thường từ lúc sáng tới giờ.

“ Hôm nay, chúng tôi muốn thông báo về lễ đính hôn của Lăng Hạo Thiên và Diệp Nhược Tuyết. Đây là niềm vui bất ngờ mà tôi dành tặng cho Lăng gia gia.” Giọng nói của ba Diệp vang khắp đại sảnh. Không một ai còn tin vào tai mình nữa. Nhược Tuyết nghi hoặc nhìn về phía Giang Nam, ánh mắt ngỡ ngàng của anh cũng biểu hiện giống hệt như cô. Chỉ duy nhất có vẻ đặc ý của Nhược Phong và Lăng Hạo Thiên đang đứng cạnh nhau là khiến cô muốn tức chết. Tiểu Tuyết không ngờ papa lại tự quyết định mọi thứ mà không thêm hỏi ý kiến của cô.

Đính hôn. Cô có nghe nhầm không chứ. Ba cứ nhiên nói ra mấy từ lạ hoắc đó, chẳng phải là muốn trêu chọc chuyện cô và Hạ Lâm hay sao. Mà vẻ mặt papa nghiêm túc như vậy chứng tỏ lời nói ban nãy chắc chắn là thật.

“ Tôi phản đối.” Diệp Giang Nam đứng kế bên thủ lĩnh lên tiếng, làm mọi người trong bữa tiệc hết sức sững sốt. Ánh mắt kiên định của anh chống lại đôi mắt đầy thâm u, khó hiểu hết của ba Diệp.

“ Con đang nói gì vậy. Đây là chuyện vui của em gái mà.” Má Lâm xuất hiện ngay sau đó. Vẻ mặt bất đắc dĩ khuyên can anh.

“ Tiểu Tuyết Nhi không thích tên đó. Lăng Hạo Thiên không xứng đáng có được con bé.” Anh lên tiếng một cách hùng hồn, đôi mắt tức giận nhìn về phía bản mặt đang đắc ý của hắn.

“ Chúng ta đi.” Nhược Tuyết không muốn đôi co cũng chẳng muốn phủ nhận chuyện này. Chỉ cần rời khỏi đây thì sẽ không một ai có thể bắt cô phải tiếp nhận chuyện đính hôn này cả. Thật bá đạo không tưởng tượng nổi. Cánh tay của cô nắm chặt lấy bàn tay của Hạ Lâm, trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười sùng sịnh như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

“ Cậu mau đứng lại. Không được phép rời khỏi đây. Cậu nghĩ người nhà họ Từ có thể dễ dàng rời khỏi đây đến vậy sao?” Hắn hống hách tuyên bố. Đôi mắt đem theo những tia nguy hiểm rình rập.

“ Nếu tôi nói là được thì sao? Hiện giờ chỉ cần một phút thì nơi này sẽ trở thành bãi phế thải, cậu tin chứ?” Từ Hạ Linh tức giận đe dọa. Cô không ngờ tên họ Lăng này lại dám ngang nhiên tuyên chiến với Từ gia như vậy. Để xem hôn nay, ai sẽ là người mất mặt.

40. Chương 41: Thế Lực Của Tử Gia

Trong căn phòng của Minh Lạc Lạc, giọng nói yếu ớt, quỵn rũ đến tận xương của Lãnh Sam vang vọng đầu đây. Hắn nằm trên giường, cái đầu bá đạo dựa vào phần ngực trần mềm mại của cô.

“Anh nên đến Lăng gia, dù sao họ đã gửi thư mời. Không đến thì thật làm mất mặt Minh gia lắm ah.” Sam Sam cố gắng khuyên nhủ hắn, chỉ cần hắn rời khỏi căn phòng này thì cô mới có cơ hội trốn thoát được.

“Không ngờ rằng em lại quan tâm đến nhà anh như vậy. Nghe vậy chắc em nóng lòng muốn trở thành con dâu của Minh gia lắm phải không? Nếu thế thì anh cần đẩy nhanh tiến độ hôn lễ của chúng ta mới được.” Hắn là tên bệnh thần kinh. Cô nói muốn làm vợ hắn hỏi nào? Không phải hắn bắt nhốt cô ở lại căn phòng này gần một tuần không cho bước ra ngoài nửa bước. Suốt ngày chỉ ăn xong rồi hắn lên cơn động dục rồi làm làm làm không biết mệt mỏi. Sam Sam không muốn trở thành vật hi sinh để hắn phát tiết như vậy đâu.

“Giờ vẫn còn kịp đó, anh nên đi đi. Em ở nhà ngủ một giấc rồi chờ anh về. Đêm qua đã ... suốt đêm rồi, sáng lại tiếp tục. Anh không thương em sao!” Cô cố gắng nhẫn nhịn để nịnh nọt hắn. Nghe được mấy lời đường mật giả dối này của cô, trong lòng Minh Lạc Lạc cũng có phần hoài nghi, nhưng vì hắn đã quá tự tin vào sự canh phòng của Minh gia nên đã sớm bị mắc bẫy.

“Được, anh đi rồi sẽ về ngay. Nếu không tên thiếu gia họ Lăng kia lại được một phen bắt bẻ anh.” Lạc Lạc cúi người, hôn triền miên, tàn phá đôi môi xinh đẹp của cô rồi mới chịu rời đi. Hắn không biết rằng, khi chiếc xe của hắn vừa rời khỏi biệt thự của Minh gia chưa được 2 phút, một bóng đen từ bên ngoài đã đột nhập vào trong một cách dễ dàng.

“Lyna đã chậm trễ, mong tiểu thư không trách tội.” Một bóng đen bước vào căn phòng ngủ của Minh Lạc Lạc bằng đường cửa sổ, cúi thấp người xuống trước mặt Lãnh Sam.

“Không sao. Ta biết cho hai ông bà già kia bắt em làm vậy mà. Lần này trở về, ta sẽ trực tiếp chấn chỉnh lại toàn bộ Lãnh gia.” Đôi mắt Sam Sam lóe lên những tia kiên định, cô khẳng định sẽ cho kế hoạch đính hôn với Minh gia do ba mẹ bày ra sae tan nát không còn một mảnh vụn.

Lyna thông báo đầy đủ cho Lãnh Sam về tình hình bên ngoài trong suốt một tuần qua và đặc biệt là sự đối đầu giữa Tử gia và Lăng gia tại bữa tiệc. Nụ cười xảo quyệt xuất hiện trên khóe môi của cô, nếu như sự thực đúng như lời Lyna vừa nói thì chắc chắn Black sẽ cho Lăng gia một kỉ niệm khó quên.

“Tập hợp mọi người và hành động đi. Ta muốn trả lại mối thù này với cả Minh gia và Lăng gia.” Cô lập tức hạ lệnh, giờ phút này đã thực sự chờ đợi từ rất lâu rồi.

“Vâng, thưa tiểu thư.” Lyna nhàn nhạt trả lời lại. Ngày hôm nay cô cũng sẽ có cơ hội để gặp lại Violet nên trong lòng bỗng nổi lên những xúc cảm mãnh liệt.

Minh Lạc Lạc tới bữa tiệc thì đúng lúc nghe được lời đe dọa từ phía Tử Hạ Linh, đáy mắt cô bắn ra những tia nguy hiểm khó lường về phía bộ ba thủ lĩnh của Thiên Phong hội là Lăng Hạo Thiên, Diệp Nhược Phong và Minh Lạc Lạc. Cô biết rằng khi hắn đã tới bữa tiệc thì Red đã thành công để trốn thoát khỏi đó.

“Người nói vậy là có ý gì?” Hạo Thiên trừng mắt đáng sợ về phía Black, hắn không tin cô dám làm càn ngay tại Lăng gia. Nhưng, hắn lại không biết rằng, cô là một kẻ độc ác và nham hiểm đến cỡ nào, đâu phải chỉ là một căn biệt thự mà cả Bắc Kinh này cũng có thể bị phá hủy dưới bàn tay xinh đẹp này của cô.

“Cũng không có gì! Tôi chỉ nói nếu người của Tử gia không thể rời khỏi đây thì Lăng gia cũng đừng hòng yên ổn.” Mỗi câu nói của Black đều mang sự uy hiếp đến bức người, buộc người khác phải dè chừng.

“Các người có thể đi, nhưng Tiểu Tuyết thì phải ở lại.” Diệp Nhược Phong lên tiếng. Hắn không ngờ rằng bà chị gái kia của mình lại có thể công khai chống đối ba mẹ đến vậy.

Tử Hạ Vy lắc đầu, ánh mắt khinh thường nhìn về phía hắn. “Chị Nhược Tuyết là bạn gái của anh Lâm, nên cũng tính là người của Tử gia, chị ấy không muốn ở lại. Sao các người cứ phải bắt ép như vậy. Nếu không mau tránh ra thì đừng có trách chúng ta không nể mặt.” Dù sao thế lực của Tử gia cũng đâu phải chỉ nằm nguyên trong cái châu Á nhỏ bé này, mà chỉ cần một giọt máu của bất kì người nào thuộc Tử gia ở đây rơi xuống, thì toàn bộ đội quân đang chờ sẵn lệnh phía bên ngoài kia sẽ san phẳng toàn bộ Lăng gia này.

“ Cô bé nói vậy là không đúng. Đây là chuyện đính hôn giữa hai nhà Diệp, Lăng, sao Tử gia nhà cô lại chen vào như vậy được.” Lăng gia gia trực tiếp lên tiếng, dù thế nào cũng không để cho người lạ vào đây để lên mặt với họ như vậy được.

“ Bà bà à, con nói cho bà nghe. Anh Hạ Lâm là bạn trai của chị Nhược Tuyết, cái này ai cũng biết. Vậy sao Lăng gia còn ép cô ấy đính hôn, như vậy mới là không có đạo lý, huống chi anh trai con còn đẹp trai, tốt tính hơn cái tên ...”

Cooper định nói thêm chút nữa nhưng nhận được ánh mắt ra hiệu của Black liền ngậm miệng lại, lùi về phía sau để chuẩn bị ứng chiến.

“ Rất tiếc, nếu các người vẫn cố chấp thì Tử gia đành thất lễ vậy.” Black lạnh lùng nhìn về phía khuôn mặt đang tức giận của những người tại Lăng gia, và vẻ mặt sợ hãi của đám khách trong bữa tiệc.

Hai bàn tay cô đập mạnh vào nhau, tại ra tiếng bốp mạnh. Ngau lập tức, toàn bộ đèn điện tại Lăng gia bị ngắt, tại đại sảnh bỗng trở nên tối mịt, không thể nhìn thấy bất cứ cái gì hết. Tiếng la hét hoảng sợ của mọi người trong bữa tiệc, ôm thanh ồn ào chen lẫn của mọi người.

“ Bọn họ muốn làm gì vậy ?” Minh Lạc Lạc có phần ngạc nhiên lên tiếng, hẳn biết nguồn điện của Lăng gia được thiết kế theo hệ thống bảo mật. Rất ít khi gặp sự cố trục trặc, chỉ có khi bị hacker xâm nhập mới bị như vậy.

Chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi sau đó, nguồn điện lại trở nên bình thường, ánh đèn soi rõ toàn bộ khu đại sảnh. Chỉ có một điều khiến tất cả mọi người ngạc nhiên không ngờ là 3 người của Tử gia và Nhược Tuyết đang tập trung đứng trên phần bục lớn ban này, phía sau họ là một đám người bịt mặt, mang theo súng ống lớn.

“ Các người dám làm loạn ở đây hay sao?” Ông Lăng Hy quát lớn, nhưng cũng không đủ làm mất ngạo khí của Tử Hạ Linh.

“ Đương nhiên là dám. Tại sao không nhỉ.” Một giọng nói ngọt ngào, quyến rũ mê người phát ra từ trên cầu thang lớn dẫn lên tầng hai. Một cô gái với thân hình nóng bỏng, mái tóc xoăn bồng bềnh tự nhiên, và chiếc mặt nạ màu đỏ kinh dị che khuất toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp hiện ra ngay trước mắt họ. Tiếng kêu khe khẽ kinh ngạc xuất hiện ở đám đông phía dưới, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Red, cô nàng hacker ngông cuồng.

“ Tại sao lại như vậy.” Giọng nói của Minh Lạc Lạc mang theo phần hoang mang, bất chợt hẳn liền hiểu ra toàn bộ ý đồ của cô ngày hôm nay. Mặc dù không thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô nhưng hẳn hiểu được, cô đang cười chế nhạo hẳn trong lòng. Về mặt tức giận đầy đau khổ của hẳn khiến Red có phần chột dạ, nhưng hôm nay không phải là ngày của tình cảm nên cô đành làm tổn thương hẳn một lần.

Một ngón tay trỏ của cô đưa lên phần miệng, mọi người lập tức im lặng theo mệnh lệnh.

“ Lăng Hạo Thiên, cậu nên biết điều một chút. Nếu không thì Lăng gia sẽ phải chịu một phen mất mặt đấy.”

Ngay sau lời nói của Red thì đám người phía sau lưng cô đồng loạt tiến lên, trên khuôn mặt họ đeo những chiếc mặt nạ mang những màu sắc khác nhau. Tất cả đều là thành viên của HELL, không chỉ có vậy, trên tay họ còn đem theo những khẩu súng lục, chìa thẳng về hướng những người trong Lăng gia.

Đồng loạt với họ là đám người bịt mặt đứng phía sau Nhược Tuyết và 3 người nhà họ Tử cũng giương súng về phía đám đông. Cả bốn người đứng lùi lại phía sau đám hộ vệ bịt mặt. Toàn bộ bữa tiệc giờ chỉ như quả bom nổ chậm, Tử gia đương nhiên là có lợi thế hơn rất nhiều vì toàn bộ vệ sĩ của Lăng gia đã đều bị đánh bại. Chỉ cần Hạ Linh ra lệnh thì Lăng gia sẽ biến thành một chiến trường đầm máu.

“ Thả họ đi.” Ông Lăng Hy ra lệnh. Mặc dù họ rất tức giận vì hành động ngông cuồng của Tử gia ngày hôm nay nhưng không còn cách nào khác. Bọn họ không thể đấu lại được với kế hoạch độc ác mà Tử Hạ Linh bày ra. Hay nói cách khác chính là Death Western – tử thần phương Tây, một trong những tướng lĩnh tàn bạo của căn cứ quân sự lớn nhất thế giới Nato*.

41. Chương 42: Lời Cầu Hôn Ngọt Ngào

Tử Hạ Linh kiêu ngạo tiến ra khỏi Lăng gia bằng cửa chính, phía sau cô là Hạ Lâm và Nhược Tuyết đang nắm tay nhau cùng bước theo. Ánh mắt đem theo phần lạnh nhạt nhìn về phía ba Diệp và má Lâm, vẻ mặt tức giận của họ cũng nhìn về phía cô.

“Con mau đứng lại cho ta.” Ông Quang Thành hét lên một cách phẫn nộ. Ông không ngờ rằng đứa con gái yêu quý của mình lại có thể ngang nhiên chống đối lại ông như vậy, mà Diệp gia lại càng không nên để Lăng gia bị sỉ nhục lớn, đặc biệt là do những người nhà Tử gia đem lại.

“Con xin lỗi, con không thể nghe theo ba. Con muốn kết hôn với người con yêu.” Cô nhẹ nhàng đáp lại, trong đáy mắt mang theo phần tình cảm nhìn về mama, cô biết, bà đang rất thất vọng về mình.

“Con không thể đi” – “Chị không thể đi.” Tiếng gọi với lại của mama và Diệp Nhược Phong cũng không cản được bước chân của Tiểu Tuyết, cô nắm chặt lấy bàn tay của Hạ Lâm và cô tin tưởng vào quyết định của mình ngày hôm nay.

“Định đi như vậy sao?” Giang Nam đang đứng đó, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía cô. Anh dù phản đối chuyện kết thân giữa hai nhà nhưng anh lại không muốn mọi người trong gia đình trở mặt thành thù.

Tiểu Tuyết chưa kịp trả lời lại thì Black từ phía sau tiến lại, túm lấy bàn tay của Giang Nam rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh.

“Tôi quên mất một thứ đồ. Đi cùng nào.” Cô lạnh lùng tuyên bố. Black cứ nhiên coi anh là một thứ đồ của mình, điều đó cũng chứng tỏ, anh thuộc về quyền sở hữu của cô.

Cả đám người rời đi trong sự ngỡ ngàng của mọi người, đặc biệt là Giang Nam. Anh như một con rối để Hạ Linh tùy tiện kéo đi. Đám người của HELL cũng biến mất ngay sau đó, không ai biết họ vào đây bằng cách nào, và rời đi kiểu gì. Họ chỉ chắc chắn một điều rằng, đám người quái nhân đó không đi ra bằng cửa chính.

Sau sự kiện này hôm đó, Nhược Tuyết chính thức rời khỏi Diệp gia. Hiện giờ, cô đang sống tại căn nhà chung cư của Hạ Lâm. Mặc dù ba mẹ cô phản đối rất gay gắt nhưng Tiểu Tuyết không thể chịu nổi được cái cảnh suốt ngày bị bắt ép như vậy được nữa. Mà anh trai Diệp Giang Nam yêu quý của cô đã theo gót đi cùng thủ lĩnh, thật tội nghiệp cho anh, lại bị đúng tử thần độc ác nhìn trúng. Vì thế nên cô cũng không còn lí do nào mà trở lại Diệp gia nữa, ba mẹ cô cũng không thể ngăn cản được nữa.

“Tuyết Nhi, hôm nay chúng ta sẽ đi ăn nhà hàng.” Hạ Lâm ngọt ngào thủ thỉ vào tai cô. Cô không ngờ rằng anh lại đề nghị như vậy. Bình thường chỉ toàn là anh tự nấu nướng ở nhà cho cô ăn. Anh nói ăn đồ bên ngoài không có đủ dinh dưỡng bằng thức ăn của anh.

“Sao lạ vậy! Anh lại không thích nấu nướng nữa sao?” Cô lười biếng trả lời lại, miệng vẫn còn nhai bông mà mắt thì đang xem phim trên chiếc tivi kia.

“Anh muốn cho em một bất ngờ. Em có một tài khoản 40 vạn đúng không? Cho anh mượn đi.” Cô nghi hoặc nhìn lại chàng trai trước mắt mình. Vẫn là vẻ mặt ngây thơ, non nớt ấy, đôi mắt màu hổ phách ánh lên những tia giảo hoạt khác thường.

“Anh định đưa em đi ăn bằng số tiền đó sao? Thật khác lạ nha.” Cô biết anh có ý đồ riêng nên liền châm chọc lại. Nhưng, cô lại không có ý định vạch trần anh.

Cầm lấy chiếc thẻ của cô trong tay. Anh biết được cô định dùng số tiền này để mua một căn nhà chung cư cho riêng mình. Hạ Lâm nhớ lần trước cô hỏi Hoắc Đình Giang về chuyện đi làm thêm để kiếm tiền mua nhà, lần này, anh sẽ cho cô một bất ngờ lớn. Anh biết cô vẫn còn lo lắng về chuyện gia đình phản đối, nhưng dù sao anh cũng quyết tâm không buông tay, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Trong một nhà hàng sang trọng tại giữa Bắc Kinh hoa lệ, tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng, du dương trong không khí lãng mạn của bữa tối. Hạ Lâm và Nhược Tuyết ngồi đó, cùng nhau thưởng thức những món ăn tuyệt vời của nhà hàng.

“Chỉ có một mình chúng ta ở đây hay sao? Anh không định nói với em là dùng hết 40 vạn kia để bao toàn bộ nhà hàng đó nha.” Cô cảm thấy khác lạ bởi không khí của buổi tối ngày hôm nay. Đường như rất không giống với phong cách thường ngày của Hạ Lâm.

“Một chút nữa thôi em sẽ biết.” Anh vẫn tỏ ra bí ẩn như ban sáng, ánh mắt lo lắng, hồi hộp nhìn lên phía trên sân khấu kia.

Đột nhiên, một người đàn ông ăn mặc sang trọng bước ra từ phía hậu đài. Sau một hồi háng giọng, ông ta mới trực tiếp nói.

“Xin hỏi tiểu thư Nhược Tuyết có mặt tại đây không?” Cô cười phá lên ngay sau đó, thật không ngờ rằng ông ta lại có thể hỏi cô như vậy. Trong nhà hàng này chỉ có mỗi một mình cô và Hạ Lâm cùng một số nhân viên phục vụ trong nhà hàng. Cô đoán đây là kế hoạch bất ngờ mà anh dành ỉnh.

“Tôi ở đây!” Cô giơ cánh tay lên ra hiệu cho ông ta, đôi mắt tràn đầy hứng thú nhìn về phía Hạ Lâm. Ánh mắt anh cũng tràn ngập ỉn nhu, dịu dàng nhìn về phía cô.

“Vậy tôi chắc cậu Hạ Lâm cũng có mặt tại đây rồi.” Ông ta lại tự phụ họa ỉnh, cười haha trên sân khấu. Cô không nhịn được cười vì sự dẫn dắt thiếu chân thực mà giọng gào của ông ta, nhưng cô biết dù sao đây cũng là tâm ý của anh.

“Hôm nay là một ngày rất quan trọng, cậu Hạ Lâm đã chỉ ra một số tiền khổng lồ để bao toàn bộ nhà hàng này. Nhược Tuyết tiểu thư có biết cậu ấy định làm gì cho cô không?” Cô thật sự không biết anh có ý định gì, nếu không cô đã không ngạc nhiên đến vậy.

Nhược Tuyết lắc đầu trả lời, cô thật muốn biết vì sao hôm nay anh lại biểu hiện lạ như thế.

“Là vì cậu Hạ Lâm muốn hát cho cô nghe một bài.” Lời nói của ông ta khiến cô sửng sốt. Chỉ là hát một bài thì cần gì phải tốn kém tới độ bao cả một nhà hàng. Thật không hiểu anh đang âm mưu chuyện gì nữa.

Hạ Lâm nhẹ nhàng bước lên trên sân khấu dưới ánh đèn neon màu vàng dịu ỉm, người dẫn chương trình đã rời khỏi đó để nhường lại phần sân khấu cho anh. Dù vẻ mặt của anh có phần ngại ngùng nhưng cô hiểu, anh đã cố gắng hết sức để làm mình vui. Dù sao mấy ngày hôm nay, cô cũng bị phân tâm bởi chuyện ba mẹ phản đối nên tâm tình không được thoải mái.

“Anh biết là em không thích nghe nhạc nước ngoài. Nhưng, đây là bài hát duy nhất anh thuộc và anh tin rằng em chắc chắn cũng biết nó.”

Sau lời giới thiệu của Tử Hạ Lâm, tiếng nhạc vang lên phía trong nhà hàng, Nhược Tuyết ngay lập tức nhận ra nó, đó là bài An angel của Declan Galbraith mà cô để làm nhạc chuông. Bản nhạc chuông dành riêng cho anh. Một bài hát cổ điển mà vô cùng lãng mạn.

Wish I had your pair of wings

I had them last night in my dreams

Declan I was chasing butterflies

till the sunrise broke my eyes

Tonight the sky has glued my eyes

Galbraith 'cause what they see's an angel hive

I've got to touch that magic sky

An and greed the angels in their hive

Sometimes I wish I were an angel

Angel sometimes I wish I were you

sometimes I wish I were an angel

Songtexte sometimes I wish I were you ...

Kết thúc bản nhạc, anh hướng mắt nhìn về phía cô. Đôi mắt màu hổ phách ánh lên những tia ôn nhu mãnh liệt.

“Em có thể lên đây không?” Gọng nói gọt ngào của anh như chiếm cứ toàn bộ đầu óc cô. Vì quá ngạc nhiên, Nhược Tuyết bước lên theo phản ứng thông thường của mình. Cô hồi hộp chờ đón hành động tiếp tục của anh.

“Em đồng ý lấy anh chứ???”

Cô như không tin vào tai mình, Hạ Lâm đang cầu hôn cô. Cô còn ngạc nhiên hơn cả lời câu hôn đó, là chiếc nhẫn anh đang đeo vào tay cô. Nó không phải là một chiếc nhẫn bình thường, nó là chiếc vòng nhỏ của chiếc thẻ các. Nếu cô không nhầm thì đó là một chiếc chìa khóa của một căn hộ chung cư cao cấp. Ánh mắt ngơ ngàng, đầy xúc động của cô nhìn về phía anh. Trong khoảng khắc đó, dường như chỉ còn tồn tại hai người họ, chìm đắm trong những cảm xúc tình yêu ngọt ngào bất tận.

42. Chương 43: Cuộc Sống Mới

“Em vẫn còn chưa trả lời anh.” Hạ Lâm cúi xuống gần tai cô, nhẹ nhàng thì thào. Hơi thở ấm nóng của phả vào gần sát khuôn mặt Nhược Tuyết, khiến cô run nhẹ. Trong chốc lát, tâm tư cô liền trở về với thực tại, những cảm xúc hạnh phúc, sung sướng vẫn tràn ngập bên trong tâm tư của cô.

“Đương nhiên là em đồng ý. Chỉ có một chút thắc mắc nhỏ là tại sao không phải là nhẫn mà lại là cái này.” Cô giơ chiếc thẻ các lên trên cao, vừa tầm mắt để anh có thể nhìn thấy.

Hạ Lâm thoáng cười, vẻ mặt hồn nhiên của anh càng thêm tỏa sáng trong không gian ấm cúng của nhà hàng này. Cánh tay anh ôm chặt lấy vòng eo bé nhỏ của cô, dùng một đạo lực nhẹ, kéo sát cô về phía mình.

“Bởi vì toàn bộ số tiền của anh đều nằm ở đây hết rồi.” Ngón tay thon dài của anh chỉ vào chiếc các mà Tiểu Tuyết đang cầm. “Còn chuyện chiếc nhẫn thì anh chưa thể đưa cho em được, hiện giờ nó đang ở biệt thự chính của Tử gia tại LA. Khi nào sắp xếp ổn định, anh sẽ đưa em về đó để ra mắt gia đình, đồng thời lấy chiếc nhẫn đó cho em.”

Cô hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, Diệp Tuyết đoán được chiếc nhẫn mà anh đang nhắc tới chính là kỉ vật gia truyền của nhà họ Tử, có thể vì anh đã quá gấp gáp nên không thể kịp chuẩn bị chu đáo cho lễ cầu hôn này.

“Em sẽ không trách anh chứ?” Giọng nói ôn nhu, tràn ngập tình cảm của anh dành cho cô càng khiến Tiểu Tuyết thêm chìm đắm trong hạnh phúc bất tận.

“Anh biết là em không phải là người nhỏ nhen như vậy mà.” Cô tiện tay véo nhẹ chiếc mũi của anh khiến nó xuất hiện một mảng màu đỏ, trông rất ngộ. Sau khi ngẩng nhìn kiệt tác của mình dành cho anh, cô liền cười phá lên một cách ngây thơ. Chỉ có Hạ Lâm hiểu, vì sao cô làm vậy. Anh biết tâm tư của cô cũng giống như những người con gái khác, thích được người yêu mình chiều chuộng và quan tâm. Đặc biệt, vào khoảnh khắc hạnh phúc nhất này, cô muốn giấu đi sự ngượng ngùng của mình bằng những hành động khác lạ.

Đột nhiên, ánh đèn flash nhấp nháy quanh nhà hàng, phía bên ngoài cửa kính lớn kia. Hàng loạt các nhà báo, tay săn tin đang đứng tụ tập ở đó. Nếu không phải nhờ đội bảo vệ thì họ đã sớm có mặt tại bên trong này rồi.

“Anh đoán món quà này là của ai?” Tiểu Tuyết tinh nghịch hỏi lại anh, dù có nhiều máy ảnh đang chụp hai người họ nhưng cô vẫn tự nhiên dựa vào thân người anh, hưởng thụ sự ấm áp từ vòng tay vững chắc của anh.

“Black hoặc Red.” Anh tự động đưa ra hai đáp án, đáy mắt bỗng nổi lên những tia khó hiểu.

“Là thủ lĩnh rồi. Ngoài chị ấy ra thì làm gì có ai có thể huy động được đám săn tin bên ngoài kia nhiều như vậy.”

Cả hai người họ đều hiểu được mục đích mà Tử Hạ Linh làm vậy. Sau lần đại náo tại Lăng gia, mối thù giữa hai nhà Tử Lăng càng thêm sâu sắc, vì vậy lần này chắc chắn, bữa tiệc đính hôn của Tử Hạ Lâm và Diệp Nhược Tuyết sẽ được công khai trên trang nhất. Chuyện này vừa có thể khẳng định chủ quyền của Tử gia, vừa có thể khiến cho Lăng gia mất mặt.

“ Chúng ta nên rời đi, dù sao ngày mai bọn họ cũng đã có đủ tin tức để đăng rồi.” Hạ Lâm có vẻ không thích chuyện này cho lắm, nhưng dù sao cũng là ý muốn của đại tỷ nên anh đành chấp nhận. Anh không muốn chuyện tình cảm của mình và Tiểu Tuyết bị công khai trên các mặt báo như vậy. Đây sẽ là một đòn đả kích rất lớn đối với Lăng gia và Diệp gia, và đặc biệt là Lăng Hạo Thiên.

Hai người rời khỏi nhà hàng trong sự náo nhiệt và ồn ào của đám phóng viên bên ngoài gây ra.

“ Giờ chúng ta sẽ ở tại đây sao?” Cô chỉ lên một khu chung cư cao cấp hạng nhất, sang trọng nằm giữa thành phố Bắc Kinh. VIP, đây chính là tên gọi của nó. Thực sự cô chưa được nhìn thấy một khu nhà nào lớn đến vậy, có đầy đủ sân golf, bể bơi, công viên và một bệnh viện mini. Toàn bộ khu nhà này đều được thiết kế vô cùng cao cấp. Cảnh vệ tuần tra nghiêm ngặt, có thiết bị bảo vệ, camera được lắp đặt nhiều nơi. Cô không thể tin nổi vào mắt mình nữa.

“ Đừng nóng vội, bất ngờ còn nằm ở phía sau kia cơ.” Anh nắm tay cô, đưa về căn nhà mới của họ. Trong khu chung cư này chỉ có duy nhất 50 căn hộ, được bán với giá cao ngất ngưởng. Tử Hạ Lâm đã đặt sẵn được một căn nhà, và đó cũng là căn hộ cuối cùng được bán ra tại đây.

“ Em có thể hỏi nó có giá bao nhiêu không?” Nhược Tuyết vừa đi, vừa lẩm bẩm trong miệng về sự xa hoa và long lẫy của căn nhà trước mắt mình.

“ Khoảng khoảng gần 500 triệu.” Anh thông thả trả lời lại, giống như số tiền đó chẳng là gì vậy.

“ Đừng nói với em là anh tính bằng US.” Cô tròn tròn mắt hỏi lại anh.

“ Vậy thì em đoán đúng rồi đó.” Hạ Lâm nhìn sắc mặt không thể tin nổi của cô mà cười thầm trong lòng, dù sao số tiền này là của Tử gia chi ra, anh có thể tay trắng nhưng không thể để vợ mình phải chịu thiệt được. Căn nhà này sẽ là một trong những phần bất ngờ nhỏ mà anh dành tặng cho cô. Thời gian về sau của họ còn dài, nên anh sẽ cố gắng đem thật nhiều hạnh phúc đến cho Tuyết Nhi bé bỏng của mình.

445 là thứ tự căn nhà mới của họ. Vừa bước đến cửa, Tiểu Tuyết cảm nhận được một điều gì đó khác lạ. Cô ngửi thấy mùi nước hoa gucci guilty quen thuộc mà Red thường dùng, nó thoang thoảng mùi hương đầu đây.

“ Căn nhà này là của ai vậy?” Diệp Tuyết chỉ vào căn hộ sát vách kia để hỏi. Đó là căn nhà 444 mà mùi hương nước hoa kia phát ra từ đó nồng nhất.

“ Anh không biết. Lúc mua qua căn nhà này không thấy nói ai là chủ nhân của căn hộ đó. Có chuyện gì sao?” Anh lo lắng hỏi lại, nhìn sắc mặt của cô thay đổi anh cảm thấy có chút không yên tâm.

“ Không có gì. Chúng ta vào nhà thôi.” Nhược Tuyết cười nhẹ, nụ cười đem theo những tia giảo hoạt khó lường. Cô túm lấy tay anh rồi cả hai tình tứ bước vào bên trong căn nhà xinh đẹp của họ. Từ nay, đây sẽ là nơi bắt đầu cuộc sống mới của họ, một cuộc sống chỉ tồn tại Diệp Nhược Tuyết và Tử Hạ Lâm.

Bên trong căn nhà 444 kia, tiếng nói bá đạo của một người đàn ông vang vọng khắp toàn bộ không gian. Kết hợp với nó là tiếng rên rỉ kiều diễm đến động lòng người của Lãnh Sam.

“ Anh nói em không được rời khỏi Minh gia.” Minh Lạc Lạc gào lên, lấy hết sức, thúc mạnh vật nóng sừng phồng căng cứng của mình vào sâu bên trong cơ thể của Red.

“ Ah ... Ah ... “ Cô không tự chủ được mà hét lên sung sướng. Hắn thật bá đạo điên cuồng tàn sát nụ hoa xinh đẹp của cô. “ Không phải ... Ah ... trở lại ... rồi ... sao” Cô dùng hết sức mình đáp trả lại hắn. Cô không muốn ở lại Minh gia chết tiệt kia một chút nào, dù sao tới nhà riêng của hắn cũng đã là một ân huệ to lớn đối với Lạc Lạc rồi.

“ Em muốn chúng ta qua lại mà không có chút quan hệ nào sao. Anh nói em bắt buộc phải trở thành con dâu của Minh gia. Lần này tự mình mò đến thì cũng đừng hòng thoát được.” Hấn tuyệt bố chắc nịch như vậy, rồi trực tiếp phi nước đại trong cơ thể cô. Thật không thể tưởng tượng nổi tại sao có loại đàn ông thừa sức lực như hấn. Không phải vì Minh Lạc Lạc dùng khổ nhục kế, nói dối rằng mình bị bệnh không ai chăm sóc thì Lãnh Sam cũng không ngu ngốc tới nỗi tới đây nạp mạng.

“ Tên lừa đảo, anh nghĩ anh muốn là được sao? Để em nói à nghe, sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu.” Đôi chân trắng nõn, mê người của cô quắp chặt lấy hông của hấn, khiến hấn phải dừng lại động tác ra vào điên cuồng của mình.

Red nhanh chóng thay đổi tư thế, đè sấp Minh Lạc Lạc xuống giường, chủ động bò lên người hấn. Lạc Lạc như không tin vào mắt mình, hấn không ngờ người con gái nóng bỏng này lại có thể tự động hiến dâng mình cho hấn như vậy. Chiếc lưới gian xảo của cô chạm nhẹ vào các cơ bắp trên người hấn, khiến chúng trở nên căng cứng. Dần dần, cô liếm sát tới bụng, rồi gần tới chỗ Tiểu Minh đang dựng đứng của hấn.

“ Em không muốn kết hôn sớm. Chúng ta cứ như này có phải tốt hơn không.” Cô dụ dỗ hấn một cách trực tiếp, vì dù sao cũng chỉ có hấn mới ngăn cản được nhị vị trưởng bối nhà họ Lãnh đang hò hét bắt cô lấy chồng.

“ Vậy em nên làm gì cho anh.” Hấn dù có chìm đắm trong dục vọng điên cuồng nhưng lí trí vẫn tỉnh táo, hấn biết người con gái xảo quyệt này đang âm mưu chuyện gì. Hấn sẽ không thể dễ dàng buông tha cô như vậy.

43. Chương 44: Ngày Sinh Nhật Đáng Nhớ

“ Như này không được sao?” Bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn của cô bỗng chầm chặt Tiểu Minh đang dựng đứng của hấn, dịu dàng vuốt ve như bấu vạt trên tay. Ánh mắt tràn ngập sự quyến rũ nhìn về phía hấn, cô biết, đôi tay này của mình đang truyền những dòng điện kích thích khiến hấn không thể từ chối.

“ Chuyện đó để tính sau.” Hấn không chịu nổi dục vọng đang hừng hực trong cơ thể mình mà túm lấy vòng eo bé nhỏ của cô, đặt lên thân mình. Lần này là cô ở phía trên, dù vậy thì hấn vẫn có thể khiến cô gào thét vì sung sướng, van nài hấn. Minh Lạc Lạc có thể phá vỡ được giới hạn cuối cùng của cô nàng ngông cuồng này. Dù cô với hấn là đối thủ trong giới hacker, nhưng ở trên giường, cô cũng vẫn chỉ ngoan ngoãn nằm dưới thân hấn mà rên rĩ.

Hấn điên cuồng chiếm giữ người con gái này, bắt buộc cô phải hòa theo nhịp điệu ra vào cuồng dã của hấn. Tiếng chuông điện thoại vang lên, ngắt đứt cuộc vui đang triền miên của cả hai. Lãnh Sam định với tay lấy chiếc điện thoại thì bị Minh Lạc Lạc cản lại, hấn nhanh nhẹn nghe máy.

“ Sam Sam đang có việc bận, cần gì thì liên lạc sau.” Hấn không muốn phí hoài một chút thời gian nào của đêm nay cả. Vì hấn sợ đến ngày mai, cô gái ngông cuồng có thể biến mất như lần trước.

“ Minh Lạc Lạc sao? Hahaha các người đang làm chuyện mờ ám đúng không.” Một giọng nói vang dội từ đầu dây bên kia. Red lập tức hiểu được, đó là Sliver, cô thực sự không biết tại sao Nhược Tuyết lại biết mình đang ở cạnh Lạc Lạc.

Sam Sam túm lấy chiếc điện thoại từ trên tay của hấn rồi nói lớn vào trong điện thoại.

“ Người muốn chết sao? Dám theo dõi ta hả ?”

“ Ta làm sao dám! Chỉ là tình cờ biết được thôi. Nghe giọng của người chắc tên đó đã hành hạ nhiều lắm phải không ?”

“ Người, đồ chết tiệt. Ah ... đau ...Cả anh nữa ... mau dừng lại ...”

Tiểu Tuyết cười lớn trong điện thoại rồi cúp máy. Cô đoán chắc Red vẫn đang chửi rửa bên đầu dây bên kia. Cô cũng không nghĩ lại có chuyện trùng hợp đến vậy. Cư nhiên Minh Lạc Lạc lại là hàng xóm mới của cô vào Hạ Lâm.

“ Có chuyện gì mà em vui quá vậy.” Anh ngồi tựa vào tường của phòng tắm, ánh mắt nhìn quanh gian phòng lớn bên ngoài. Đây chính là phòng ngủ của bọn họ, được thiết kế theo hai gam màu chính là trắng và bạc. Biểu hiện của sự tinh khiết và sang trọng.

“ Chỉ muốn đùa Red cho vui thôi. Anh mau vào đây giúp em chà lưng.” Cô mạnh bạo đề nghị, dù sao đây cũng là đêm đầu tiên họ ở cùng nhau. Cô muốn kỉ niệm cho buổi tối ngày hôm nay thật long trọng.

Cánh cửa phòng tắm bật mở, đôi mắt màu hổ phách mở rộng hết cỡ, vẻ mặt ngạc nhiên của anh khiến Tiểu Tuyết không nhận được cười.

“ Trông anh thật giống zin* đó!” Tiểu Tuyết cười một cách tà ác nhìn về phía anh. Hiện giờ toàn bộ cơ thể cô đều bị bọt bong bóng che khuất, không thể nhìn thấy cái gì ngoài đôi chân thon nhỏ đang gác lên phần thành của bồn tắm xa hoa kia.

“ Vậy thì em nhầm rồi. Tuy cũng không phải tay lão luyện nhưng anh chắc chắn có thể chiều được em.” Hạ Lâm tiến gần đến phía cô. Đôi mắt màu hổ phách kia đã tối sầm lại, dục vọng cùng sự chiếm hữu vô hạn đang xâm chiếm toàn bộ đầu óc anh.

Đôi tay to lớn của anh luồn xuống phần bồn tắm đang ngập nước cùng bọt xà phòng kia, nhẹ nhàng chạm vào chiếc lưng trần gợi cảm của cô.

“ Chúng ta nên chơi đùa một chút chứ nhỉ!” nói xong cô liền kéo mạnh tay anh xuống, khiến toàn bộ cơ thể của anh bị chìm vào chiếc bồn tắm rộng lớn kia. Ánh mắt thất vọng của Hạ Lâm khi nhìn thấy chiếc khăn tắm đang cột quanh thân người cô, che đi cảnh xuân vô hạn.

“ Em thật tinh nghịch.” Lấy những bọt bong bóng đang bay lơ lửng trong gian nhà tắm này mà hắt vào khuôn mặt đang đỏ bừng vì cười của cô. Tiếng cười của cả hai vang khắp không gian tràn ngập bọt bong bóng kia ...

“ Ra ngoài thôi, ngâm nước lâu như vậy em sẽ bị cảm đó.” Hạ Lâm ân cần, quan tâm đến cô. Nước da trắng nõn, hồng hào của cô vì làn nước kia mà có phần bọt bọt. Anh không nhận được mà cúi xuống hôn nhẹ lên bờ vai xinh đẹp của cô.

“ Ừm!” Cô vươn tay bám lấy cổ anh, rồi mặc ý để anh bế vào trong phòng. Từng bước chân vững chãi của anh tạo nên những tiếng vang êm dịu.

“ Chúc mừng sinh nhật em.” Anh thì thầm vào tai Tiểu Tuyết, cẩn thận đặt cô nằm xuống giường giống như đang bảo vệ một món đồ quý giá.

Đồng hồ hiện 12h 01 giây. Thời khắc quan trọng nhất của ngày hôm nay, tính đến bây giờ cô đã tròn 18 tuổi. Một con số tuyệt đẹp và nó đem lại cho cuộc sống mới giữa hai người họ thêm nhiều sự mới lạ. Cô có thể chính thức trở thành vợ của anh về trên danh nghĩa và hơn hết, bọn họ có thể cùng nhau làm chuyện đó.

“ Cảm ơn. Em không ngờ rằng anh lại suy nghĩ chu toàn đến vậy!” Nhược Tuyết vươn bàn tay nõn mịn của cô, luồn qua lớp áo choàng tắm trên cô anh rồi từ từ cởi nó ra. Cô luôn là người thích chủ động, ánh mắt mạnh mẽ mang theo phần hứng thú của cô nhìn khắp thân thể anh giống như đang chiêm ngưỡng một bức tượng tuyệt đẹp.

“ Con gái thì không nên nhìn chăm chú vào cơ thể đàn ông như vậy. Nếu không biết thì anh lại nghĩ em là một cô gái dễ dãi.” Hạ Lâm lên tiếng trêu đùa cô, cánh tay của anh cũng không kém phần bận rộn. Anh giật phăng chiếc khăn tắm đang quấn quanh cơ thể cô một cách mạnh mẽ, dứt khoát, biểu lộ sự tuyệt vời của một người đàn ông khi ở trên giường.

“ Không phải dễ dãi là là thích chủ động.” Cô tiện tay kéo sát phần thắt lưng của anh xuống, cho đến khi khuôn mặt anh đã ở sát mặt cô rồi mới dừng lại. Dù vậy nhưng ánh mắt nhuốm màu dục vọng của anh vẫn nhìn xuống cơ thể không chút che đậy gì của cô.

Toàn thân cô như toát ra một sức quyến rũ mê người, làn da trắng nõn hấp dẫn kia như dụ dỗ anh, đôi bông đào ẩn hiện trong ánh đèn ngủ mờ mờ của gian phòng thật khiến anh muốn lập tức muốn cùng cô hòa nhập vào nhau. Nhưng, anh biết dù sao đây cũng là lần đầu của cô, nên anh muốn cho cô một kỉ niệm ngọt ngào nhất.

“ Yêu em đi.” Nhược Tuyết nhận ra được sự kiên nhẫn trong đôi mắt anh, nhưng hiện giờ, cô thực sự muốn trở thành người con gái của anh. Cô muốn mình có được dấu ấn riêng của Hạ Lâm, ngay lúc này, không phải chỉ một mình anh bị dục hỏa thiêu đốt.

Lời nói của cô vừa có phần mệnh lệnh, vừa mang sự cầu xin khiến Hạ Lâm không thể kìm mình, anh cúi nhẹ người, hôn lên bờ môi mềm mại của cô. Anh nhắm nháp nó, tự mình thưởng thức hương vị tuyệt vời của nó đem lại.

Đôi môi bá đạo của anh lần mò xuống chiếc cổ xinh đẹp kia, rồi tiếp tục tìm đến phần quai xanh tuyệt vời, rồi cuối cùng là đến bộ ngực đầy đặn, non mơn của Nhược Tuyết. Mỗi nơi anh chạm vào đều lưu tại ấn kí riêng của mình, anh tham lam liếm mút nụ hoa xinh đẹp của cô, khiến nó dựng đứng lên, trông thật quyến rũ.

“ Ah !” Tiếng kêu rên rỉ khẽ bật ra từ chiếc miệng ngọt ngào vừa bị tàn phá của Nhược Tuyết. Những nụ hôn liên tiếp được đặt trên da thịt trắng nõn của cô, làm nó nổi những mảng đỏ yêu kiều rực rỡ.

“ Ngoan, đừng quậy nữa!” Hạ Lâm dụ dỗ cô, anh không nghĩ trong thời khắc này mà cô ả còn nghịch ngợm, bàn tay không an phận kia đang cù náo anh, khiến khoảng khắc ngọt ngào bị gián đoạn.

“ Cơ thể anh thật săn chắc ...” Giọng nói của cô tà mị, càng khiến dục vọng của anh nổi lên. Sức nóng lan tỏa khắp cơ thể của cả hai. Mùi hương nam tính của anh kết hợp với sự ngọt ngào tinh khiết của cô tạo ra một khung cảnh sinh động tuyệt vời. Bàn tay cô tùy ý vuốt ve cơ thể săn chắc của anh, đụng chạm đến đâu, là dục hỏa tràn lan theo đến đó.

Cảm hứng nhất thời của Nhược Tuyết càng khiến Hạ Lâm bị hành hạ bởi dục vọng, còn đối với cô, tất cả đều là từ bản năng chủ động vốn có trong sẵn con người cô.

44. Chương 45: Cả Đời Này Em Chỉ Thuộc Về Anh

“ Anh thật can đảm, có dũng khí để kiên nhẫn đến tận bây giờ! Uhm ...” Nhược Tuyết mới thoát được ra khỏi nụ hôn bá đạo, triền miên của Hạ Lâm liền nhận xét. Cô không ngờ rằng anh lại có thể không lập tức ăn ngay mà lại còn tâm trí để thưởng thức dần dần. Nhưng anh nào đâu biết, đối với cô bây giờ, kiên nhẫn cũng chính là hành hạ.

“ Vậy em muốn ngay lập tức sao? Nếu em không thích như hiện tại chúng ta có thể thay đổi phương thức khác !”

Nụ cười gian tà xuất hiện trên khuôn mặt ngây thơ, đầy non nớt của anh. Mặc dù đôi mắt anh đã nhuốm đậm dục vọng nhưng, anh lại hoang toàn có thể điều khiển lí trí của mình.

“ Như vậy được đó ... Ah ...”

Nhanh như cắt, anh rời xa đôi môi bé nhỏ của cô mà lần tìm xuống thân thể yêu kiều kia. Đôi tay anh vuốt ve đến đâu, ở chỗ đó lại giống như có một dòng điện truyền đến. Cảm giác tê tê thích thú đem lại những khoái cảm bất tận, đánh úp tâm tư cô.

“ Em thật đẹp!” Hạ Lâm không nhận được mà hôn lên phần bụng trắng nõn của Tiểu Tuyết, bàn tay thô ráp lần tìm xuống những cánh hoa đang chảy nước mắt vì dục vọng kia.

“ Ah ... “ Cô rên rỉ kêu lên khi ngón tay anh lần vào trong hang động u tối kia của mình. Cảm giác luôn nhiệt đang chạy toán loạn trong cơ thể nàng, khoái cảm đang từ từ xâm chiếm, gặm nhấm cơ thể và linh hồn cô.

Hạ Lâm gằm lên một tiếng đáng sợ, không chút kiêng dè mà hôn lên nụ hoa đang đầm nước mắt của Tiểu Tuyết. Chiếc lưỡi linh động dường như đang tìm cách luồn sâu vào bên trong cơ thể cô, giống như một con rắn nhỏ, từ từ chui vào hang động ...

“Ah ... Em thực sự ... không chịu ... Ah ... nổi. Mau lên ...”

Cô yêu kiều kêu la, dục vọng đang khiến cô đánh mất một chút lý trí cuối cùng còn sót lại. Cô tha thiết kêu gào anh nhanh chóng hòa nhập cùng với cơ thể mình. Cô không thể chịu đựng nổi sự tra tấn ngọt ngào của dục vọng như vậy.

“Đừng nóng vội ...” Hạ Lâm vẫn âm trầm đáp lại. Không phải chỉ có một mình cô mới chịu sự dày vò của dục vọng, thời gian tiếp đến của họ còn rất nhiều.

“Không được rồi ... Hạ Lâm ...” Cô kêu gào tha thiết gọi tên anh, giống như người bị lạc trong sa mạc mà không tìm được nguồn nước, càng khao khát nó thì nó càng không xuất hiện.

Cùng lúc đó, ở căn phòng bên cạnh, Red đang áp sát tai vào tường, nghe ngóng tình hình.

“Em đang làm gì thế?” Minh Lạc Lạc lười biếng hỏi lại, đôi tay bá đập của hắn không ngừng vờn ma trảo tới bộ ngực đầy đặn của cô nàng, xoa bóp một cách mãnh liệt.

“Này!” Sam Sam quát lớn lên. “Không nhìn thấy em đang có việc bận hay sao? Anh ăn cái gì mà suốt ngày cứ như bò động dục vậy hả.” Cô nàng đang cố nghe ngóng tình hình căn hộ 445 bên kia, nhưng hoàn toàn không được kết quả. Hiệu ứng cách âm của bức tường này thật tốt nha.

Theo như thiết bị định vị trong điện thoại của Lãnh Sam đã dò được, hiện tại cả Sliver và White đều đang ở căn phòng bên kia. Cô nam quả nữ ở chung một đêm thì chắc chắn sẽ không phải là chuyện bình thường. Hiện giờ cô chỉ muốn ngay lập tức bước sang bên đó mà bắt gian cả hai tên kia ngay tại trận cho hả lòng hả dạ.

“Em vì anh là bò động dục sao? Nếu vậy thì Lạc Lạc anh đây nên cho em thử chút thể nào gọi là bò địch thực chứ nhỉ?” Hắn không cần sĩ diện mà đáp lại, ngay lập tức chồm lên người cô mà cắn phá làn da mềm mại, tươi ngon kia.

“Ồ ... đồ không có liêm sỉ kia ... Ah” Tiếng thét trong vô vọng vủa Sam Sam vang khắp căn nhà. Và chỉ duy nhất có một kẻ nghe được đó chính là Minh Lạc Lạc kia. Hắn lại tiếp tục vũ điệu cuồng dã của mình, vật to lớn của hắn ở bên trong cơ thể cô, không ngừng va vào một cách nhiệt liệt.

Đối với sự hưng phấn mà hắn đem lại ình, Sam Sam không thể nào từ chối mà chỉ có thể yếu ớt đáp lại. Tiếng kêu rên kiều diễm phát ra, trong căn hộ 444, cảnh xuân vô hạn.

“Hạ Lâm ... anh ở đâu ...”

Trong cơn mê man của tình dục xâm chiếm, Nhược Tuyết không ngừng gọi tên anh. Cô không biết mình phải chờ đợi bao lâu, chỉ biết rằng, dục hỏa không ngừng thiêu đốt thân thể trắng nõn của cô. Mỗi chỗ anh chạm qua, những nụ hôn dày đặc trên làn da trắng nõn mê người kia càng khiến cô không thể chịu đựng nổi. Cô không ngờ rằng, chuyện chăn gối lại phức tạp đến vậy ...

“Anh đây ... Tuyết Nhi, anh sắp đến với em đây.” Hạ Lâm mạnh mẽ đáp lại. Anh gằm lên một tiếng đáng sợ rồi dừng hết lực, thúc mạnh vật cứng cứng đang căng trào của mình vào nụ hoa bé nhỏ, chật hẹp của cô.

“Anh xin lỗi ... Em khóc đi, đừng chịu đựng.” Anh dỗ dành cô. Trông vẻ mặt đau đớn, nhưng lại bị Nhược Tuyết kìm nén lại của cô thật khiến anh đau xót. Cảm giác dưới hạ thân như bị một căn đau xe người, nhưng Tiểu Tuyết không hề kêu lên, dù chỉ một tiếng. Cô bặm môi, giữ ình không phát ra tiếng kêu đau, nhưng nước mắt cứ từ từ chảy ra.

“Anh xin em ... đừng chịu đựng ...” Hạ Lâm hôn nhẹ lên những giọt nước mắt kia của cô. Anh biết, cô chịu đựng nỗi đau này, vì không muốn anh phải lo lắng. Nhưng cô nào biết, càng làm như vậy thì càng khiến anh thêm đau xót hơn, nhìn người con gái quật cường dưới thân mình, anh thật cảm thấy mình tội lỗi.

Hạ Lâm bất chợt cử động nhẹ thất lưng, vật cương cứng cũng di chuyển theo sau đó. Nỗi đau bỗng ập đến thật mạnh mẽ, khiến Tiểu Tuyết không tự chủ được khóc nức lên.

“ Em đau ...” Cuối cùng thì cô cũng chịu nói ra tâm tư thật sự của mình. Tiếng khóc kèm theo những tiếng rên la kêu diễm khiến Hạ Lâm hoàn toàn rơi vào bể dục vọng. Anh thực sự muốn phi nước đại trong cơ thể cô nhưng chỉ cần nghĩ đến nỗi đau cô đang chịu đựng thì anh lại sẵn sàng từ bỏ nó.

“ Ngoan ... sẽ hết nhanh thôi. Tin anh đi ...” Hạ Lâm lại dùng những lời lẽ ngọt ngào để khuyên nhủ cô. Anh nằm im bất động, không tạo ra những lực ép về hang động u tối kia. Nhưng Tiểu Tuyết biết được rằng, vật cứng nóng bỏng của anh đang dần phình to trong cơ thể cô, cô có thể cảm nhận được từng nhịp đập cũng như nhiệt huyết đang sôi sục bên trong nó .

Cơn đau qua đi, cô cảm thấy như hạ thân mình đang bị hàng trăm ngàn thứ gì đó đang cắn xé, rất khó chịu. Tiểu Tuyết vận vẹo thân người, giống như gỡ bỏ lệnh ‘pause’ cho Hạ Lâm.

Hạ Lâm rút vật nóng bỏng ra khỏi cơ thể cô, một lần nữa tiến vào thật hùng dũng, phá tan cấm địa chưa từng được khai phá của cô. Anh để bản thân hoàn toàn lấp đầy khối trống tuyệt vọng của cô.

“ Ah ... Uhm ...” Tiếng kêu kiều diễm, nhuộm đắm dục vọng của Tiểu Tuyết càng khiến anh thêm hưng phấn. Anh điên cuồng tàn sát huyết động bé nhỏ, không ngừng ra vào thật mãnh mẽ. Trong cơn xung huyết của dục vọng anh không còn nhớ một chút gì, để mặc nó điều khiển mình, cùng nhau kết hợp với người con gái bé nhỏ dưới thân kia.

Khối thịt phình to kia càng thêm sức xông vào nụ hoa nhỏ bé ướt át của cô, thô bạo xuyên qua những chướng ngại vật không cần thiết, cùng nhau hưởng thụ những khoảnh khắc tuyệt vời của hoan ái.

Tiểu Tuyết không tự chủ được mà nhướn mình lên cao hơn, cô muốn anh càng thêm xâm nhập sâu hơn vào trong cơ thể mình. Cô muốn hưởng thụ toàn bộ khoảnh khắc khi anh ở trong mình, càng lâu càng tốt.

Trong căn phòng ngủ xinh đẹp, tiếng rên rỉ kích tình của đôi nam nữ thật khiến cho người khác cảm thấy hưng phấn. Hạ Lâm vẫn không ngừng vũ điệu cuồng dã của mình mà ra vào kịch liệt, càng lúc càng dần thật sâu vào trong huyết động ướt át, nóng bỏng kia. Tuyết Nhi hoàn toàn mê man, để mặc anh tự mình làm mọi chuyện, cô chỉ dựa theo nhịp điệu mà sóng đôi cùng anh. Cô chỉ còn nhớ được, trong cơn kịch liệt ấy, lời tuyên bố bá đạo của anh in đậm trong tâm trí cô, cùng với nó và dấu ấn ngọt ngào của anh trên bả vai trái của cô.

“ Ah” Tiếng thét thê lương của Tiểu Tuyết vang lên sau một vết cắn mãnh liệt mà Hạ Lâm in lại trên cơ thể cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Mùi máu tanh xộc khắp hai khoang miệng.

Cô chỉ còn nhớ, khi đó anh đã nói “ Cả đời này em chỉ thuộc về anh” rồi ngất đi trong vô vọng. Hạ Lâm một lần nữa xâm nhập, anh dùng hết sức phóng ra những tia nóng ấm đem theo những hạt giống tươi đẹp của mình vào trong cơ thể bé nhỏ kia rồi thét lên một cách sung sướng. Cả hai chìm vào giấc mộng tươi đẹp của chính mình.

45. Chương 46: Kí Ức Lãng Quên

Sau cơn triền miên đêm qua, cả thân thể Nhược Tuyết đều trở nên rã rời, mỗi một, giống như bị hút cạn chút sinh lực cuối cùng. Cô mở mắt ra, kèm theo đó là một chút hoang mang lo sợ.

“ Đây là đâu ...” Cô mệt mỏi rên rỉ. Khung cảnh trước mắt thật xa lạ, cô nhớ rằng lần cuối cùng khi ý thức còn tỉnh táo là khi đang ở căn hộ 445 tại khu chung cư VIP mà Hạ Lâm mới mua.

“ Hạ Lâm ... anh ở đâu ?” Cô cảm thấy sợ hãi. Khung cảnh trước mắt thật đáng sợ. Một khu rừng âm u, tràn ngập sương mù. Những tia nắng mới của buổi sớm bình minh le lói qua những tán lá cây rậm rạp, nhưng nó vẫn không làm giảm bớt được sự u tối của khu rừng này.

Tiểu Tuyết nhận ra nơi mình đang nằm, đây chính là giấc mơ quen thuộc của cô. Lần nào cũng vậy, nó đều lặp đi lặp lại một cách thường xuyên, giống như để nhắc nhở cô không được quên về nó. Nhưng thực sự cô không thể nhớ ra được, mình đã trải qua chuyện này như thế nào.

Vẫn giống như trước kia, luôn có một đứa bé trai đứng chắn trước mặt cô luôn miệng nói đừng lo sợ. Nhưng thực ra, cô hiểu hơn ai hết cả cô và cậu bé đó đều đang rất run sợ, và thứ khiến hai người họ cả thấy như vậy chính là người phụ nữ đang từ phía xa đi tới kia. Người phụ nữ đó mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, gấu váy bị lem màu đất nâu của rừng. Cô kinh hãi khi nhìn thấy khuôn mặt của cô ta, một khuôn mặt xinh đẹp, nhưng lại có một vết sẹo ngang bên má trái vô cùng xấu xí. Cô ta có mái tóc dài, giống như kiểu tóc trước đây của cô nhưng lại rẽ ngôi giữa, trông vô cùng quỷ dị. Tiểu Tuyết nhận ra kiểu tóc đó giống hệt như kiểu tóc của Fink đã từng cắt cho cô tại Tiệm cắt tóc ba giây trước kia. Nó giống như con ma trong The Ring hồi đó. Vậy đến giờ, cô mới hiểu, vì sao mình lại có ác cảm với mái tóc đó như vậy.

Cô ta đang tiến gần đến phía cô và đứa bé, trên tay còn cầm một con dao sắc nhọn, bóng loáng. Tiểu Tuyết túm lấy cánh tay của đứa bé trai đó, cố dùng sức lay chuyển nó để cùng nhau chạy đi. Nhưng dường như, mọi cố gắng đều không có kết quả, cô có túm lấy tay đứa bé đó bao nhiêu thì nó vẫn đứng chắn trước mặt cô bấy nhiêu, giống như đang cố sức bảo vệ cô.

“ Mau chạy đi ...” Cô cảm thấy mình không còn chút sức lực nào cả mà chỉ có thể yếu ớt với gọi đứa bé đó.

“ Đừng lo ... Tôi sẽ bảo vệ cậu ...” Đứa bé đó đồng dạng nói lại một cách hùng hồn, nhưng, lại khiến cô thêm phần lo lắng. Làm sao nó có thể bảo vệ cô khỏi người phụ nữ nguy hiểm kia.

Cô ta đang đến gần, tiếng bước chân lạo xạo trên đám lá khô dưới mặt đất càng khiến cô thêm hồi hộp, lo lắng hơn bao giờ hết.

“ Không ... tránh xa tôi ra ...” Tiểu Tuyết dùng hết sức lực rồi hét lên trong vô vọng. “ Cứu em ... Hạ Lâm.” Cô chỉ còn cảm nhận được một điều, không có sự che chở nào từ đứa bé đó nữa mà trong đầu cô chỉ tràn ngập một khung cảnh đầm máu.

Màu đỏ tươi xinh đẹp đến quỷ dị của máu thấm đẫm bộ quần áo cô đang mặc trên người. Máu máu tanh xộc vào mũi cô, khiến cô nôn khan một cách khó chịu. Nhưng, điều quan trọng hơn cả chính là vết thương trên ngực cô vẫn đang không ngừng kêu gào. Cô cảm nhận được sự đau đớn đến cắt da cắt thịt kia. Máu vẫn ộc ra từ miệng vết thương hở đó mà không có cách ngăn ngừng lại được.

“ Đau ... Đau quá ...” Cô rên rỉ trong nỗi đau vô bờ kia. Nước mắt trào dâng khiến cảnh vật trước mắt cô nhạt nhòa đi. Rồi, Nhược Tuyết cảm thấy mình dần chìm trong cơn mê man, bên tai cô còn vọng lại tiếng la hét thất thanh của ai đó. Cô biết rằng, tiếng khóc này là của đứa bé trai đã bảo vệ cô lúc trước kia.

“ Xin lỗi ... tôi thực sự ... xin lỗi ...”

“ Tuyết Nhi! Em tỉnh lại mau. Em làm sao vậy, Tuyết Nhi!” Hạ Lâm hoảng hốt tỉnh giấc. Sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào của Tiểu Tuyết khiến anh lo sợ không thôi. Nước mắt rơi lã chã trên mặt như những chuỗi trân châu, miệng cô luôn không ngừng kêu cứu.

Anh biết cô đang gặp ác mộng, nhưng dù anh có gọi đến bao nhiêu đi chăng nữa thì vẫn không thấy cô tỉnh dậy. Bỗng nhiên, cơ thể cô co rút lại. Cả người co quắp như thể đang chịu đựng một nỗi đau nào đó, ánh thấy bàn tay bé nhỏ của cô bất giác đưa lên ngực trái. Trên thân thể xinh đẹp không chút che đậy nào của cô, những ngón tay thon nhỏ của cô sờ lên một vết sẹo dài ở trước ngực.

“ Tuyết Nhi, em không sao chứ ?” Khi thấy ánh mắt đờ đẫn như người mất hồn của cô mở ra, bên trong còn đắm lệt, anh vội vã hỏi. Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi đến cực độ của cô, Hạ Lâm không kìm được lòng mình mà ôm chặt thân thể của cô.

“ Hạ Lâm ... em sợ!” Giọng nói của cô không còn chút khí lực nào cả, cô chỉ vô vọng đáp lại anh như vậy. Cô thực sự cảm thấy rất sợ hãi, dù biết rằng mình chỉ đang ở trong cơn ác mộng nhưng cô vẫn không thể khống chế được nỗi sợ hãi đó đang tàn phá tâm hồn mình.

“Đừng sợ, có anh ở đây. Ngoan, anh sẽ bảo vệ em. Đừng khóc nữa.” Hạ Lâm nhẹ nhàng an ủi cô giống như đang dỗ dành một tiểu hài tử.

Anh biết rằng cô là một người con gái rất mạnh mẽ nhưng anh lại không thể ngờ rằng, mình lại bắt gặp một con người khác hoàn toàn so với vẻ ngoài mạnh mẽ, kiêu ngạo kia của cô. Bây giờ, trông cô không khác gì một chú cún nhỏ bị thương đang nằm ép trong lồng ngực rộng lớn của anh. Tiếng khóc nỉ non của cô càng khiến anh lòng anh thêm thất lại. Hạ Lâm không biết được cô đang sợ hãi điều gì và anh cảm thấy mình chưa bao giờ bất lực như hiện tại.

“Ngủ đi, đừng khóc nữa ... Mọi chuyện đều ổn rồi.” Anh chỉ có thể nói những lời an ủi sáo rỗng như vậy với cô mà không thể làm gì khác nữa để khiến cô thoát khỏi nỗi sợ hãi đang tồn tại bên sâu thẳm tâm hồn cô.

Nước mắt của cô làm ướt đầm chiếc áo sơ mi của Hạ Lâm, đôi tay cô bám chặt vào cơ thể anh, không một chút buông rời. Cô thiếp đi trong một mõi, nhưng cơ thể thì hoàn toàn cuộn chặt lại bên trong lòng anh, giống như đứa trẻ cần được bảo vệ. Anh thở nhẹ, cảm thấy bớt lo lắng hơn trước rất nhiều. Cơ thể trắng nõn xinh đẹp của cô ướt đầm mồ hôi, anh bế cô vào bên trong nhà tắm, tự mình tẩy rửa cho cô, rồi đặt cô trở lại bên giường. Ánh nắng buổi sáng đã chiếu khắp căn phòng ngủ xinh đẹp, sang trọng kia.

“Hạ Lâm ...” Tiểu Tuyết tỉnh dậy trong cơn mê man, liền lập tức gọi tên anh. Cô cảm thấy bên cạnh mình không còn chút hơi ấm nào của anh, mùi hương nước hoa Chanel 05 cũng đã phai đi phần nửa. Cô không hiểu tại sao giọng mình lại khản đặc như vậy, trên mắt vẫn còn vương đầm nước. Diệp Tuyết cố gắng gượng người dậy, chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khôi của anh đang mặc trên người cô lộ rõ toàn bộ thân thể xinh đẹp, tràn đầy những dấu vết hoan ái đêm qua. Cô biết rằng mình đã gặp phải cơn ác mộng khi xưa, nhưng cô lại không hiểu vì sao mình lại trở nên yếu đuối và sợ hãi đến vậy. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự sợ hãi đang xâm chiếm tâm hồn cô một cách mãnh liệt, rõ ràng đến như vậy.

“Em tỉnh rồi. Còn mệt không?” Hạ Lâm từ bên ngoài cửa phòng tiến vào, trên tay còn đem theo một bát cháo nóng hổi. Khi bàn tay mát lạnh của anh chạm vào trán cô, Nhược Tuyết mới như tỉnh lại hoàn toàn, cô cố gắng cười gượng để cho anh bớt lo lắng.

“Em không sao. Chỉ là một cơn ác mộng thôi.” Nhưng, cô không biết rằng, anh là người hiểu hơn ai hết nỗi đau đớn, sợ hãi của cô. Mặc dù cô nói không sao nhưng vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt vẫn chất chứa nỗi kinh hoàng còn chưa biến mất kia đã nói cho anh biết, cô thật sự rất sợ hãi.

“Ừ, vậy anh yên tâm rồi. Em ăn cái này đi cho nóng, là cháo cá anh vừa mới nấu xong.” Tiếp nhận bát cháo từ tay anh, mùi hương và hơi nóng bốc lên nghi ngút khiến cô không thể cưỡng lại được. Tiểu Tuyết vui vẻ ăn hết nó, tâm tình cô cũng dần trở lại ổn định hơn.

Nằm trên giường, cô không thể tiếp tục ngủ được nữa mà chỉ nằm một chỗ, cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp kia để suy nghĩ. Cô đã từng xem nhẹ cơn ác mộng trước đây của mình, và giờ cô đã hiểu một điều. Diệp Nhược Tuyết cô cần phải biết được đã có chuyện gì xảy ra vào cái năm cô lên năm tuổi đó, mà người duy nhất sẽ cho cô đáp án về chuyện này chính là Lăng Hạo Thiên.

Cô không nghĩ rằng sẽ đi gặp mặt hắn một lần nữa nhưng, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt lo lắng, đầy nỗi ưu tư của Hạ Lâm khi nhìn thấy cô ban này thì càng khiến cô thêm quyết tâm, phải biết được sự thật về phần kí ức đã bị đánh mất kia.

46. Chương 47: Sự Thật

Hạ Lâm nhìn thấy Nhược Tuyết đã ngủ, liền mới yên tâm rời khỏi nhà. Trong lòng anh đang tràn ngập những suy nghĩ lẩn lộn, anh không thể khống chế nỗi chúng đang khiến mình phân tâm đi như vậy. Kể từ lúc nhìn thấy vết sẹo trên ngực trái của cô, anh dường như rơi vào trạng thái tình lặng. Vết sẹo đó rất giống của một người, mà nhiều năm nay anh chưa từng gặp lại. Không thể có sự trùng hợp đến như vậy, người đó có quan hệ với Lăng gia, lại cùng với Lăng Hạo Thiên là bạn thân khi còn nhỏ và hơn cả, người đó đã chịu

một vết thương nặng bên ngực trái do người mà anh yêu quý nhất gây ra. Giờ anh đã hiểu, lí do vì sao mà ông Diệp Quang Thành và bà Lâm Tử Y lại có thái độ kì thị với mình như vậy.

Anh rút điện thoại ra và trực tiếp gọi điện cho Lăng Hạo Thiên.

“Mày gọi cho tao có chuyện gì?” Lần nào cũng vậy, mỗi khi thấy anh gọi điện là tâm tình hắn liền trở nên không vui, hắn không thích có một chút liên quan nào tới con người có tên Tử Hạ Lâm kia.

“Là chuyện của Tuyết Nhi. Mày đã biết từ trước phải không?” Giọng nói đầy phẫn nộ của anh khiến hắn có chút hả hê. Hắn chỉ không ngờ rằng, Hạ Lâm biết được chuyện này có vẻ hơi muộn.

“Thì sao nào? Bây giờ mày chắc đang rất ‘vui’, tao thấy mày thật đáng thương, người mày yêu quý nhất cũng chính là người suýt nữa giết chết Tuyết Nhi đáng yêu.” Kèm sau đó là một tràng cười man rợ đáng sợ.

“Thằng khốn, mày câm miệng ngay. Cứ chờ tao ở đó.” Hạ Lâm tắt máy, trong lòng anh tràn ngập đau khổ.

Chuyện mà anh không dám nghĩ tới nhất đã xảy ra. Vậy người đó mà anh hằng mong nhớ nhiều năm lại chính là Diệp Nhược Tuyết, người con gái anh đã yêu bằng cả trái tim mình. Sự thực thật phũ phàng, anh đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng năm đó và giờ lại bất lực nhìn nó hành hạ Tiểu Tuyết. Đúng là oan trái, trên đời luôn tồn tại duyên nghiệt song hành. Giữa anh và Diệp Nhược Tuyết, cuối cùng sẽ là duyên hay nghiệt. Chiếc xe máy màu đen vút lên trong màn đêm lạnh giá kia, những cơn gió táp vào mặt khiến anh đau buốt. Nhưng hiện tại, anh không còn cảm nhận được bất cứ điều gì. Nỗi đau trong lòng anh giờ đã chiếm cứ toàn bộ tâm hồn và thể xác anh. Hạ Lâm hận, rất hận, anh căm hận chính mình ...

Anh dừng xe lại ở pub Diamond, ánh mắt tràn ngập ưu tư. Đây là nơi anh gặp lại Tuyết Nhi kể từ sau sự kiện kinh hoàng năm đó, thật buồn cười vì ngay từ đầu tiên, anh đã cảm nhận được sự cuốn hút kì diệu từ cô gái đó. Và anh không ngờ rằng, chính Tiểu Tuyết là người mà anh đã chờ đợi ngần ấy năm. Hiện giờ anh thực sự cảm thấy rối loạn, anh không thể tìm được lối thoát trong chuyện này. Người mà anh không có can đảm gặp lại nhất lại chính là người mà anh yêu thương nhất và đang ở bên cạnh anh ngay bây giờ.

“Cậu là Diệp Nhược Tuyết sao? Không nghĩ có một ngày cậu lại gọi cho tôi như vậy.” Lăng Hạo Thiên ngồi một cách ngạo nghễ trên chiếc sofa, dưới ánh đèn mờ ảo trong pub, khuôn mặt hắn đang tỏ vẻ vui sướng khôn cùng. Hắn nhìn thấy Hạ Lâm đang đứng đó, hắn biết anh muốn hỏi về chuyện gì. Và hắn đang cố tình khiến anh lo lắng bằng cuộc nói chuyện với Tiểu Tuyết !?

“Không có gì. Tôi chỉ chắc rằng cậu muốn tìm tôi để hỏi chuyện gì. Sau bữa tiệc hôm ấy, có lẽ tôi nghĩ rằng, cậu sẽ không liên lạc gì với tôi nữa.” Hắn vẫn cố kéo dài cuộc nói chuyện để khiến anh thấp thỏm trong lo sợ.

“À ... cậu muốn hỏi tôi về kí ức năm lên năm tuổi kia phải không?” Đôi mắt hắn nhướn về phía Hạ Lâm, vẻ chột dạ cùng sự lo sợ rằng cô sẽ biết về chuyện đó của anh khiến hắn chậm rãi nở một nụ cười. Nụ cười của sự chiến thắng.

“Hiện giờ tôi hơi bận một chút. Khi nào có thời gian tôi sẽ liên lạc.” Hắn cảm thấy mình đã hành hạ đủ người con trai trước mặt kia, liền mới dừng lại.

“Tìm tao có chuyện gì? Tao đang nghĩ mày có hay không nên biến mất trên cõi đời này?” Lăng Hạo Thiên đứng dậy, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía anh. Nụ cười ngạo nghễ càng lộ rõ vẻ mặt tàn khốc của hắn.

“Nói đi. Tuyết Nhi là đứa bé năm đó sao?” Dù Hạ Lâm đã đoán được trước mọi việc nhưng anh vẫn cố hỏi lại. Anh muốn chứng thực lại toàn bộ chuyện này.

“Cái đó mày chắc hẳn phải biết hơn tao chứ, vết sẹo đó rất đẹp đúng không? Vì tác giả của nó chính là người mẹ yêu quý của mày. Giờ tao nên gọi mày là gì nhỉ. Anh trai? Lăng Hạ Lâm? Tử Hạ Lâm? Hay là đứa con hoang?” Những lời nói của hắn như hàng ngàn mũi tên đâm vào trong lòng anh, khiến anh đau xót khôn nguôi, anh thực sự muốn mãi mãi chìm trong bóng đêm. Anh không muốn chấp nhận sự thực này.

“Này, đừng có vác cái bộ mặt thê thảm đó đến trước mặt tao. Giờ mày nên trách bà mẹ thần kinh yêu quý của mình là tại sao khi xưa lại làm như vậy với Tuyết Nhi. Bây giờ mày đã cảm nhận được thế nào là sống không bằng chết chưa?” Nhìn vẻ mặt đau khổ, tuyệt vọng của anh, hắn càng ra sức phỉ báng, nặng lời

khiến anh giống như hoàn toàn rơi vào hố sâu mà không thể thoát ra được. Anh ước gì mình không hề hay biết gì về chuyện này mà có thể hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp, tràn ngập hạnh phúc với Nhược Tuyết.

“ Mẹ ...” Anh thốt lên trong vô vọng. Dù bà ấy có phạm sai lầm nhiều đến bao nhiêu thì anh cũng hề oán hận, kể cả một chút cũng không. Người anh tôn trọng, yêu quý nhất trên cõi đời này, người đã mang sinh mạng của anh đến cõi đời này cũng chính là bà. Anh không bao giờ có suy nghĩ oán hận hay trách móc bà ấy. Vì anh là người thân duy nhất đối với mẹ. Và giờ chính mẹ là người đã suýt nữa giết chết Tuyết Nhi. Kí ức đẫm máu nằm đó anh vẫn còn nhớ như in trong đầu, đứa bé gái nằm trên đất, bộ đồ nam vẫn không thể che đi được sự yếu đuối, sợ hãi đang hiện rõ trong đôi mắt cô. Đó là Tuyết Nhi, năm ấy, chỉ vì một chút sai lầm của mẹ mà đã khiến đứa bé như cô hấp hối chờ chết.

“ Là mày, mẹ tao chỉ nghĩ rằng cô ấy là mày.” Anh vẫn cố bào chữa tội lỗi ẹ. Dù biết rằng, điều đó không còn chút ý nghĩa nào nữa.

“ Vậy sao? Thế thì mà nghĩ rằng Tuyết Nhi nhận một nhát dao đó hoàn toàn là lỗi của tao, còn người mẹ yêu quý của mày chỉ có một lỗi là nhận nhầm ư ?” Hắc lãnh đạm nhìn vào mắt anh, bên trong đó chứa những tia trào phúng, kinh bỉ đến tận đáy lòng.

“ Không ...” Mọi chút lí trí của cuối cùng của anh đã bị đánh bại. Anh biết rằng, đối với tội lỗi năm đó của mẹ, anh không thể nào có thể sửa chữa hay bù đắp cho được. Dù có bào chữa như thế nào đi chăng nữa thì mọi chuyện đều là lỗi của mẹ, anh không thể đối diện với điều này.

“ Đây là cái giá phải trả cho những kẻ đã cướp đoạt đi hạnh phúc của người khác. Mẹ mày đã hạ sinh một đứa nghiệt chủng cho Lăng gia, nhưng thật đáng tiếc là mày lại không được ba tao thừa nhận. Ông ấy chỉ coi mày là một sai lầm khi xưa. Và mẹ mày lại tiếp tục gây ra những việc làm khiến ông ấy không thể tha thứ cho được. Tao chỉ không ngờ rằng Tuyết Nhi lại là nạn nhân của những hành động điên loạn của bà ta. Thật nhục nhã phải không ...” Lăng Hạo Thiên cảm phẫn nói. Hắc đã chờ cơ hội này nhiều năm nay, hắc muốn hai mẹ con Hạ Lâm phải trả giá cho hành động khi xưa ấy. Dù cho trong huyết quản của anh có chảy dòng máu giống như hắc, nhưng Lăng Hạo Thiên tuyệt đối không thừa nhận người anh trai này. Vì hắc là đứa con hoang, đứa con mà Tử Đình Nhu đã dùng mọi thủ đoạn để bắt ép ba hắc, phá hủy hạnh phúc gia đình hắc, khiến ẹ hắc phải nằm liệt vì đau xót. Đã vậy, khi biết Lăng gia có người nối dõi là hắc mà không phải là Hạ Lâm, bà ta liền rắp tâm muốn tiêu diệt hắc, để con trai mình có thể được Lăng Hy thừa nhận.

Nhưng thật tiếc, mọi kế hoạch của bà ta đều không thực hiện được. Vì tình yêu của ba hắc đối với mẹ vô cùng sâu sắc nên ông cảm thấy rất có lỗi khi đã có một đứa con ngoài giá thú bên ngoài. Mà người hạ sinh đứa bé đó lại chính là người bạn thân nhất của bà, Tử Đình Nhu. Ông đã kiên quyết không nhìn mặt đứa trẻ đó mà luôn tỏ thái độ chán ghét, khinh thường với hai mẹ con nhà họ Tử. Khi Lăng Hy biết được, ông đã có đứa con trai nối dõi như hắc thì không thể kìm nén hạnh phúc mà yêu chiều hắc hết mực. Nhưng, hạnh phúc đến chưa được bao lâu thì nỗi ám ảnh do người đàn bà kia lại xuất hiện.

Tử Đình Nhu vô cùng căm hận hắc, bà ta không phục một điều là tại sao con trai mình lại không thể nhận được sự thương yêu vô bờ bến của Lăng Hy mà hắc lại có được. Điều đó vô cùng đơn giản. Vì ông ấy yêu mẹ hắc còn đối với bà ta thì chỉ tồn tại sự khinh ghét về những thủ đoạn bỉ ổi, dơ dáy mà Tử Đình Nhu đã làm với ông để có được một đứa con. Bà ta tưởng rằng làm như vậy thì có thể trói buộc được ông, nhưng mọi tính toán lại sai lầm. Lăng Hy đã dùng hết sức lực để càn tuyệt tình cảm với hai mẹ con bà ta. Và rồi, Tử Đình Nhu hóa điên, bà ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là giết chết Lăng Hạo Thiên.

47. Chương 48: Chuyện Trước Đây

“ Mẹ ... Sao mẹ lại buồn vậy? Tiểu Lâm làm chuyện gì khiến mẹ không vui sao?”

Một đứa bé đang ngồi đọc sách, nhưng ánh mắt nó chỉ chăm chú nhìn người mẹ yêu quý của mình. Người mẹ mà nó hết mực yêu thương và tôn sùng nhất.

“ Không có gì. Mẹ chỉ hơi chóng mặt. Con ở nhà nhé, mẹ ra ngoài một chút.” Tử Đình Nhu âu yếm đưa con trai bé bỏng của mình vào trong lòng, cánh tay siết chặt không muốn rời xa. Cô thực sự cảm thấy rất có lỗi với nó, vì sự cố chấp của mình mà ngay cả người cha ruột thịt cũng không thừa nhận mà chỉ tỏ thái độ khinh ghét đối với Hạ Lâm.

“ Con cũng đi cùng được không? Con sợ ở nhà một mình lắm.” Giọng nói non choẹt của nó với vẻ mặt thiên thần đáng yêu kia thật khiến cô khó từ chối. Nhưng ngày hôm nay, cô có một chuyện quan trọng cần làm, nếu thành công, thì Hạ Lâm và cô có thể sống trong hạnh phúc bất tận, cùng với người ba của nó là Lăng Hy.

“ Không được! Đứa trẻ ngoan sẽ không đòi đi theo mẹ. Tiểu Lâm cứ ở nhà đọc sách. Mẹ chỉ đi một chút rồi trở về.” Tử Đình Nhu ngọt ngào dỗ dành nó. Ánh mắt cô ánh lên những tia yêu thương vô bờ bến. Hạ Lâm chỉ còn cách ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng nó bỗng dấy lên những suy nghĩ khó hiểu. Mấy ngày trước, nó nghe được cuộc nói chuyện của mẹ với ai đó, nó biết rằng mẹ muốn làm gì. Khi cái người mà mẹ luôn bắt nó gọi bằng ba kia lên lút tới trường thăm nó, nó đã rất vui mừng. Nhưng, khi biết ông ta chỉ tới để cầu xin nó biến mất khỏi thế gian này, mong nó và mẹ có thể không xuất hiện trước mặt ông ta nữa thì trái tim Hạ Lâm như bị một nhát dao đâm vào. Và khi chính miệng ông ta cất lên tiếng chửi rủa mẹ, nói rằng mẹ muốn gây hại cho con trai ông ta thì nó mới thực sự cảm nhận được, thế giới này xấu xa đến nhường nào. Nó không tin mẹ đã làm vậy nhưng sau cuộc điện thoại kia, dường như lòng tin đối với mẹ của nó đã bị lung lay. Hạ Lâm muốn chứng thực mọi chuyện.

“ Tạm biệt con.” Tử Đình Nhu dịu dàng hôn lên trán nó rồi rời đi. Nhưng cô không biết rằng, kể từ lúc cô bước lên xe thì Hạ Lâm đã cùng lên một chiếc taxi và đi theo sau. Nó thấy mẹ dừng tại một tiệm kem lớn, sau khi đi ra lại dắt theo hai đứa trẻ. Bọn chúng mặc hai bộ đồ giống hệt nhau. Nếu nhìn từ phía này thì Tiểu Lâm không thể nhận ra ai với ai cả. Nó thấy mẹ đánh xe đến khu rừng phía ngoại ô, rồi dẫn hai đứa trẻ đó vào sâu phía bên trong. Lúc đó, Hạ Lâm thực sự hoảng sợ, nó không biết rằng mẹ muốn làm gì, nhưng trước kia bác nó đã từng nói, mẹ bị mắc bệnh nên không thể làm chủ được mình, có thể gây hại đến người khác nên bảo nó khi nào thấy hành động bất thường của mẹ thì phải tránh xa và liên lạc với bác ấy. Và mấy hôm trước, người đàn ông có tên là Lăng Hy kia cũng đã nói rằng, mẹ muốn gây hại cho con trai ông ta.

Nó thực sự không dám tin vào mắt mình. Mẹ đang cầm trên tay một con dao sắc bé và bóng loáng, tiến dần về phía hai đứa trẻ đang nằm sõng soài trên đất kia. Tiếng khóc lóc, kêu la của bọn chúng nghe thực thảm thương. Hạ Lâm nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ của mẹ, nó không nhận được mà khóc nức lên. Nó chỉ còn nhớ mình chạy ra phía mẹ, gắt gao ôm lấy chân mẹ để, mẹ không có cơ hội làm hại hai đứa trẻ kia. Và rồi nó bị mẹ đẩy ra, khuôn mặt đáng sợ đem theo những tia lạnh lùng đến tận nhãn kia khiến Hạ Lâm không thể tin được vào mắt mình. Vào giờ khắc đó, Tử Đình Nhu như phát điên, cô cười lớn trong không gian tĩnh lặng của khu rừng. Những tia sáng le lói qua các tán lá cây khiến không khí nơi đây càng thêm phần quỷ dị.

“ Mau tránh ra, con yêu. Chỉ cần lần này thôi, chúng ta sẽ được sống hạnh phúc cùng ba.” Cô vẫn với vẻ mặt lạnh lùng như vậy, nhưng giọng nói đã đem chút ôn nhu, yêu thương khi nói với Tiểu Lâm.

“ Đừng mà mẹ ...” Nó khóc lớn lên một cách thảm thiết, nó mong rằng cách này có thể ngăn cản mẹ nhưng dường như ý định độc ác kia đã chi phối hoàn toàn tâm tư mẹ. Nó chỉ nhớ mình muốn xông lên cản mẹ, nhưng đã bị một cái tát giáng trời đánh bật ra ngoài. Rồi toàn bộ khung cảnh đều nhuộm màu máu tươi, tiếng khóc, tiếng kêu cứu vang lên trong khu rừng. Nó quay đầu lại nhìn đứa trẻ đang nằm dưới đất, một lần nữa, Nó bị đá kích nặng nề một lần nữa. Đứa bé đó không phải là con trai của ông Lăng Hy, mà là một đứa bé gái. Nó nhận ra đó là Tuyết Nhi, đứa trẻ mà nó hay gặp lại cửa tiệm tạp hóa trước đây. Nó nhớ những chiếc kẹo chanh mà con bé ỉnh, mỗi lần gặp nhau ở cửa tiệm, đứa bé gái đó lại chuẩn bị sẵn một chiếc kẹo, chờ nó đến, đem theo những bức vẽ về các nhân vật hoạt hình như Doreamon hay Nobita đến vào trao đổi ...

Hạ Lâm tràn ngập sự đau đớn cùng thất vọng. Nó không dám nhìn vào Tuyết Nhi đang nằm dưới đất, máu tươi thấm đẫm bộ quần áo mang theo phong cách con trai kia. Phía xa xa kia xuất hiện một bóng đen nhỏ bé, đang nấp sau thân cây cổ thụ lớn. Nó chìm trong vô thức, nó biết mẹ bế mình chạy ra khỏi khu rừng, tiếng khóc, tiếng kêu la của hai đứa trẻ kia vẫn vang vọng bên tai nó, như một lời tố cáo tội lỗi của mẹ.

Khoảng cách xa dần, nó chỉ còn nghe thấy tiếng lẩm bẩm của mẹ bên tai. Mẹ nói rằng ... “ Tiểu Tuyết Nhi, mẹ xin lỗi ...”

Những năm về sau, Hạ Lâm trưởng thành trong sự đau khổ. Anh hận mình ngày đó không cứu được Tuyết Nhi kia. Từng ngày trôi qua giống như sống trong địa ngục. Từ một đứa trẻ 6 tuổi không hiểu chút việc đời, anh lớn lên trong sự khinh ghét của mọi người. Sau sự kiện ngày hôm đó, những người lạ mặt kia tới nhà và làm ầm lên. Anh nghe được và cũng hiểu được họ nói cái gì. Họ chửi mẹ anh, nói rằng bà là đồ độc ác đến một đứa trẻ cũng không buông tha. Một người phụ nữ nói rằng nếu mẹ muốn giết đứa con duy nhất của Lăng gia thì sẽ ẹ nếm mùi vị của người bị mất con. Anh được ôm trong vòng tay bảo vệ sắt đá của mẹ, lãnh nhận những tiếng chửi rủa, mắng nhiếc từ họ. Lúc đó Hạ Lâm đã khóc, không phải vì họ mà vì mẹ, khuôn mặt gầy gò, tiêu tụy của mẹ vẫn toát lên những tia kiên cường, quyết tâm bảo vệ anh.

Những năm sau đó, anh hiểu được mọi chuyện. Người mẹ mà anh tôn trọng và hết mực yêu quý kia lại là một người phụ nữ độc ác, phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác. Và chính anh cũng chỉ là một đứa con mà mẹ đã sử dụng mọi thủ đoạn bỉ ổi nhất để có được, người đàn ông họ Lăng kia từ đầu đến cuối chưa lúc nào thừa nhận anh. Và đó chính là lí do mà bà ngoại luôn sử dụng lời của mẹ mỗi khi mẹ gọi tên anh. Bà nói anh tên là Tử Hạ Lâm chứ không phải là Lăng Hạ Lâm theo như mẹ đặt. Bà bảo anh dù trên đời này mẹ đã mắc quá nhiều tội lỗi, sai lầm nhưng chỉ mong anh có thể tha thứ ẹ, và đối xử với mẹ như những người khác. Anh biết chỉ vì mẹ đã quá yêu người đàn ông tên Lăng Hỷ kia nên đã chấp nhận phá bỏ lời hẹn ước với hai người bạn thân nhất của mình là Lâm Tử Y và Trần Minh Anh. Bà ấy đã cướp chồng của người bạn thân rồi lại ra tay làm hại tới đứa con gái của bạn mình. Tội lỗi đó thật khó để tha thứ. Nhưng, vì anh là con trai của mẹ, niềm hi vọng duy nhất của Tử Đình Nhu nên anh không thể thống hận mẹ như những người khác. Vì hơn ai hết, anh hiểu toàn bộ nỗi lòng của mẹ.

Hiện giờ, anh muốn bù đắp tội lỗi của mẹ đã gây ra với Nhược Tuyết, anh muốn nói với cô về mọi chuyện, mong cô có thể bỏ qua cho bà. Nhưng, anh lại không có đủ dũng khí để làm chuyện đó. Chỉ cần nghĩ tới những hình ảnh về Tuyết Nhi đang sợ hãi khi còn nhỏ và khi cô bị ám ảnh về cơn ác mộng của kí ức năm xưa thì anh không có cách nào để mở miệng. Anh sợ một khi cô nhớ lại, cô sẽ không còn có thể chấp nhận anh nữa. Cô sẽ giống như mọi người, khinh ghét người mẹ của anh, căm thù đứa con trai là nguyên nhân của mọi tội lỗi mà bà đã gây ra cho họ. Và hơn hết, anh không thể đối mặt được với Tiểu Tuyết vì nỗi ân hận khi xưa, chỉ một chút nữa là anh có thể cứu được cô nhưng anh lại không thể. Và giờ nó đã đem lại nỗi đau hành hạ về thể xác của một đứa trẻ chỉ mới lên năm và ám ảnh tâm trí cô cho đến khi cô đã trưởng thành.

“ Hứa với tao, không được để cho Tuyết Nhi biết về chuyện này.” Hạ Lâm lạnh lùng nhìn Lăng Hạo Thiên trước mắt, vẻ mặt tràn ngập niềm vui của hắn như một nhát dao làm tổn thương trái tim đang rỉ máu của anh một lần nữa.

“ Tao nghĩ mày biết mày nên làm gì, đúng không? Mày đừng cố chấp ở lại bên cạnh cô ấy vì như vậy, tao cũng không dám chắc mình sẽ giữ được cái bí mật này đến bao lâu.” Hắn trực tiếp đe dọa anh, hắn hiểu rằng, lần này mình chắc chắn sẽ khiến anh phải rời bỏ Nhược Tuyết.

“ Không cần mày phải nhắc. Nhưng mày nên nhớ rằng, nếu cô ấy nhớ lại chuyện này thì mày cũng không được yên thân đâu, nhóc ah.” Chút lí trí cuối cùng của anh cũng phản bác lại được lời nói của hắn. Nhưng dù sao mọi chuyện đã qua rồi, anh không thể nào thay đổi được quá khứ cũng như xóa bỏ được lỗi lầm của mẹ. Điều quan trọng nhất bây giờ là anh phải dùng mọi cách để bảo vệ Tiểu Tuyết, để cô không còn phải sống trong cảnh ám ảnh của cơn ác mộng năm xưa kia.

Dù cho cách bảo vệ kia có thể khiến cô đau khổ nhưng anh không còn cách nào khác ngoài phương pháp đó. Giống như lời của Lăng Hạo Thiên nói ban nãy, anh không thể ích kỉ mà sống bên cạnh cô như vậy được. Dù cô có tha thứ cho anh và mẹ đi chăng nữa thì cũng không thể xóa nhòa được tội lỗi năm xưa.

“ Sarah, là anh đây. Đêm nay anh tới chỗ em được chứ?”

Nụ cười cay đắng của Hạ Lâm xuất hiện trên môi, anh hiểu rằng, sau chuyện này, giữa anh và Nhược Tuyết sẽ không thể tồn tại một chút quan hệ nào nữa. Dù chỉ là người xa lạ.

48. Chương 49: Phần Nộ

Tiểu Tuyết nằm trên giường, trời đã dần về đêm. Màu đen u tối, hiu quạnh đang bám lấy cô, nó khiến cả căn nhà mà Hạ Lâm mới mua chìm ngập trong bóng đêm. Cô vẫn ngồi đó, trên chiếc giường mà cách đây không lâu, hai người họ vẫn cùng nhau hưởng thụ sự hạnh phúc bất tận kia. Nhưng giờ này, điều đó đã hoàn toàn biến mất. Cô không thể tin được vào cái ngày sau khi Hạ Lâm mới cầu hôn mình, anh đã ở trong lòng của một người phụ nữ khác. Cô nhớ lại cuộc điện thoại ban nãy, Tiểu Tuyết đã rất lo lắng cho anh vì không biết tại sao đến đêm rồi mà anh vẫn còn chưa về nhà. Cô không hoài nghi gì về chuyện đó, nhưng cuộc điện thoại ban nãy đã khiến cuộc sống hạnh phúc của cô tan vỡ đến không còn một mảnh nguyên vẹn.

“Ai vậy ...” Ở đầu máy bên kia là tiếng của một người con gái lạ mặt. Cô ta cười nói một cách phóng dăng, rồi nói rằng Hạ Lâm đang tắm, nếu có chuyện muốn tìm thì chút nữa gọi lại. Cô ta gọi anh là Lâm Lâm, giọng nói giễu cợt trong điện thoại khiến Nhược Tuyết như không còn tin vào tai mình.

Cô cúp máy một cách tuyệt vọng. Cô biết trong điện thoại, anh lưu số của cô là tiểu lão bà. Và khi người con gái kia nói nhỏ với cô rằng, anh và cô ta vừa trải qua một trận kịch liệt. Tiểu Tuyết như muốn tan vỡ trong tuyệt vọng. Rầm ... Cánh cửa phòng ngủ mở bật ra, trong màn đêm u tối kia, chỉ còn nghe thấy tiếng quát lớn của ai đó.

“Tiểu Tuyết, người làm sao vậy? Sao lại khóc, nói ta nghe mau ...” Là Red. Cô không thể nhớ ra tại sao Red lại biết được cô đang ở đây. Đường như ban nãy, sau cuộc gọi với ả đàn bà kia, cô đã vô thức gọi tới cho Lãnh Sam. Có lẽ, cô cần một người để an ủi.

“Tên khốn kia đâu? Người không được khóc, người có phải là Sliver ta quen biết hay không. Chỉ vì tên Hạ Lâm đó mà người lại ra nông nổi này. Đứng lên, mau đứng lên cho ta.” Red không chút lưu tình, cũng chẳng thèm để ý tới bộ dạng đáng thương của Tiểu Tuyết đang co quắp trong chăn mà vực cô dậy. Cô cũng không ngờ rằng mình lại khóc, cô muốn khẳng định rằng mình không có nhưng sự ướt át trên khóe mắt và má của cô đã nói rằng, cô đã rơi lệ.

Lãnh Sam bức tức khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Tiểu Tuyết. Ban nãy, cô đang nằm với Lạc Lạc thì không ngờ lại nhận được một cuộc gọi của Nhược Tuyết. Giọng nói nghẹn ngào, nức nở trong điện thoại kia khiến Cô giật mình chợt dạ. Dù tín hiệu âm thanh rất kém nhưng cô vẫn hiểu được, Nhược Tuyết đang nói gì. Từ Hạ Lâm đang ở với một cô gái khác. Cô cảm phẫn mà không thêm để ý tới khuôn mặt giận dữ của Minh Lạc Lạc trong phòng ngủ, mà liền chạy ngay sang căn hộ bên cạnh.

“Người đã tỉnh hẳn chưa? Đừng có giống đám con gái yếu đuối như trong phim thể chữ. Tới đó và đập cho hắn một trận.” Red nói xong lập tức nhét Tiểu Tuyết vào bên trong xe. Bây giờ là 1 giờ đêm, đèn đường ở thành phố Bắc Kinh thật thơ mộng, nhưng, Nhược Tuyết không có tâm tình đâu mà thưởng thức cảnh đẹp đó.

Dựa đầu vào phần tựa của ghế, chiếc xe Porsche đỏ rực lao đi như tên lửa trên đường. Gió táp thẳng vào mặt khiến Tiểu Tuyết cảm thấy khó thở. Cô không phải là loại người yếu đuối như vậy, không nên vì một kẻ phản bội mà tự làm khổ thân mình. Cố khuyên nhủ mình nhưng cô hoàn toàn không có cách nào thoát ra khỏi nỗi đau, hiện giờ trong tâm trí Nhược Tuyết chỉ còn lại một niềm hi vọng cuối cùng, đó là mọi chuyện đang diễn ra chỉ là một giấc mơ. Cô không thể tưởng tượng nổi cảnh Hạ Lâm đang ở bên người con gái khác sẽ khiến cô tồi tệ đến mức nào.

“Nói đi, người bị câm rồi sao? Nói xem người sẽ làm gì hả ?” Red vẫn giữ giọng điệu bức tức, không chút kìm nén mà quát vào mặt Tiểu Tuyết.

“Đủ rồi. Người không để cho ta yên tĩnh được sao?” Giọng nói uể oải của cô đáp lại càng khiến cô nằng nặc giận hơn nữa. Không thể hiểu vì sao, khi nhìn thấy khuôn mặt chán nản kia của cô thì Lãnh Sam chỉ hận không giết chết từ Hạ Lâm ngay tại chỗ. Ban nãy khi dùng thiết bị định vị, Sam Sam đã phát hiện anh đang ở nhà của một cô gái khác thật. Một căn hộ do một cô gái nước ngoài tên Sarah đứng tên. Nếu sự thật đúng như Nhược Tuyết nói, Tiểu Sam thì sẽ khiến Hạ Lâm phải trả giá gấp trăm lần, vì không có ai được phép làm tổn thương Sliver yêu quý của HELL, kể cả người đó cũng ở trong hội.

Ting tong ... Ting tong ... Ting tong ...

Red bấm loạn xạ vào chiếc chuông cửa. Nhược Tuyết vẫn đứng phía sau giống như không có can đảm khi cánh cửa đó mở ra. Cánh cửa bật mở. Hạ Lâm xuất hiện ở đó, thân người trên của anh để trần, phía dưới còn quần thêm một chiếc khăn màu trắng. Bộ dạng ướt át của anh giống như lời cô gái trong điện thoại nói. Anh vừa mới tắm xong !?

Không khí bỗng nổi lên những khoảng giá lạnh, Red và Nhược Tuyết dường như không tin vào mắt mình nữa. một cái nhắm chặt mắt lặng lẽ, nhưng hình ảnh anh đang đứng trước mặt cô vẫn không chút nào thay đổi. Điều đó chứng tỏ, người phản bội chính là anh.

“ Anh ở đây với ai? Là cô gái có tên Sarah phải không ?” Tiểu Tuyết lạnh lùng nói, cô không còn đau khổ đứng phía sau Red nữa mà trực tiếp vươn người về phía anh. Ánh mắt dò xét một cách tàn độc nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách có chút bàng hoàng và hoảng hốt kia. Không đợi anh trả lời, Nhược Tuyết tiến đến, đẩy mạnh vai anh một cái. Cô lao về vào trong căn hộ kia, nhưng dưới sức cản của Hạ Lâm, cô không thê tiến về phía phòng ngủ.

“ Em định làm gì vậy ?” Tuy anh cố tỏ ra lạnh lùng nhưng trong đáy mắt vẫn hàm chứa những tia đau xót không nguôi. Cô không trả lời anh, mà quay phắt đầu lại, nhìn về phía Red ra hiệu. Lãnh Sam liền biết điều quay mặt đi chỗ khác.

Roạt ... Chiếc khăn tắm đang thất ngang hông anh bị kéo tuột xuống. Ánh mắt tràn đầy ngạo nghễ và vẻ điên cuồng của Tiểu Tuyết nhìn về nơi riêng tư của anh. Cái đó của anh được chiếc quần lót màu xám kia che đầy kĩ càng, cô cười lạnh và tiến đến thân hình đang cứng đờ vì ngạc nhiên của anh. Hạ Lâm không ngờ Tuyết Nhi lại làm vậy với mình, anh muốn túm lại chiếc khăn kia nhưng lại không thể vì nó đang nằm trên tay cô.

“ Thế nào, thói quen khi tắm xong không mặc underwear của anh đã thay đổi rồi sao?” Cô mỉa mai nhìn về chàng trai với khuôn mặt đỏ lựng của mình.

“ Em ... em ...” Hạ Lâm lắp bắp không ra lời, đôi mắt đầy bất đắc dĩ nhìn về cô. Tiếng cười khúc khích của Red phía ngoài cửa càng khiến anh trở nên mất mặt. Nhược Tuyết không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt của anh như vậy liền ném chiếc khăn trở lại rồi nhìn về phía căn phòng ngủ kia. Thật tiếc, nếu Hạ Lâm tưởng lừa cô dễ dàng như vậy thì anh đã lầm rồi.

Trên chiếc giường lộn xộn kia, một cô gái người nước ngoài đang nằm một cách khiêu gợi trên đó. Bộ ngực đồ sộ của cô nàng lấp ló sau chiếc chăn mỏng màu trắng kia, trên cổ còn xuất hiện nhiều dấu ấn màu đỏ, đó là những ấn kí sau cuộc hoan ái giữa Hạ Lâm và cô ta. Nhược Tuyết cười lạnh, ánh mắt bỗng tối sầm trở lại. Đến nước này thì cô không thể thau đổi được hiện thực đang phơi bày trước mắt. Hạ Lâm đã thực sự phản bội lại cô. Hiện giờ, cô không thể nghĩ được gì nữa, hận thù đang tràn ngập trong tâm hồn cô. Ánh mắt xinh đẹp của Tiểu Tuyết tối sầm lại một cách đáng sợ, nhìn về phía ánh mắt khiêu khích của cô nàng có tên Sarah đang nằm trên giường kia. Vẻ mặt khoái chí của cô ta càng khiến cơn tức giận trong cô bùng nổ dữ dội. Cô sẽ khiến bọn họ trả giá cho hành động này.

“ Bốp ... “ Tiểu Tuyết phi thân lên giường, dùng hết lực túm lấy mái tóc dài, hơi rối của Sarah mà giật mạnh. “ Á ... cô làm gì vậy hả. Mau buông ra ... Á ...” Cô ta gào lên một cách thảm thiết, nhưng Nhược Tuyết vẫn không dừng lại. Cô dùng hết sức lực mình mà kéo mạnh cô ta ra khỏi giường, hình ảnh lỏa thể của cô ta phơi bày trước mắt càng khiến cô thêm mất lí trí, chỉ muốn lập tức giết chết người con gái này. Tiểu Tuyết không nhớ mình đã đánh bao nhiêu, chỉ biết máu tươi đã thấm dẫm tay, tiếng gào thét thảm thiết của Sarah vẫn vang vọng bên tai, tiếng cản ngăn của Hạ Lâm cũng giống như vậy. Cô biết rằng anh đang bị Red cản lại, máu trong người cô tuôn trào mãnh liệt. Trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ cuối cùng là trả thù người con gái này.

“ Bốp ...” Đau đớn trên mặt khiến cô dần tỉnh lại. Đôi mắt thất thần nhưng vẫn đem theo những tia đáng sợ nhìn về người con gái đang lỏa thể trước mặt mình, Nhược Tuyết cảm thấy nhẹ nhõm khi biết, mình đã xử lí Sarah đến mức cô ta phải ngất đi trong đau đớn. Khuôn mặt bấm dập một cách thảm hại, vương dẫm máu tươi kia khiến cô bình tâm trở lại. Hạ Lâm đang lao về phía cô ta, trông vẻ mặt lo lắng của anh vì Sarah thật khiến cô hận không thể giết chết cả hai. Anh đã tát cô, để bảo vệ người con gái khác. Cô thực sự không tin nổi anh lại ra tay với mình. Có thể, giữa họ đến đây thực sự đã chấm hết.

“ Anh là đồ tồi.” Tiểu Tuyết cố gắng nhin nhưng nước mắt vẫn tuôn trào, cô ngất đi trong đau đớn. Nỗi đau mà chỉ mình cô có thể hiểu được. Nó như xé nát lòng cô, phá hủy toàn bộ tâm hồn bé nhỏ của cô, đẩy cô xuống địa ngục sâu thẳm nhất.

“ Tiểu Tuyết Nhi, con tỉnh rồi. Con làm ba mẹ sợ quá.” Cô tỉnh dậy trong tâm trạng trống rỗng. Cô không thể nghĩ một chút gì nữa. Nhìn papa và mama đang ngồi bên cạnh giường bệnh, khuôn mặt lo lắng của họ chỉ khiến cô thêm tràn ngập hận thù. Nhược Tuyết gượng dậy, nhìn quanh căn phòng bệnh này, không thấy bóng dáng của Hạ Lâm, mà chỉ có những gương mặt quen thuộc, dường như họ rất vui mừng khi biết chuyện giữa cô và anh.

“ Các người tới đây làm gì? Tới để xem kịch hay sao? Haha ... Giờ thì thật đúng ý của các người phải không, tôi và anh ấy ra nông nổi này thật khiến các người vui mừng.” Cô điên cuồng gào lên, đáp trả những cái nhìn lo lắng của mọi người trong phòng dành ỉnh. Ông Quang Thành và bà Tử Y hoảng hốt nhìn con gái, từ nhỏ tới giờ, họ chưa bao bộ dạng cô như vậy.

“ Tiểu Tuyết Nhi, con đừng như vậy ...” Bà Tử Y nước mắt dần dựa khuyên can con gái, ba thực không đành lòng nhìn cô điên loạn như vậy.

Phụt ... Nhược Tuyết dật mạnh chiếc kim của ống truyền nước trên cánh tay mình ra, khiến máu đỏ tươi chảy dài một vệt. Toàn bộ mọi người trong căn phòng dường như nín thở trước hành động này của cô. Họ hiểu rằng hiện giờ cô đang bị kích động nên tốt nhất là không nên nói gì hết.

“ Tôi không cần sự thương hại của các người.” Cô bỏ mặc lại họ mà tiến nhanh ra phía cửa phòng bệnh. Những cánh tay muốn cản cô lại đều bị ánh mắt đe dọa của cô chặn lại. Tiểu Tuyết rời khỏi căn phòng bệnh đó, tâm trạng cũng vui đi rất nhiều. Hiện tại cô chỉ muốn ở một mình, cô không muốn nhìn thấy những ánh mắt cảm thông và thương hại kia.

Chiếc Porsche lại lao vút đi trên đường lớn. Red vẫn ngồi đó, giống như đêm qua. Chỉ có điều khác biệt là cô nàng không còn ồn ào nữa, không khí tĩnh lặng và êm ả hòa cùng tiếng gió đang gào thét bên ngoài xe kia.

49. Chương 50: Tìm Lại Kí Ức

Tiểu Tuyết đã ở lại Lãnh gia được một tuần. Đây là lần đầu tiên cô biết nhà của Red lại thuộc vào dạng khủng đến vậy. Lãnh lão gia kia chính là bộ trưởng an ninh, quân sự của Trung Quốc, trong tay nắm quyền điều hành quân đội hùng mạnh kia. Vậy nên đứa con gái Lãnh Sam kia mới luôn bá đạo, ngông cuồng, coi thường pháp luật đến vậy. Cô nhớ lại những lần trước kia khi cô cùng Lãnh Sam đi trên đường, những viên chức cảnh sát khi nhìn thấy biển số xe Porsche kia đều thất kinh liền không dám cản lại. Thật đúng như Tiểu Sam thường nói, cảnh sát sẽ không bao giờ làm gì được cô, vì chiếc ô dù quá lớn phía sau đã khiến bọn họ không thể động vào Lãnh tiểu thư cao cao tự tại kia được.

“ Tiểu Tuyết, có hai người bạn đến tìm cô.” Lyna đứng ngoài cửa thông báo. Vẻ mặt lạnh lùng, khó gần của cô nàng thường khiến Nhược Tuyết không có thiện cảm cho lắm. Nhưng khi tiếp xúc một thời gian, thì cô mới hiểu, cô gái lạnh lùng này thực chất chỉ như con mèo nhỏ ngoan ngoãn mà còn rất hay xúc động.

“ Là ai vậy?” Nhược Tuyết vẫn không rời mắt khỏi màn hình máy tính của mình, những ngón tay thon dài, hơi gầy kia vẫn đang khua loạn xạ trên bàn phím.

“ Là Hoắc Đình Giang và Hoàng Lam Nhi.” Lyna cười khi nhắc tới hai người bạn ồn ào của Nhược Tuyết đang chờ dưới phòng khách. Họ luôn miệng chửi rủa Tiểu Tuyết và bày bộ mặt khó coi khi Lyna muốn lên hỏi ý kiến xem cô có muốn gặp hay không.

“ Được, mau mời họ vào.” Nhược Tuyết gấp máy lại, ánh mắt có chút tia sáng len lỏi. Họ là hai người bạn thân nhất của cô từ nhỏ đến giờ, cô làm sao lại có thể từ chối gặp mặt cho được. Cop cười nhẹ một cách thoải mái, Đình Giang và Lam Nhi là hai người khách duy nhất cô chịu gặp mặt khi chuyển tới Lãnh gia.

“Tìm người thật khó nha. Có chuyện gì mà khiến ác ma của bọn ta ra nông nổi này hả? Dù có thất tình cũng không nên hành hạ mình như vậy chứ.” Lam Nhi chưa bước vào trong phòng đã tuôn ra một tràng trách móc. Đình Giang hiểu ý liền huých mạnh Tiểu Lam một phát, khuôn mặt như chưa có chuyện gì xảy ra nhìn về phía Tiểu Tuyết một cách thân thiết.

“Người đã tốt hơn chưa? Hai bác ở nhà cũng lo lắng cho người lắm đó.” Nhược Tuyết biết tất cả mọi người đều rất lo lắng, nhưng cô lại không muốn trở lại, vì còn rất nhiều chuyện mà cô đang muốn biết. Cô đang cố gắng tìm ra những bí mật mà họ đã cố sức giấu cô. Nhưng lời khuyên nhủ của Tiểu Lam và Tiểu Giang cô đều không để vào tai chút nào.

“Ta có chuyện muốn nói cho người biết!” Giọng nói mang vẻ hình sự của Hoắc Đình Giang khiến Nhược Tuyết dần chú tâm hơn. “Trước cái hôm người nhập viện, ta thấy Lăng Hạo Thiên và Tử Hạ Lâm gặp mặt nhau ở Diamong. Trông hai người họ có vẻ rất căng thẳng, ta không biết có chuyện gì vì lúc đó đang bận phục vụ khách.” Những lời của Đình Giang nói như một đòn đánh mạnh vào tâm trí cô.

Cái đêm hôm đó, chính là đêm Hạ Lâm phản bội cô và tới nhà của cô nàng có tên Sarah kia. Cô thực sự không hiểu có chuyện gì đang diễn ra nữa. Cô biết rằng có điều khó hiểu ở đây, nhưng lại không thể giải thích được nó. Cô và anh chỉ mới ngọt ngào ở bên nhau chưa lâu, mà chỉ mấy tiếng đồng hồ sau, anh đã lại đến bên người con gái khác. Quãng thời gian cô biết anh không phải là dài nhưng cũng đủ để hiểu bản chất của anh, Tử Hạ Lâm không phải là loại người có thể làm như vậy với cô. Chắc chắn anh có điều gì bất đắc dĩ, và cô luôn luôn muốn nghe một lời thanh minh từ anh. Nhưng, từ đó đến giờ, anh như hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời cô. Thực sự khiến cô sống trong địa ngục.

“Lăng Hạo Thiên, là hẩn.” Cô lẩm bẩm trong miệng rồi lao như vũ bão ra khỏi cửa. Cô chỉ muốn nhanh chóng tìm gặp được tên đó, chắc chắn giữa hai người họ có bí mật gì.

“Nói đi, cậu với Tử Hạ Lâm có chuyện gì giấu tôi.” Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề với Lăng Hạo Thiên. Vẻ mặt sốt ruột của cô trái ngược hẳn với vẻ nhàn hạ của hẩn.

“Không có chuyện gì cả. Cậu đừng nghĩ nhiều.” Hẩn vẫn giữ khẩu ngữ mềm mại để trò chuyện với cô, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía cô.

“Đừng nghĩ tôi không biết, nếu cậu còn không nói ra, thì đừng trách tôi không khách khí. Nếu một ngày các người phát hiện, không còn ai tên là Diệp Nhược Tuyết xuất hiện nữa, thì không biết, các người sẽ cảm thấy như thế nào?” Tiểu Tuyết hiểu được, mình chính là người quan trọng nhất trong lòng hẩn, nên chỉ có lấy chính mình ra để đe dọa Lăng Hạo Thiên, mới có tác dụng.

“Được, vậy chào tạm biệt. Đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp lại nhau.” Nhược Tuyết không chút lưu luyến bước ra cửa, ánh mắt kiên định của cô quét qua mặt hẩn muốn khẳng định một điều, cô sẽ làm như vậy thực sự.

Lăng Hạo Thiên vội vàng chạy ra cửa, cánh tay bá đạo của hẩn ôm chặt lấy cô. Hẩn không thể chịu nổi, nếu một ngày nào đó, cô không còn xuất hiện trong cuộc đời hẩn nữa. Hẩn không thể để cô làm vậy, hẩn sẽ không bao giờ để cô biến mất một lần nữa. Nhược Tuyết không phản kháng mà để mặc hẩn ôm mình như vậy. Cô nở một nụ cười xảo quyệt, lần này, cô đã thắng.

Trong căn phòng nhỏ màu trắng tinh khiết, Hạ Lâm đang nằm vật dưới đất, ở cùng anh là hàng loạt những chai rượu lớn nhỏ nằm la liệt phía dưới. Bộ dạng thảm hại của anh thực khiến người ta thương tâm. Khuôn mặt non nớt, ngây thơ kia dường như đang chịu đựng một nỗi đau không tả xiết. Râu mọc lún phún dưới cằm kia, đôi mắt màu hổ phách đang đỏ dần vì men rượu. Dù anh đã dùng rượu để khiến mình có thể quên đi tất cả nhưng hoàn toàn không được, hình ảnh Tuyết Nhi tức giận, điên cuồng ra tay một cách tàn độc với Sarah vẫn còn in đậm trong tâm trí anh.

“Em nghĩ nên gọi cô gái đáng sợ đó quay lại.” Sarah bước vào trong căn phòng nhỏ, ảm thấp và nồng nặc mùi rượu kia. Cô chun mũi vì những mùi khó ngửi kia.

“Anh xin lỗi, anh không nghĩ cô ấy lại ra tay với em.” Hạ Lâm dù đang nằm dưới đất nhưng tâm trí hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn những vết thương lớn nhỏ trên người của cô được băng bó cẩn thận, khuôn mặt xinh

đẹp của cô xuất hiện những vết bầm dập khó coi. Ngoài lời xin lỗi này anh không biết còn có thể nói gì.

“ Không sao, coi như đây là một lần học hỏi đi. Nếu có cơ hội em cũng phải đi học võ, nếu lần sau ai có nhờ đóng giả bạn gái thì còn có thể phòng thân mà chạy được.” Sarah cười nhẹ, kì thực cô không thể cười mạnh vì vết thương ở khóe môi sẽ toác ra. Bây giờ chỉ cần Diệp Nhược Tuyết xuất hiện trước mặt cô thì cô sẽ sợ đến mất mặt.

“ Anh nên chăm sóc mình nhiều hơn. Nếu cô ấy nhìn thấy anh như vậy thì chắc sẽ rất đau lòng. Em đi đây, anh nhớ bảo trọng.” Sarah muốn quay lại đá cho Hạ Lâm một phát, coi như trả thù vụ bị bạn gái anh hiểu lầm và hành hung dã man kia, nhưng đã bị anh phát giác.

“ Em đá mau đi để anh còn ngủ.” Hạ Lâm cười lớn khi thấy bóng dáng bức tức của Sarah biến mất sau cánh cửa. Anh thực sự cảm thấy có lỗi với cô, nhưng anh không thể làm gì để bù đắp lại cho cô được.

Hạ Lâm bấm số máy, liên lạc với Tử Hạ Linh.

“ Chị ... em phải làm sao đây.” Chỉ với người chị thân thiết này thì anh mới có thể nói hết được tâm sự trong lòng mình. Anh không thể chịu đựng được nỗi đau đang gặm nhấm tâm hồn mình như vậy.

“ Đừng nói nữa. Mau trở về đi. Chị không muốn nghe giọng nói đáng thương đó của em đâu.” Hạ Linh lạnh lùng cắt đứt câu chuyện. Cô hiểu hiện giờ chỉ có cách này mới vực được cậu em đa cảm của mình dậy. Cô chỉ tức giận một điều, tại sao quá khứ lại trở thành tội lỗi của Hạ Lâm. Cô chỉ hận một điều là không thể trực tiếp tiêu diệt sạch toàn bộ Lăng gia, trả thù cho cô cô Đình Nhu và em trai của mình. Họ đã chịu khổ quá nhiều, cô không thể tiếp tục đứng nhìn bọn họ lần lượt bị Lăng gia phá hủy như vậy được.

Black túm lấy chiếc áo choàng mặc lên người, cô bước tới giường, đôi mắt âu yếm nhìn người đàn ông đang ngủ một cách thoải mái kia.

“ Em đi đâu vậy ?” Diệp Giang Nam nhìn dáng vẻ kì lạ của Hạ Linh liền hỏi. Ban nãy anh nghe thấy được cô đang rất bức tức khi đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

“ Không có gì. Anh cứ ngủ đi. Em giải quyết chút việc rồi quay trở lại ngay.” Black hôn nhẹ lên trán anh, bàn tay thon nhỏ, xinh đẹp của cô vuốt trên đôi mắt đang nhắm ngủ của Giang Nam khiến nó nhắm lại.

Red hoảng loạn, chạy dọc phía cầu thang trong bệnh viện. Cô dường như không tin vào mắt mình, hay nói cách khác, có lẽ cô thực sự phát điên rồi. Cô bấm số, liên lạc trực tiếp với toàn bộ các thành trong HELL, giọng nói khẩn trương, mang theo chút hoảng loạn của cô vang khắp trong điện thoại.

“ Các người mau tới đây! Sliver xảy ra chuyện rồi ...”

Hạ Lâm như chìm vào quên lãng trong căn phòng nồng nặc mùi rượu kia, toàn thân thể anh bốc lên những mùi khó chịu, khuôn mặt đẹp đẽ như thiên thần đã bị men rượu làm hủy hoại tàn bộ.

Rầm ... Tử Hạ Linh đập tung cửa, ra lệnh cho hai tên mặc bộ âu phục màu đen chờ sẵn ngoài cửa tiến vào.

“ Tử Hạ Lâm, nếu em không muốn Tiểu Tuyết chìm vào điên loạn thì hay mau tỉnh dậy.”

Tiếng nói của cô như đánh mạnh vào tâm trí anh, giống như một đòn thanh tỉnh. Hạ Lâm bật dậy, anh không thể để Nhược Tuyết xảy ra chuyện gì.

50. Chương 51: Hạnh Phúc

Trong căn phòng bệnh màu hồng nhạt, đầy đủ các phương tiện hiện đại. Ánh mắt ủa mọi người trong phòng đang chăm chú nhìn về vị bác sĩ đang khám cho Nhược Tuyết kia.

“Bác sĩ, con gái tôi làm sao vậy?” Bà Tử Y không tìm được nước mắt mà vội vàng hỏi. Trông vẻ mặt nhợt nhạt, tái xanh của Tiểu Tuyết, tuy cô đang chìm trong cơn mê man những miệng vẫn không ngừng phát ra những tiếng kêu khe khẽ.

“Theo như phỏng đoán ban đầu của chúng tôi là cô ấy bị shock quá nặng, nên đã khiến thần trí không được tỉnh táo. Các vị nên để bệnh nhân trấn tĩnh lại rồi chúng tôi sẽ có phương pháp trị liệu.” Vị bác sĩ kia nói xong liền dẫn theo hai người y tá khác ra ngoài. Trong phòng bệnh bỗng nhiên yên tĩnh đến lạ lùng, không ai có thể nói được câu gì. Chỉ còn tồn tại tiếng kêu nhỏ của Tuyết Nhi. “Con bé đang rất sợ, anh Thành, nó đang kêu cứu đó.” Bà Lâm Tử Y không nhận được mà ô chặt lấy chồng mình, tiếng khóc của bà hòa lẫn với tiếng kêu cứu của Nhược Tuyết càng khiến khung cảnh thêm thê lương.

Tiểu Tuyết mở mắt ra, cô ngay lập tức quay đầu nhìn về bốn phía, ánh mắt giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Tiểu Thiên, Tiểu Thiên ... cậu ở đâu?” Cô dồn dập hỏi. Mọi người kinh ngạc trước hành động kì lạ của cô, chỉ duy nhất có một người là không đó chính là Lăng Hạo Thiên. Hắn bước gần tới giường bệnh, nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sợ hãi của cô và mỉm cười ôn nhu. Hạ Thiên tự động ngồi xuống bên cạnh cô, ngay lập tức, Nhược Tuyết như một con rắn nhỏ trườn vào lòng hắn một cách nhanh nhẹn. Nhìn về mặt thoải mái và bình yên của cô trong vòng tay hắn, sự kinh ngạc của mọi người càng tăng thêm gấp bội.

“Tuyết Nhi, đừng sợ. Có tớ ở đây, sẽ không ai có thể làm hại được cậu.” Hắn dịu dàng vuốt ve mái tóc dài thẳng kia, ánh mắt kiên định nhìn thẳng về khuôn mặt xinh đẹp đem theo phần nhu nhược khác lạ của cô. “Đáp ứng Tuyết Nhi, đừng rời đi. Đừng bỏ mặc tớ một mình. Tớ sợ lắm, sợ máu lắm ...” Giọng nói của cô nhẹ dần, nhẹ dần ... Nhược Tuyết lại chìm vào cơn mê một cách khó khăn, bàn tay bé nhỏ của cô bám chặt lấy Lăng Hạo Thiên, hiện tại cô chỉ muốn một mình hắn, chỉ có hắn mới có thể khiến cô cảm thấy an toàn và cơn ác mộng kia sẽ không tìm đến nữa.

Khi xác định cô đã hoàn toàn ngủ say, Lăng Hạo Thiên nhẹ nhàng tách cô ra khỏi mình. Nhưng vì sức lực của cô quá mạnh nên hắn không thể, đành thuận theo để nằm cạnh bên người cô trên giường. Khung cảnh bỗng trở nên lãng mạn và tươi đẹp lạ thường, nhưng, đối với Red thì thật sự nó vô cùng chướng tai gai mắt. Ban đầu khi nghe tin của Tiểu Tuyết nhập viện, cô đã vô cùng hoảng loạn, thật không ngờ đến nơi lại bất gặp chuyện này. Mọi người đang rất cần câu trả lời chính xác cho chuyện này vì chỉ có Lăng Hạo Thiên mới biết được đã có chuyện gì xảy ra với Nhược Tuyết. Nhưng nhìn như vậy thì Lãnh Sam cũng đã đoán ra phần nào, chắc hẳn, hắn đã tiết lộ bí mật về quá khứ kinh hoàng trước kia cho Tiểu Tuyết biết.

“Ngươi là tên khốn nạn. Tại sao ngươi lại đối xử với Tiểu Tuyết như vậy?” Sam Sam không chịu nổi mà quát rống lên, mặc lời khuyên can của Minh Lạc Lạc.

“Ngươi sẽ không hiểu đâu. Cô ấy cần nên biết mọi chuyện. Như vậy, Tuyết Nhi mới biết được ai là người mình nên tin tưởng và thương yêu.” Khuôn mặt lạnh lùng đầy cao ngạo của hắn đáp lại, thực sự khiến Red muốn tức đến phun máu.

“Đồ ích kỉ, tên bá đạo ... Ngươi là tên độc ác, ngươi cho rằng như vậy thì Tiểu Tuyết sẽ thoải mái hơn sao. Trông bộ dạng của cô ấy như thế kia ...”

Rầm ... Cánh cửa phòng bệnh bật tung ra. Ở bên ngoài, Black và Hạ Lâm đã xuất hiện, bọn họ đã đến được một lúc nhưng lại bị đám tay chân của Lăng gia cản lại bên ngoài. Vì tiếng động quá lớn nên Nhược Tuyết đã bị đánh thức, đôi mắt lơ ngơ, thất thần của cô nhìn về phía Hạ Lâm đang đứng ngoài cửa.

“Tuyết Nhi, em không làm sao chứ?” Anh vốn định tiến đến, nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng Lăng Hạo Thiên đang ôm chặt lấy cô, mà vẻ mặt của Tiểu Tuyết lại dường như rất thoải mái khi hắn làm vậy khiến anh sững người.

“Anh ta là ai, Tiểu Thiên?” Cô chăm chú nhìn về phía anh, ánh mắt không có một chút cảm xúc nào. Lạnh lùng đến tàn nhẫn, dường như cô đã quên tất cả những kỉ niệm mà họ đã từng có với nhau. Anh đau khổ nhìn về hình ảnh người con gái xinh đẹp, nhu nhược đang nằm trên giường bệnh kia, khoảnh khắc đáng sợ đã đến. Bọn họ chính thức trở thành những người xa lạ.

“Hắn là Tử Hạ Lâm, là đứa con trai của người đàn bà điên loạn kia.” Chỉ với một câu nói của Lăng Hạo Thiên đã làm thay đổi toàn bộ tâm tình của cô. Cơ thể Nhược Tuyết bỗng run lên bần bật, đôi mắt tràn

ngập sợ hãi nhìn về phía Hạ Lâm, rồi ngay tức khắc, cô lại quay trở về lồng ngực ấm áp của Hạo Thiên, giống như đang tìm một nơi an toàn để ẩn nấp.

“Tiểu Thiên, tớ sợ ... mau đuổi hắn đi. Mau lên ...” Cô hét lên trong sợ hãi, toàn bộ cơ thể bám chặt lấy hắn. Biểu hiện kinh hãi của cô đã khiến anh như bị đẩy xuống địa ngục. Anh không thể tin được, cô lại sợ hãi như vậy khi nhìn thấy mình, hoặc khác, cô đã nhớ ra những chuyện năm xưa.

“Tuyệt Nhi, em ...” Anh chưa kịp nói thì đã bị Diệp Nhược Phong chặn lại. Hắn gầm lên như một con thú sẵn bị thương. “Mày còn không mau cút đi. Mày không thấy chị ấy đang rất hoảng sợ sao? Cả mày mẹ mày và Tử gia của mày nữa, tất cả mau biến mất khỏi cuộc sống của bọn tao.”

Hạ Lâm không đành lòng bỏ đi như vậy nhưng nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ kia của Nhược Tuyết, anh không thể chịu đựng nổi. Nỗi sợ đó ám ảnh cô đều là do mẹ và anh gây ra, bây giờ, anh chỉ hận chính mình tại sao lại có thể làm tổn thương người con gái kia. Hạ Linh và Red đưa anh ra ngoài, trong phòng bệnh đó, dáng vẻ kiêu ngạo, tự đắc của Lăng Hạo Thiên khi đang ôm Nhược Tuyết trong lòng càng khiến anh đau xót. Nhưng cuối cùng, thì anh vẫn là kẻ thất bại, anh sẽ phải từ bỏ tình yêu của chính mình.

Nhược Tuyết tỉnh dậy, trong căn phòng bệnh ấm áp, ánh đèn mà vàng nhạt kia chỉ đủ soi sáng một góc phòng. Nhưng, cô vẫn có thể nhận ra được một bóng đen đang đứng phía cửa sổ, ánh mắt của người con gái ấy vẫn đang nhìn chăm chú về phía cô.

“Cô là ai? Tiểu Thiên đâu rồi.” Như thói quen cũ, việc đầu tiên mỗi khi cô mở mắt ra chính tìm Lăng Hạo Thiên. Nhưng trực giác nói cho cô biết, trong căn phòng bệnh này chỉ có một mình cô và người con gái lạ mặt kia. Cảm giác sợ hãi bỗng nổi lên khiến cô không tự chủ được mà nắm chặt chiếc chăn đang ở trên thân mình.

“Không nhận ra cả ta sao, Sliver bé nhỏ.” Nói nói đầu mị lực của Black khiến Tiểu Tuyết cảm thấy vô cùng chóng mặt. Giọng nói đó rất quen thuộc nhưng cô không thể nhớ ra được điều gì. Ánh mắt cô như muốn cầu xin Hạ Linh nói ra điều gì đó.

“Ta là Black. Thủ lĩnh của HELL, đồng thời cũng chính là chị gái của Tử Hạ Lâm, chủ nhân của Tử gia. Sliver, nếu người còn tiếp tục chìm trong bóng ma của sự ám ảnh thì ta thực sự đã nhìn lầm người. Người nghĩ xem, vào cái ngày cách đây 13 năm, người đã ở đâu, làm gì và ai đã là người ở cạnh người.” Tiếng nói dụ hoặc của Hạ Linh vang lên trầm bổng khắp không gian, nó như đưa Tiểu Tuyết trở lại kí ức đã bị lãng quên năm xưa. Một lần nữa, cô lại đối diện với nó. Cảnh tượng kinh hoàng đó lại xuất hiện. Trước mặt cô, một không gian đầy máu và mùi ẩm ướt.

Dọc dãy hành lang của bệnh viện, Lăng Hạo Thiên như phát điên khi biết Tiểu Tuyết mất tích. Hắn không ngờ mình lại có thể mất cảnh giác đến vậy. Hắn điên cuồng tìm kiếm nhưng lại không thể tìm được, giống như cô đã biến mất hoàn toàn. Toàn bộ thành viên của HELL vẫn đang cố sức tìm kiếm, không ai biết Nhược Tuyết đã đi đâu, khi bọn họ phát hiện ra thì chiếc giường bệnh đã lạnh ngắt. Hạ Lâm biết được tin liền tìm khắp mọi góc ngách, lật tung cả thành phố Bắc Kinh nhưng không thể tìm ra tung tích của cô ấy. Bỗng một hình ảnh vụt qua trong đầu của Hạ Lâm, anh quay ngược về hướng đi ban nãy và tiến thẳng về khu rừng ngày xưa, nơi mà Nhược Tuyết đã từng chịu biết bao nhiêu đau đớn và hành hạ ở đó.

Tiểu Tuyết không biết mình đã đi bao lâu, chỉ nhớ khi tỉnh dậy đã nằm trên nền đất của khu rừng ẩm ướt năm xưa. Mọi kí ức đều hiện về, như những thước phim quay chậm lại trong đầu cô. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy mình hụt hẫng đến vậy. Cô đau khổ khi nhớ lại khoảnh khắc mình làm tổn thương Hạ Lâm trong phòng bệnh, vào thời khắc đó, chỉ dựa vào những lời nói của Lăng Hạo Thiên và chút kí ức mơ hồ còn sót lại kia, cô đã hiểu lầm tất cả. Tử Hạ Lâm, con trai của người đàn bà đáng sợ Tử Đình Nhu kia chính là cậu bé đã bảo vệ cô năm xưa, đứa bé trai thường xuất hiện trong giấc mơ của cô lại chính là anh mà không phải là Hạo Thiên như cô đã từng nghĩ. Thật trớ trêu, hình ảnh đứa bé đó đang ra sức bảo vệ cô và một đứa bé trai khác đang sợ hãi nấp sau thân cây thật đối lập. Và người đang trốn tránh khỏi sự uy hiếp của Tử Đình Nhu và đẩy cô đến nguy hiểm lại chính là Lăng Hạo Thiên. Cô đã hiểu vì sao, mình lại phải nhận nhát dao chí mạng đó, nếu không phải là Tiểu Thiên trốn đi, và do thần trí của Tử Đình Nhu không tỉnh táo thì cô đã có thể không phải chịu sự ám ảnh của kí ức đáng sợ này. Nước mắt chảy dài trên khóe mắt, cô không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì ngoài không gian tối đen kinh hoàng này giống như muốn nuốt trọn vẹn toàn bộ thân thể cô.

“Tuyết Nhi ... em ở đâu ?” Cô nghe thấy giọng nói của ai đó đang gọi mình. Giọng nói ấy rất quen thuộc, là Tử Hạ Lâm, anh ấy đã đến tìm cô. Nhược Tuyết không còn sức đáp lại, từ từ chìm vào mê man, nhưng trên khóe môi cô vẫn nở một nụ cười hạnh phúc.

Tiếng xả nước vang vọng trong không gian đánh thức Tiểu Tuyết tỉnh dậy. Trong không gian sạch sẽ và tràn ngập ánh sáng, hơi nước bốc lên nghi ngút. Toàn thân cô đang được ngâm trong bồn tắm, cánh tay rắn chắc của ai đó đang chà xát thân thể cô, thật vô cùng thoải mái. Cô ngửi thấy mùi nước hoa Gucci Guilty thoang thoảng đâu đây, vậy người đang giúp cô tẩy rửa chắc chắn là Tử Hạ Lâm.

“Em xin lỗi ...” Cô nhẹ nhàng quay người về phía anh, vươn toàn bộ thân thể đang không chút che đậy mà tiến vào vòng tay ấm áp của anh. Nước dính trên người cô làm ướt quần áo của anh, khiến nó dính chặt vào, làm lộ thân thể vững chắc, cường tráng của Hạ Lâm.

“Em không cần như vậy, nếu có thể thì hãy quên hết đi, chúng ta sẽ có một khởi đầu mới.” Nói xong anh liền nhẹ nhàng bế cô lên, cuốn một chiếc khăn tắm cho cô rồi tiến vào phòng ngủ.

Vẫn là ngôi nhà trước đây của họ, là món quà mà anh dành tặng cô vào ngày đính hôn trước kia. Tiểu Tuyết nở nụ cười mãn nguyện, đôi tay tinh nghịch tự động chà xát quanh vùng mẫn cảm đang cương cứng của anh.

“Em nên cần dậy dỗ lại một chút.” Hạ Lâm tuyên bố một cách bá đạo rồi kéo bỏ chiếc khăn đang ở trên người cô. Cảnh xuân lộ ra, trong mắt anh tràn ngập dục vọng. Đôi tay to lớn, rắn chắc không ngừng xoa nắn bầu ngực căng tròn của cô, khiến nhũ hoa trên đỉnh không ngừng vươn cao, tỏa ra sự quyến rũ mê người. Anh nhẹ nhàng ngâm lấy chút, tham lam, liếm mút, vuốt ve. Trong tức khắc, dục vọng thiêu đốt toàn bộ cơ thể Nhược Tuyết, sinh ra khát khao mãnh liệt, không thể kìm nén. Trong đầu cô chỉ còn tồn tại một suy nghĩ, muốn cả hai kết hợp thật nhanh.

Cả hai như có lực hút nam châm, cuốn chặt lấy nhau sinh ra khoái cảm bất ngờ. Lần này, anh tiến vào trong hang động ướt át, chật hẹp đó một cách dễ dàng hơn. Cục nóng sưng tấy không ngừng va chạm, khiến Tiểu Tuyết rên rỉ không thôi. Anh muốn tiến vào thật sâu, thật sâu hơn nữa, để lấp đầy khoảng trống vô vọng bên trong thân thể người con gái yêu kiều kia. Anh vẫn tiếp tục nhịp điệu ra vào cuồng dã của mình, chôn sâu vật nóng cương cứng đang cần được giải thoát kia vào sâu bên trong cơ thể cô. Nhược Tuyết cong người lên đón nhận sự xâm chiếm của anh, vật tráng kiện mạnh mẽ kia không ngừng ra vào, khiến hang động của cô co rút không ngừng. Cả hai cùng sung sướng rên rỉ, âm thanh tuyệt vời, dâm đãng hòa quyện vào nhau, cùng thét lên một cách sung sướng rồi tiến lên thiên đường bất tận.

Vào khoảnh khắc đó, họ dường như đã hiểu, cả cuộc đời này, Diệp Nhược Tuyết chỉ thuộc về Tử Hạ Lâm và số phận của cả hai đã gắn chặt với nhau từ cái ngày hôm đó, trước cửa hàng tiện lợi, một Nhược Tuyết xinh đẹp, đáng yêu và một Hạ Lâm đa cảm, ưu tư. Họ bắt đầu với cuộc trao đổi là kẹo chanh và những bức vẽ, rồi ông trời trở trêu đã khiến cô phải sống trong nỗi ám ảnh kia, khiến cô quên đi, một đứa bé trai vẫn hằng đứng chờ cô trước cửa hàng năm xưa đó. Và họ đã gặp lại nhau, những cảm xúc mãnh liệt khi đó đã chứng thực một điều, cô chỉ thuộc về một người duy nhất, đó chính là chàng trai đang kịch liệt cung cô hưởng thụ sự ngọt ngào, hạnh phúc này ... Tử Hạ Lâm ... Em yêu anh.

HẾT

51. Chương 52: Ngoại Truyện 1: Định Mệnh Sắp Đặt

Năm đó, vào một ngày đẹp trời, ánh nắng màu vàng nhạt lấp lánh trên con đường nhỏ dẫn tới cửa hàng bách hóa, làn gió nhẹ hiu hiu thổi khiến mái tóc của cô bé đang chạy như bay trên đường bị thổi tung lên một cách không thương tiếc. Diệp Nhược Tuyết-5 tuổi, khi đó gần chạy tới cửa chính của tiệm, liền thở phì phò. Cô bé thở hồng hộc, khuôn mặt trắng nõn, ngày thơ ấu kia bỗng nổi hồng lên trông thật đáng yêu.

“Oa ... May mà mama không để ý. Nếu mà biết mình trốn ra ngoài chơi thì chắc sẽ bị xử tử mất.” Tiểu Tuyết lẩm bẩm trong miệng, một tay thò vào trong túi áo. Bỗng nhiên, cô bé nức lên một tiếng, đồng tử dần ra hết cỡ, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên ghê gớm.

“Aish ... Mãi chạy quá mà quên đem theo tiền rồi. Làm sao bây giờ, truyện tranh Doraemon của ta ...” Vì không có tiền nên Nhược Tuyết đành đứng bên ngoài cửa kính, ánh mắt thòm thèm nhìn vào bên trong cửa tiệm, nơi trưng bày mấy cuốn truyện tranh yêu thích của cô bé.

“Làm ơn tránh đường!” Mãi đứng ngẩn mấy cuốn truyện mà Tiểu Tuyết lại không để ý phía sau có một người đang đứng chờ. Vì cô bé đứng chắn giữa cửa nên cậu ta không thể đi vào được. Tử Hạ Lâm-6 tuổi, đang muốn đi vào bên trong thì bất gặp ánh mắt kì lạ của cô bé kia. Nhỏ đó đang nhòm chằm chặp về phía chiếc túi bằng nilon trong suốt kia của mình. Không nhìn được, cậu ta liền hỏi.

“Nhìn cái gì vậy ah? Thích cái này sao?” Hạ Lâm rút ra bên trong mấy tấm ảnh Doraemon và Nobita mà cậu vừa vẽ bữa nọ, định bụng hôm nay tặng ẹ.

Nhược Tuyết như một con robot được lập trình sẵn, liền ngoan ngoãn gật đầu. Ánh mắt vẫn toát ra những tia thèm muốn không thôi về những bức ảnh.

“Không được đâu, cái này ta định mẹ làm quà. Không cho người được ... Ách” Hạ Lâm chưa kịp nói hết thì đã bất gặp ánh mắt dâm lệ đáng thương của Nhược Tuyết, trong lòng bỗng nổi lên những cảm xúc xót xa. Nhưng, đây vốn là món quà đầu tiên mà cậu định tặng mẹ nên dù thế nào cũng không thể cho cô bé kia được. Hạ Lâm vẫn giữ ánh mắt kiên định, tỏ ý không thể đưa những bức ảnh đó.

Nhược Tuyết biết khổ nhục kế không thành liền áp dụng chiêu thương lượng. Bàn tay bé nhỏ thò vào trong túi, lấy ra một nắm kẹo chanh thơm ngon mà má Lâm làm, rồi giữ lại trong tay 5 cái, còn đầu nhét lại vào túi. Cô bé vội vã chạy đến chỗ Hạ Lâm.

“Ta nói người nghe, kẹo chanh này mama ta làm ngon tuyệt luôn, chỉ cần ăn một lần là thấy nghiện luôn. Người xem, ta yêu nó như vậy nên đành lấy ra để trao đổi nhá, 5 cái kẹo lấy 2 bức tranh kia được chứ?” Giọng nói non nớt lại pha chút vẻ xảo quyệt kia khiến Hạ Lâm không nhìn được mà cười phì ra. Cậu ta nhìn mấy cái kẹo, rồi nhìn lại vẻ mặt đang rất mong chờ kia của Tiểu Tuyết, đành gật đầu đồng ý.

“Hura ... Mau mau lấy ra nhanh.” Nhược Tuyết chỉ sợ cậu ta đổi ý liền tự mình lấy tranh ra khỏi túi, tay còn lại nhét kẹo vào bên trong lòng bàn tay của Hạ Lâm.

“Ta có đi mất đâu mà người vội vậy. Cẩn thận rách đó.” Cậu bé ôn tồn khuyên nhủ, dù sao cũng còn thời gian từ bây giờ cho đến, cậu cũng vẫn có thể vẽ lại hai bức khác để tặng mẹ.

“Người nghe nè, từ mai người cứ vẽ tranh đi, càng nhiều càng tốt, cứ buổi chiều 4h gặp nhau tại cửa tiệm này, ta với người cùng trao đổi, được chứ?” Tiểu Tuyết không đành lòng để mất đi một con cá lớn như vậy đành dụ dỗ. Hạ Lâm cũng biết là cô bé kia đang dùng kế với mình nhưng không hiểu sao, cậu không thể từ chối lời mời đó được.

“Uhm ... Vậy mai gặp lại ở đây. Ta là Tử Hạ Lâm, còn người là ...”

“Ta là Diệp Nhược Tuyết.” Cô bé vui vẻ đáp lại, nhưng ở phía sau hai người đã nổi lên giọng nói bá đạo của ai đó.

“Tuyết Nhi ... Tuyết Nhi ...” Cô bé vui mừng quay lại đáp. “Tiểu Thiên, ta ở đây ...” Rồi chạy về phía một cậu bé cũng đang đứng phía xa. Hạ Lâm nhìn bóng dáng bé nhỏ chạy đi mà trong lòng phảng phất nỗi hụt hẫng khôn nguôi. Nhưng dù sao, đến mai, cậu lại vẫn có thể gặp lại Nhược Tuyết. Từ hôm nay, Tử Hạ Lâm đã có thêm một người bạn mới trong cuộc sống cô độc của mình, đó là Diệp Nhược Tuyết.

Tiếng vít ga gầm rú khắp nơi khiến Nhược Tuyết không chịu nổi mà nhú mày, cô không ngờ, mới ra nhập cái bang hội HELL gì gì đó mà đã được ưu đãi dẫn tới đường đua tử thần nhanh đến vậy.

“Không thích sao?” Red ở phía bên cạnh, cánh tay không ngừng lau chùi những vết bẩn trên tấm kính chắn của con Porsche yêu quý.

“ Không phải vậy, mới đầu chỉ không quen mà thôi.” Tiểu Tuyết ngượng ngùng đáp lại. Dù sao, cô cũng là thành viên mới của hội, mà Red lại là một trong những thành viên gạo cội của HELL, cô nên biết tỏ ra hòa nhã với họ.

Red tiến gần đến, một tay đập mạnh vào vai của Nhược Tuyết, một tay quay hướng đầu cô sang bên phía đường lớn kia, nơi đang có một hàng xe máy chuẩn bị xuất phát trong cuộc đua sinh tử kia.

“ Sliver, nhìn về phía con Ninja ZX kia chứ. Là soái ca White của chúng ta sắp nhập cuộc đó. Chút nữa ra chào hỏi hân đi nha.” Đến giờ Tiểu Tuyết mới chú ý tới một chàng trai đang vận trên người một bộ đồ thể thao màu trắng, trông rất điển trai. Dù khuôn mặt đã bị chiếc nồi cơm điện cũng màu trắng kia che lại nhưng cô chắc chắn, đây là một soái ca đích thực.

“ Chào em, thành viên mới đây sao?” White tiến về phía Nhược Tuyết đang ngồi chán nản trên đầu xe Porsche của Red, bàn tay thô ráp chìa ra. Theo đúng phép tắc, Nhược Tuyết cười nhẹ rồi vươn tay là đáp lại, dưới chiếc mặt nạ màu bạc tinh xảo kia, đôi mắt tinh ranh của cô như muốn chọc thủng chiếc mũ bảo hiểm kia để xem xem, bên trong đó, ẩn giấu một khuôn mặt tuyệt vời đến cỡ nào.

“ Chào anh, em là Sliver.”

Khoảnh khắc ánh mắt của hai người chạm vào nhau, như thể có một dòng điện chạy vụt qua. Rất nhanh và bất ngờ. Năm đó, Nhược Tuyết mới 14 tuổi và Hạ Lâm là 15.

Trong căn phòng xa hoa, được sơn nguyên một màu trắng tinh khôi. Những đóa hoa hồng màu trắng tinh khiết được cột bằng những dải nơ màu bạc xinh đẹp càng thêm tô điểm cho căn phòng tân hôn lãng mạn này.

“ Em tưởng vào ngày vui thì nên dùng màu đỏ chứ?” Tiểu Tuyết rất hài lòng với cách trang trí này nhưng ngoài miệng thì lại tỏ vẻ bầy đặt.

“ Hừ ... Em lại muốn nhắc tới cái màu đỏ đó nữa. Bị Red quây trong lễ đường vẫn không đủ sao?” Nhắc tới thảm họa do Red gây ra thật khiến Hạ Lâm muốn xông tới xử tên Minh Lạc Lạc không biết dạy vợ kia một trận.

“ Anh không thấy vui sao ?” Tiểu Tuyết không biết điều liền hỏi lại. Cô biết rằng, anh vô cùng tức giận vì trò đùa quá lố kia của Red. Chẳng qua khi vị chủ hôn có hỏi mọi khách quan phía dưới xem ai có ý kiến gì về lễ thành hôn giữa cô và Hạ Lâm thì Red liền mình đứng lên phản đối. Lí do là vì cả hai đã ăn kem trước cổng, trong khi Hạ Lâm là người theo đạo Thiên Chúa, mà trước khi kết hôn lại không tới thú tội trước mặt Cha xứ.

Nhớ lại vẻ mặt đỏ hồng vì ngượng của anh và tiếng cười vang như sấm của đám người trong HELL lẫn vị quan khách của hai gia đình thật khiến Nhược Tuyết không nhịn được cười. Cô không nghĩ rằng Red lại có thể chơi khăm như vậy, liền làm chú rể bị bẽ mặt trước buổi lễ.

“ Em còn cười sao? Có phải rất thích ý tưởng quây phá điên rồ kia của Red hay không?” Đôi mắt anh se lại, nhưng vẫn tràn ngập nhu tình. Ngay lập tức áp môi xuống chặn tiếng cười phát ra từ làn môi mỏng manh kia của Tiểu Tuyết. Giờ khắc mà họ mong chờ đã tới, khi cả hai chính thức thuộc về nhau mà mãi mãi không bao giờ rời xa, chia lìa.

Trải qua nhiều sóng gió, Hạ Lâm và Nhược Tuyết mới tới được với nhau. Ông trời dường như rất biết đùa hai người họ, tự ý sắp đặt duyên phận từ rất lâu, nhưng lại bày bão táp, phong ba để ngăn cản họ. Nhưng dù sao, tất cả đều do định mệnh sắp đặt, vốn dĩ họ đã thuộc về nhau, vì thế nên mãi mãi sẽ không có gì chia cắt được.

“ Anh là một tiểu thiên thần đáng yêu ...”

“ Còn em là một ác ma xảo quyệt ...”

“ Nếu vậy thì baby của chúng ta sẽ thuộc về phe nào? Ác quỷ hay thiên thần ?”

“ Anh mong là cả hai.”

“ Em cũng nghĩ là như vậy ...”

Một thời gian dài sau, một đứa trẻ cất vang tiếng khóc trong bệnh viện. Nhưng ngay lập tức lại dừng lại ngay, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nó, một đứa bé trai, có đôi mắt hai màu khác nhau, một bên màu hổ phách trong suốt, đáng yêu, một bên lại mang theo màu đen huyền bí, u tối. Về mặt lúc lại ngây thơ, đáng yêu, nhưng lúc lại tinh ranh đến xảo quyệt. Chỉ riêng với hành động khác lạ đến quỷ dị kia của đứa bé cũng đã khiến người ta đoán được, số phận đặc biệt của nó. Một đứa trẻ kết tinh từ ác quỷ và thiên thần ...

52. Chương 53: Ngoại Truyện 2: Kế Hoạch Tạo Người Của Minh Lạc Lạc

“ Này, con còn định ngủ đến giờ nào nữa hả. Đã ngủ gần hết một nửa ngày rồi, con không dậy ăn cơm ah?” Lãnh mẫu nhìn thấy đứa con gái bất trị của mình đang nằm cuộn tròn trong chăn, vẻ mặt vô cùng thoải mái kia liền không nhịn được mà quát mắng. Bà không hiểu vì sao dạo này, Lãnh Sam lại hay ngủ đến vậy, bình thường nếu có thời gian rảnh, con bé nhất định sẽ đi chơi với đám bạn vô bổ của nó, hoặc ngồi áp mặt vào căn phòng tràn ngập máy tính kia hoặc không thì lại đi tới club yêu quý Dark gì gì đó (Là Darknight bác ạ **Lãnh mẫu: ta thêm vào để ý mấy cái nơi ăn chơi tụ tập đó >”<>

“ Mấy giờ rồi mẹ. Oa ... ngủ sướng khoái quá ah.” Sam Sam ở trong chăn vờn vẹo người một lúc cho đỡ mỏi, nhưng lại hoàn toàn không có ý muốn chui ra ngoài. Cô cũng không hiểu vì sao dạo này mình lại ham ngủ tới vậy, lúc nào cũng chỉ muốn ngủ, đi đâu cũng chỉ nghĩ đến ngủ. Cô cá chắc một thời gian nữa mình sẽ thành một con heo mập chính gốc mất.

“ Con nhìn xem, 12h trưa rồi ... Mau dậy đi, hôm nay Minh bá bá tới thăm con đó.” Lãnh mẫu không nhịn được vui sướng trong lòng mà thông báo tin vui. Kể từ khi biết con gái mình đang qua lại với thiếu gia họ Minh kia thì bà rất ưng ý, chỉ muốn cả hai mau chóng kết hôn để có cháu bé bồng.

“ Ah ... Ah ... Con đau đầu quá. Mẹ bảo Lyna mang đồ ăn lên phòng cho con, con không dậy nổi.” Dù biết tài đồng kích của mình có hạn nhưng Lãnh Sam không ngờ nó lại tệ đến mức này, nhìn thấy khuôn mặt đang bốc hỏa của Lãnh mẫu mà cô liền rụt đầu vào trong chăn, không dám mò ra ngoài. Mỗi khi ba mẹ của Minh Lạc Lạc tới là cô đều dùng lí do này để thoái thác, cô biết thừa đám bồ lão đó đang rục rịch bàn chuyện hôn lễ của cô và Lạc Lạc. Nhưng hiện giờ cô còn trẻ, chơi còn chưa đã thì làm sao lại tự chui đầu vào nắm mồ hôn nhân cho được, mà tất cả là tại tên Lạc Lạc kia cũng đồng ý theo họ nên cô mới bị bắt ép như vậy. Cứ nghĩ tới làm con dâu của Minh gia và chịu sự quản lí gay gắt của nhà họ là cô cũng đã muốn nổi da gà rồi.

“ Con nghĩ là mình trốn được sao? Cứ nằm đó, sẽ không có đồ ăn mang lên đây đâu.” Lãnh mẫu biết đứa con gái bướng bỉnh này muốn tìm cách thoái thác nên vô cùng tức giận, rồi bỏ ra ngoài. Xác định mẹ đã đi khỏi, Lãnh Sam liền lấy điện thoại gọi cho Lyna.

“ Mang cơm lên phòng cho ta, ta sắp chết đói mất rồi.” Sam Sam cố ý dùng giọng đáng thương để nói chuyện, nhưng không ngờ ở đầu dây bên kia, đáp lại một âm thanh vô cùng kích thích.

“ Là Red ...ah ... Lyna đang ở ... hự ... cạnh ta. Có chuyện gì ... ah ... nói sau. Hự hự ...”

Trời ạ!!! Là giọng của Violet, nghe âm thanh kiểu đó là Sam Sam có thể biết được, chắc chắn họ đang xxoo cùng nhau rồi. Thật không thể ngờ, nhưng việc quan trọng hơn là ai sẽ là người mang cơm cho cô đây. Cô không thể tự mình xuống dưới nhà được mà đám người hầu kia chắc chắn sẽ nghe theo lời mẹ, không mang cơm lên cho cô đâu. Đang đau khổ vì đói thì cửa phòng bỗng bật mở. Minh Lạc Lạc đang đứng bên ngoài, trên tay hắn còn cầm theo rất nhiều gói đồ. Chưa cần mở cô đã biết được bên trong đó có gà chiên KFC và thịt gà BBQ, toàn là những món mà cô thích ăn.

“ Anh tới đây làm gì?” Mặc dù tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng Lãnh Sam nhìn đồng thức ăn kia mà nuốt nước bọt ừng ực. Minh Lạc Lạc biết cô từ sáng chưa ăn gì liền bước tới gần giường, cố tình đưa chỗ thức ăn đang tỏa hương ngào ngạt kia qua mũi cô.

“ Em còn giận sao, anh đến để nhận lỗi đây. Lần đó là anh sai, anh không nên làm đau em như vậy. Lần sau anh sẽ không như thế nữa. Tha thứ cho anh nhé.” Hấn cố tình nói giọng mờ ám, càng khiến khuôn mặt Sam Sam đỏ ửng lên vì ngượng.

“ Còn lần sau nữa sao? Tất cả là tại anh, đến bây giờ em vẫn còn đau ...” Cô cố bày bộ mặt hờn dỗi ra, Lạc Lạc nhìn vẻ mặt dễ thương kia của cô, không nhịn được mà cúi xuống, hôn một nụ hôn mãnh liệt.

“ Ah ...” Hấn lại chạm vào chỗ đau của cô. Bữa trước trong cơn hoan ái, hấn hưng phấn quá liền gầm lên một tiếng, nhưng một ngờ lúc khép miệng lại cắn nhầm vào bên trong môi cô, khiến máu chảy thành sông.(Cố cần miêu tả điều vậy không ** Hắc hắc ... chết các em đầu óc không trong sáng ở đoạn trên nha. Cứ tưởng hai anh chị ... nào ngờ lại ... ^^ **)

Minh Lạc Lạc ngoan ngoãn ngồi bóc từng miếng thịt gà thơm ngon, rồi tự tay dâng lên tận miệng cho Lãnh Sa ăn. Giờ cô như một bà hoàng được tên nô tài Tiểu Minh kia chăm sóc tận tình.

“ Hết rồi sao? Anh keo kiệt vậy. Mau có mỗi tí này thôi ah?” Nhìn dáng vẻ vẫn còn muốn ăn tiếp của Sam Sam khiến Lạc Lạc thất kinh, hấn nghe được Lãnh mẫu thông báo từ sang đến giờ cô chưa ăn gì, liền mua thức ăn cho 5 người mang đến. Vậy mà cô còn chê ít.

“ Bình thường em có ăn nhiều vậy đâu, nếu đói anh sẽ bảo người đem đồ ăn lên tiếp.” Dù thế nào bây giờ hấn vẫn cần phải phục vụ cô, có như vậy mới chiếm được cô gái ngông cuồng này được.

“ Thôi, em đi ngủ tiếp đây. Anh xuống nhà đi.” Sam Sam liền chui vào trong chăn và tiếp tục cuộc đàm thoại với Chu Công ban nãy. Minh Lạc Lạc càng kinh ngạc hơn, hấn biết cô ngủ từ hôm qua tới giờ, vậy mà lại tiếp tục ngủ. Hấn cảm thấy một chút nghi vấn ở đây, thường ngày, Sam Sam rất ít ngủ và ăn cũng không nhiều như vậy. Mà hấn liền sắp xếp lại một chút rồi tư duy: ham ngủ ăn nhiều ... phải chăng cô đã ...

Lãnh Sa nằm trên giường, đôi mắt lơ ngơ nhìn quanh phòng, nhưng cô biết Lạc Lạc vẫn ở trong phòng. Cô nghe thấy hấn đang trò chuyện với anh đó, giọng rất sung sướng. Một lúc sau, thấy hấn đi ra ngoài cửa, khi trở vào còn đem theo một túi gì đó màu trắng. Lạc Lạc tiến gần đến, khẽ thì thầm vào tai Sam Sam

“ Em yêu, anh cần em làm một việc. Sẽ rất nhanh thôi.”

“ Việc gì? Em đang rất buồn ngủ.”

“ Thế em có buồn xxx ko?” (Theo như lời của ta thì xxx là đi tiểu tiện.)

Mặc dù cô không hiểu hấn có mưu đồ gì nhưng vẫn để mặc hấn bẻ vào trong phòng tắm. Cô cố gắng giải quyết thật nhanh, nhưng khi ấn nút xả nước thì bị hấn chặn lại.

“ Sao vậy ah? Không xả nước thì rất dơ đó.”

“ Không cần, em cứ ngủ tiếp đi. Anh có chuyện ...”

“ Chuyện gì thì cũng phải xả nước đi chứ? Em không thích phòng tắm bốc mùi đâu.”

“ Anh cũng buồn, nên đi cong thì xả nước luôn một thể. Chúng ta phải nên biết tiết kiệm nước mà.”

Nghe lời hấn nói mà cô như không tin vào tai mình. Cái tên họ Minh kia lại biết để hai chữ ‘tiết kiệm’ vào trong đầu. Vậy ai là người xả ngập cả một bể bơi bằng nước ấm để chơi trò uyên ương hí thủy ngày hôm đó, ai là người bắt cô một ngày tắm chung với hấn hơn 3 lần để thoải mái dục vọng biến thái kia. Nhưng vì quá buồn ngủ nên cô cũng không để ý tới hành động kì lạ của hấn mà tiến về phía chiếc giường ấm áp kia. Nhưng chỉ một vài phút sau, tiếng gào rú vang trời của hấn lại đánh thức cô dậy. Vẻ mặt vô lại của Minh Lạc Lạc tiến về phía giường, chiếc tay không an phận mà xoa xoa chiếc bụng bé nhỏ của cô.(ko lâu sau nữa là thành chiếc bụng lớn ngay ý mà ~,~)

“ Ai nha, lần này thì em không trốn được rồi.” Hấn thì thầm vào tai cô một cách ám muội, Sam Sam bỗng dưng cảm thấy lạnh sống lưng. Ngay lập tức bên ngoài cửa, Lãnh phụ, Lãnh mẫu cùng với ba mẹ của Minh Lạc Lạc tiến vào trong phòng, vẻ mặt vô cùng hoan hỉ.

“ Thế nào rồi, hai con làm mấy người già chúng ta chờ lâu muốn chết. Thế cháu ta vẫn ổn chứ?” Lãnh mẫu không nhịn được mà hỏi ngay. Bà đang rất háo hức chờ đứa trẻ này từ lâu lắm rồi.

“Cháu ... cháu nào?” Sam Sam từ trong cơn mộng tỉnh dậy, không hiểu đám người kia đang nói gì cả. Nhưng khi nhìn thấy trên tay Lạc Lạc đang cầm một cái que gì đó, ở thân có hiện hai vạch màu đỏ, cô lập tức hiểu ngay mọi chuyện.

“Trời ơi ... như thế nào mà ... Anh có dùng ... durex mà.” Cô nhớ mỗi lần bọn họ cùng nhau đều dặn hấn đeo áo mưa, nhưng tại sao lại thành ra thế này.

“Anh đoán chắc là rách ...” Về mặt cực kì vô lại và gian xảo của hấn đáp lại. Cô làm sao biết được, mỗi lần lần phút chót, hấn đều tháo cái thứ vương vứi đó ra, để hoàn toàn hòa nhập thành một với cô.

“Rách làm sao được!” Sam Sam quát rống lên. “Em tự tay đeo cho anh tận 2 cái cơ mà.” (Chị này bạo thiệt, tự tay đeo cho anh zai cơ đấy ^^) Cô không ngờ được kế hoạch của mình lại bị phá hỏng. Cô mới 21 tuổi nha, thực sự không muốn mang bầu sớm như vậy đâu. Minh Lạc Lạc cũng không nghĩ đến trường hợp cô lại chuẩn bị kĩ càng đến vậy, dám ngăn chặn hấn bằng 2 cái thứ rác rưởi kia. Nhưng dù sao hấn vẫn cao tay hơn cô một bước.

Cô rên lên một cách thảm thiết, nhưng vẫn không cản được 4 vị trưởng bối kia đang lập tức tiến hành hôn lễ giữa cô và hấn. Thật không ngờ, cô lại rơi vào quỷ kế của tên Minh Lạc Lạc kia ...

“Minh Lạc Lạc ... ta hận ngươi ...”

“Vậy thì em phải hận cả tiểu bảo bối trong bụng mình kia, vì nó có một nửa gen của anh.”

“Ah ... Sau khi sinh ra em sẽ kể tội anh cho nó nghe.”

“Vậy anh cũng kể cho nó nghe cách mẹ nó ngăn cản ba nó hoàn thành ‘công cuộc tạo người’ như nào.”

“Tiểu bảo bối sẽ là của em, không cho anh động tới nó.”

“Vậy anh chỉ động tới mẹ nó được không? Dù sao chúng ta nên tiến hành tạo hai đứa, không kéo Lãnh gia và Minh gia sẽ lâm vào cảnh chiến loạn mất.”

“Anh nói đúng ... Nhưng em không muốn ...”

Không lâu sau, ước nguyện của Lãnh Sam đã thành hiện thực. Cô không cần sinh đứa thứ hai vì chỉ trong một lần đã sinh ra hai tiểu tử liên tiếp. Cả hai đều mang dáng vẻ giống hệt nhau, chỉ khác, một đứa thì cứ bám chặt lấy Sam Sam không rời, còn một đứa thì chỉ chịu Lạc Lạc bế, nếu rời ra là hờn dỗi đến khóc hết hơi. Đến giờ, hấn mới hối hận khi để Sam Sam sinh sớm đến vậy, giờ thời gian âu yếm của cả hai bị cắt giảm tới đa hết mức có thể, khiến dục hỏa trong người không có nơi tiêu trừ.

Vào hôm buổi đêm không trăng, không sao, không gió, chỉ có hai thân ảnh đang lén lút phía ngoài hành lang.

“Từ mai anh quyết định đem Bối Bối sang Minh gia.”

“Em cũng không chịu nổi nữa, anh đưa luôn Bảo Bảo về phía Lãnh gia giùm em với.”

“Haha ... hai ý tưởng lớn gặp nhau. Vậy bây giờ, chúng ta nên làm gì tiếp theo đây.”

Nói xong, Minh Lạc Lạc liền bế thốc cô lên, lao như bay về phía phòng ngủ của bọn họ, hưởng thụ một đêm hoan ái đầy kịch liệt. Minh Bảo Bảo và Minh Bối Bối nằm trong nôi vẫn không biết gì đến kế hoạch mờ ám của papa và mama, chỉ thở nhẹ nhàng, đều đều, thật bình yên và hạnh phúc ...

53. Chương 54: Ngoại Truyện 3: Hôn Lễ Bất Ngờ

Diệp Giang Nam gọi điện tới trụ sở quân sự của Nato, giọng vô cùng gấp gáp.

“Tôi là Giang Nam... Mau chuyển máy tới cho Hạ Linh.” Hiện giờ đang là thời khắc vô cùng quan trọng mà anh lại không thể liên lạc được với Black. Điện thoại di động thì tắt máy, tina hiệu bộ đàm thì nhiễu sóng,

may mà Copper có nói với anh là Hạ Linh đã bay tới Ý để nghiên cứu về một số vấn đề liên quan tới an ninh ở đó.

“Thưa ngài, Kathy tiểu thư đã đi khảo sát tại vùng biên giới cách đây một tiếng, nên hiện tại không có mặt tại căn cứ. Khi nào tiểu thư về chúng tôi sẽ nhắn lại.” Một nhân viên thư kí của phòng đáp lại lễ phép, họ biết người đang gọi đến này chính là vị hôn phu nổi tiếng của West Death-một trong những nữ tướng tài ba nhất của Nato.

“Chết tiệt...” Giang Nam tức giận đáp lại rồi cúp máy, trong lòng anh vô cùng bức tức khi biết cô tự ý rời đi khi anh vướng lịch công tác ở Đài Loan. Hạ Linh thật không biết trời cao đất dày là gì, đã mang thai 2 tháng rồi mà vẫn còn ham hố mấy trận đánh với đám vũ khí chết người kia. Dù anh có khuyên giải như thế nào cũng không thể thuyết phục được cô.

Anh không thể hiểu cô nghĩ cái gì trong đầu nữa. Đã chấp nhận lời cầu hôn của anh nhưng lại chỉ tổ chức đính hôn, anh đã đợi 2 năm rồi. Đến bây giờ, trong bụng cô còn có đứa con của hai người nhưng cô vẫn cố chấp không chịu tổ chức hôn lễ, làm anh suốt ngày bị tra tấn bởi hai bộ lão họ Diệp. Họ biết tính tình cô ngang bướng, lúc nóng lúc lạnh nên rất khó chiều, nhưng đến bây giờ, khi Nhược Tuyết và Hạ Lâm đã sinh một đứa nhóc ác quỷ Tử Hạ Thần kia rồi, anh và cô đã cùng lên chức bác, mà cô vẫn không chấp nhận tổ chức hôn lễ của họ. Đã vậy thì cô không thể trách anh sử dụng thủ đoạn để đòi lại công bằng cho chính mình.

Cùng lúc đó, Hạ Linh đang ở Ý liên hắt hơi mấy cái, ngay lập tức, cổ hai người tùy tùng ở phía sau đem áo khoác, tự động choàng lên vai cô.

“Thời tiết ở đây dễ chịu thật!” Cô không nhịn nổi mà muốn ngay lập tức mua một căn nhà tại đây để có thể hưởng thụ không khí trong lành nơi này. Chắc hẳn đứa bé trong bụng cô cũng sẽ vô cùng thích thú.

“Kathy tiểu thư, trụ sở vừa thông báo, ngài Giang Nam có gọi tới.” Một kẻ đứng phía sau cô liền báo lại ngay khi nghe xong cuộc điện thoại kia.

“Vậy sao, chắc anh ấy đang rất sốt ruột. Chúng ta trở về Rome thôi, ta mệt rồi.”

Hạ Linh cùng đám tùy tùng và hoàng loạt các vệ sĩ cùng nhau trở về thành phố Rome xinh đẹp kia. Nếu Giang Nam tìm đến, cô có thể bàn với anh chuyện chuyển tới sống tại nước Ý này.

Mở cửa phòng khách sạn, ngay lập tức đập vào mắt cô chính là hình ảnh anh đang dựa lưng vào tường, trên tay cầm một bó hoa hồng thật lớn, mỗi bông đều được nhuộm thành màu đen nhánh với sắc thái vô cùng quý dị.

“Cho em sao?” Cô tự nhiên bước tới rồi cầm lấy bó hoa đặc biệt kia. Giang Nam cũng không nhịn nổi mà hôn nhẹ lên làn môi bé nhỏ của cô.

“Em mặc cái này đi.” Vừa nói, anh vừa lấy ra từ trong chiếc túi một bộ váy màu đen xinh đẹp, thân váy bó sát, phía dưới xòe ra trông thật tinh xảo. Bộ váy càng nổi bật hơn khi Hạ Linh mặc nó.

“Hôm nay anh lạ vậy? Có chuyện gì vui sao?” Nhìn vẻ mặt anh đem theo nụ cười quyến rũ, trong đôi mắt kia ẩn chứa những tia gian tà khiến cô không tài nào hiểu được.

Giang Nam vỗ tay hai tiếng thật mạnh, từ bên trong phòng ngủ, xuất hiện một đám người lạ tiến ra. Trong nháy mắt, cô đã hiểu mọi chuyện. Nhìn lại bộ lễ phục màu trắng kia của anh, rồi nhìn vào chiếc váy đang mặc trên người mình, Hạ Linh hiểu được ý đồ mà anh định làm.

Một vị cha xứ mặc đồ giáo sĩ quen thuộc, trên tay còn cầm một quyển kinh thánh, phía sau xuất hiện hai ba vị nhạc công đang cùng nhau tấu lên bản nhạc quen thuộc dành cho các bữa tiệc đám cưới. Giang Nam kéo tay cô về phía gần giữa gian phòng khách, và sau khi cả hai đã đứng ngay ngắn để bắt đầu buổi lễ, giọng cha xứ liền vang lên.

“Diệp Giang Nam, con có đồng ý lấy Tử Hạ Linh làm vợ, suốt đời suốt kiếp chỉ yêu một mình cô ấy và mãi chăm sóc cho Hạ Linh không?”

“Con đồng ý.” Giang Nam nhanh nhẹn trả lời lại. Cô cũng không ngờ anh lại sử dụng thủ đoạn này để bắt ép cô, nhưng không sao, chỉ cần chờ một chút nữa khi đến lần mình trả lời, cô sẽ lại chơi khăm anh một vố

khác.

“Được rồi ... ta tuyên bố cả hai chính thức trở thành vợ chồng.” Câu nói của cha khiến cô muốn rớt hàm. Đang định bụng để nói ‘câu con không đồng ý’ thì vị cha sứ kia lại tuyên bố luôn, khiến cô trở tay không kịp.

“Sao cha lại không hỏi em?” Cô lập tức quay sang phía anh để kháng nghị, nhưng lại bắt gặp nụ cười tinh ranh đầy xảo quyệt từ trên khuôn mặt đang giả vờ vô tội kia.

“Vậy, em nói đồng ý chứ?”

“Đương nhiên là không.”

“Thế thì cần hỏi làm gì, em chỉ cần biết anh đồng ý là được.” Giọng nói bá đạo của anh vang lên, rồi ngay lập tức hôn mãnh liệt trên đôi môi cô. Mọi người trong phòng đều ra ngoài, bên trong chỉ vang lại tiếng thở dồn dập ... Vì quá say đắm với nụ hôn của anh, mà cô lại mất cảnh giác. Đến khi trên tay có xuất hiện cảm giác lạnh lạnh, thì một chiếc nhẫn hắc kim cương đã được đeo vào ngón áp út tay trái của cô. Hạ Linh không khỏi ngạc nhiên trước thủ đoạn càng ngày càng cao siêu của anh. Nhìn về phía tay Giang Nam, trên đó cũng đeo một chiếc nhẫn cùng cặp với chiếc nhẫn của cô. Một đôi nhẫn, tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng giữa hai người ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/devil-or-angel>